

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

214

புரட்டாதி 20.09.2023

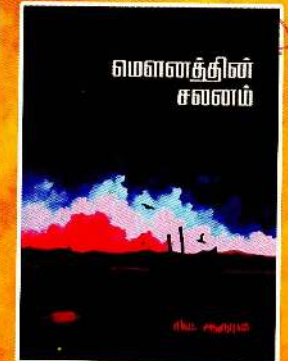
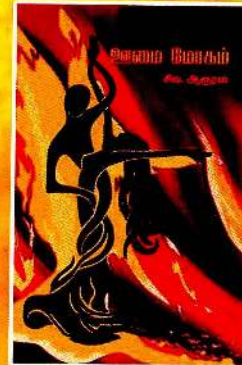
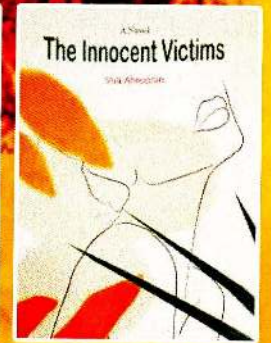
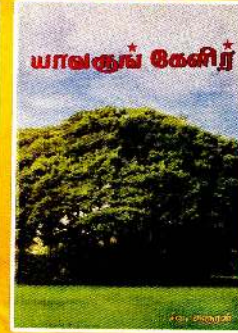
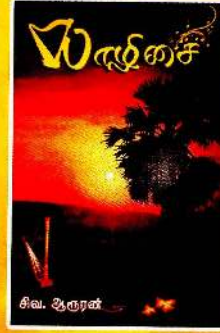
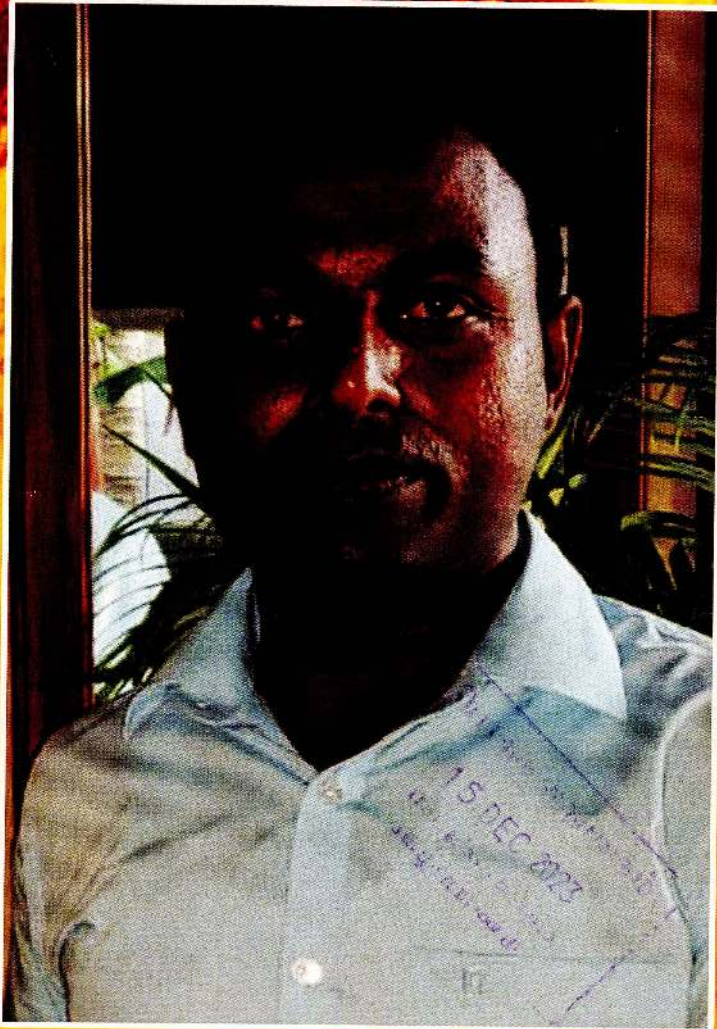
ஆவணச்சிறப்பிதழ்

ஜீபந்தி

புரதம ஆசிரியர் : க.பரண்தரன்

100/-

சிவ. ஆரூரன்
சிறப்பிதழ்

Digitized by Neeloham Foundation
neeloham.org | savanaham.org

சிறையில் பூத்த 9 நூல்கள்

ஜீவநதி

கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை -
ஆவணச் சிறப்பிதழ்

2023 மூட்டாதி இதழ் - 214

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை வொண்டு
செறி தரும் மக்கள் என்னை
செழித்திட உற்று உற்று...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
- யாரதிதாசன்-

மிரதம் ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துஷ்யந்தன்

ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்க :

கலை அகம்

சாமணந்தறை ஆலயப்பிள்ளையார் வீதி

அல்வாய் வடமேற்கு அல்வாய்

இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி :

0775991949, 0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharanecetharan

Commercial Bank, Nelliady

A/C - 8108021808 - CCEYL.KLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து

ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை எழுதிய

ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள்.

பொருளடக்கம்

கூண்டுப்பறவை சிவ ஆளுனின் நாவல்
'யாழிசை' போர் தின்ற வாழ்வின் ஒரு முகம்
- எம்.கே.முருகானந்தன் -

சிவ ஆளுனின் 'யாவரும் கேளிர்'
- இதயராசன் -

தன்னை எந்து கனிந்த படைப்பு மனம் சிவ ஆளுனின் 'பூமாஞ்சோலை'
சிறுகதைத் தொகுப்பை முன்வைத்து
- மு. அநாதரட்சகன் -

புரிந்துணர்வைப் போதிக்கும் படைப்பு சிவ ஆளுனின் ஊமை மோகம்
- கலாநிதி சு. குணேஸ்வரன் -

சிவ ஆளுனின் சிறை வாழ்வுக்கு முந்திய அனுபவங்களைப் பேசும்
மௌனத்தின் சலனம் சிறுகதைத் தொகுதி குறித்த ஒரு பார்வை
- புலோலியூர் வேல் நந்தகுமார் -

எனது பார்வையில் ஆதூரசாலை
- எஸ்.பஞ்சகல்யாணி

சிவ ஆளுனின் வலசைப் பறவைகள்
- கரவை மு.தயாளன் -

The Innocent Victims
- So.Pa

சிவ ஆளுனின் வெண்மேகத்தின் பாதை
- இ.சு.முரளிதரன் -

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

நேர்காணல் - சிவ ஆளுரன்

சிறுகதை சிவ ஆளுரன்

கவிதைகள் - சிவ ஆளுரன்

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் சிவ. ஆளுரனின் படைப்பாக்கத்திறன் போற்றுதற்குரியது. அரசியல் கைதியாக 28 ஆவது வயதில் சிறை சென்றவர் 43 ஆவது வயதில் வெளி வந்துள்ளார். இடைப்பட்ட இந்த 15 ஆண்டு காலத்தில் சிறையில் இருந்து 9 நூல்களை வெளியிட்டு சாதனை படைத்துள்ளார். ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் சிறையில் இருந்து அதிக நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்தவராக ஆளுரன் விளங்குகின்றார். பொறியியலாளரான ஆளுரன் அவர்கள் யா/ஹாட்லிக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர். தமிழ்ச் சமூகத்தின் மீது அக்கறை கொண்ட மனிதராகவும் படைப்பாளியாகவும் வாழ்ந்து வருபவர் சிவ ஆளுரன். 5 தமிழ் நாவல்களையும் ஓர் ஆங்கில நாவலையும் 2 சிறுகதைத்தொகுப்புகளையும் ஒரு ஹைக்கூக் கவிதைத் தொகுதியையும் வெளியிட்டுள்ளார். இவரது படைப்புகள் சாகித்தியமண்டல, வடமாகாண விருதுகளை பெற்று கொண்டாடப்பட்டன. இவர் அண்மைக்காலமாக மிக ஆழமான கட்டுரைகளையும் பதிவு செய்து வருகின்றார். இவரது "தூரியோதனனின் துயரம்" என்னும் நாவலும் வெளி வரக் காத்திருக்கின்றது. தற்போது திரைப்படத்தை இயக்கும் நோக்கோடு திரைக்கதை எழுதிக் கொண்டு இருக்கின்றார். சிறையில் வாழ்ந்த காலத்தில் தன்னோடு சிறை வைக்கப் பட்டிருந்த சக கைதிகளுக்கு ஆங்கிலப் பாடம் கற்பித்து தன்னாலான சேவையை வழங்கி வந்துள்ளார். இவருடைய நாவல்கள் எமது சமூகத்தின் பிரதிபலிப்புகளாக வெளிப்படுவதைக் காண முடிகின்றது. இன்று எழுதிக் கொண்டிருக்கும் நாவலாசிரியர்களில் ஆளுரனின் பெயரும் குறிப்பிடத்தக்கது. சிறையில் இருந்து 9 நூல்களை படைத்து சாதனை புரிந்தமையை கௌரவிக்கும் முகமாக இவ் ஆவணச் சிறப்பிதழை வெளியிட்டு மகிழ்கின்றோம்.

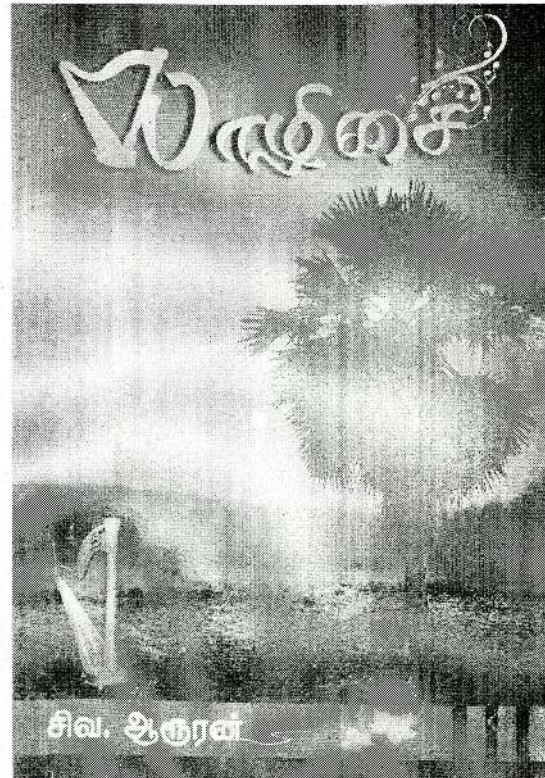
- க.பரணீதரன்

“சுண்ணாம்பு பறவை” சிவ ஆசிரானின் நாவல் “யாழிசை” போர் தின்ற வாழ்வின் ஒரு முகம்

எமது வாழ்வானது போர் தின்ற வாழ்வு. சிலரது வாழ்வு முற்று முழுதாக விழுங்கப்பட்டு காணாமலே போய்விட்டது. வேறு சிலரது கொத்தி குதறிச் சிதைக்கப்பட்டு அழிக்க முடியாத வடுக்களோடு நகர்கிறது. அந்த வாழ்வின் இழப்பு களால் மனம் சோர்ந்து அழுது புலம்பி முன்னகர முடியாது அழுந்தி மாய்ப்ப வர்கள் பலர். அவற்றைச் சவால்களாக கொண்டு அதி தீவிர முயற்சிகளுடாக மற்றவர்களுக்கு நாம் சளைத்தவர்கள் அல்ல என துணிச்சலோடு வாழ்ந்து காட்டுபவர்கள் சிலர். இந்த நாவல் அதற்கு ஒரு சான்று.

யாழிசை நாவலானது போருக்கு பின்னான வாழ்வின் ஒரு முகத்தைப் பேசுகிறது. ஒரு குடும்பத் தின் கதை ஊடாக ஒரு முன்னை நாள் போராளியின் வாழ்வின் மறைந்து கிடக்கும் அனுபவங்களைப் தொட்டுக்காட்டி நகர்கிறது.

ஆனால் அங்கு மாலதி என்ற அந்தப் பாத்திரம் மட்டும் முக்கியப்படுத்தப்பட்டு தனித்துவமாகப் பேசப் படவில்லை. அவளது

வாழ்வு மட்டும் காட்சிப்படுத்தப்படவில்லை. சமூக அக்கறையுள்ள ஒரு ஆசிரியரான மாறன், அவரது குடும்பம், அவருக்கு நிச்சயிக்கப்பட்ட திருமணம். அதை மீறி திடீரென மணமுடிக்க நேர்ந்த அந்தப் பெண், அவர்களது குடும்பங்கள் நண்பர்கள் என அந்த குடும்ப உறவுகளில், சமூக வாழ்வின் தூறலில் எம்மை முழுமையாக நனைத்து சிலிர்க்க வைக்கிறது. யாழ் மண்ணிலும் வன்னிப் பரப்பிலுமாக கால்நீட்டி நடைபயில்கிறது.

அமைதியான நீரோட்டம் போல ஆர்ப்பாட்டமின்றி நகரும் கதை. அந்நிய மொழிக் கலப்பட மில்லாத தமிழ். ஆனால் அது வாசிப்பிற்கு நெருடல் இல்லாமல் இருப்பது நாவலாசிரியரின் மொழி ஆளுமைக்குச் சான்றாகிறது.

கதை சுவாரஸ்யமாக நகர்வதற்கு நாவலின் இறுதிவரை பின்னிச் செல்லப்படும் ஒரு முடிச்சு காரணமாகிறது. மேலோட்டமான வாசகனுக்கு சிக்கலான முடிச்சு இருப்பது புலப்படாமல் போகவும் கூடும். ஆழமான வாசகனுக்கு அந்த முடிச்சு எவ்வாறு அவிழும் என்பது ஆரம்பத் திலேயே அனுமானிக்கக் கூடியதாக இருக்கவும் கூடும். எப்படியிருந்த போதும் ஆரவாரமும் அழுத்தமும் இல்லாமல் முடிச்சைப் போட்டு அதை அழுத்தமாக அவிழ்த்து வைத்து நாவலை மறக்க முடியாத படைப்பாக ஆக்கிய படைப்பாளி ஆருரன் பாராட்டுக்குரியவர்.

மற்றொரு விடயம் இந்த நாவலை வாசித்து முடித்து அதை மனதில் அசைபோட்டுக் கொண்டி

ருந்த போது மனதில் பட்டது. இந்த நாவலில் கெட்டவர்கள் என்றோ வில்லத்தனம் கொண்டவர்களோ என்று எவருமே இல்லை. எல்லோருமே நல்லவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

மாலதியின் அக்காவின் கணவனான நாதன் அவள் மீது கடுமையாக நடந்து கொள்கிறான். ஏசுவும் செய்கிறான். ஆனால் நாவலின் இறுதி அத்தியாயங்களில் அவன் அப்படி நடந்து கொண்டதற்கான காரணத்தை அறிந்து கொள்ளும் போது அவனில் மதிப்பும் மரியாதையும் ஏற்படுகிறது.

அதே போல மாறனின் மாமாவான செல்வம் தன் மகள் வாணியை திருமணம் செய்வதாக கூறி பின் திடீரென மாலதியை திருமணம் செய்ததால் மாறனில் கோபம் கொள்வதும், மற்றவர்களிடேயே அவனைத் தூற்றிப் பேசுவதும், அவர்கள் குடும்பத்தையே ஒதுக்கி வைப்பதுமாக இருக்கிறார்.

ஆனால் அதற்கான அடிப்படைக் காரணத்தை அறிந்ததும் அவர்களுடன் மீண்டும் உறவு கொண்டாடுகிறார்.

ஆம் எல்லா மனிதர்களும் அடிப்படையில் நல்லவர்கள்தான். சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள்தான் அவர்களை வழிதவறிப் போகச் செய்கிறது.

இந்த நாவலில் வரும் பாத்திரங்கள் கற்பனையில் பிறந்தவர்கள் போல இல்லை. “..நம்மோடு, நம்மண் மீது உலாவித் திரிபவர்கள். அவ்வாறானவர்களை ஒருங்கிணைத்ததே நான் செய்த பணி” என்கிறார் நூலாசிரியர்.

எனவே, கடந்த காலத்தில் அவருக்கு கிடைத்த அனுபவங்களும், பார்த்து உணர்ந்தவை

யுமே படைப்பாக உருப்பெற்றிருக்கின்றன என நினைக்கிறேன்.

அதற்கு அப்பால் தான் நேசித்த அந்த மண்ணில் அந்த மக்களிடையே இன்று அவர் இல்லை. அவர் அகற்றப்பட்டிருக்கிறார். தனிமையும், தாயகத்தின் மீதும் அந்த மக்கள் மீதுமான தாகமும் அவரை பழைய நினைவுகளில் மூழ்கடித்து முத்துக்களை அள்ளித் தெளிக்க வைத்திருக்கும் என்பது நிச்சயம்.

“தரணியெங்கும் விரிந்து கிடக்கும் இவ்விலக்கிய வான்பரப்பில் ஒரு கூண்டுப் பறவையாக சிறகு விரிக்க முற்பட்டேன்.

நாற்பக்கமும் சுவரில் முட்டி மோதி மீண்டும் மூலையில் வீழ்ந்து கொண்டேன்.

முடியவில்லை! பௌதீக ரீதியாக முடியவில்லை!

மனோரீதியாக உறவுகொள்ள முற்படுகிறேன்”

என்கிறார் தன் சுருக்கமான முன்னுரையில். இந்த நூல் 2014ல் வெளியிடப்பட்டதாக அறிகிறேன். அதற்கு சில வருடங்கள் முன் தொடங்கி இன்றுவரை அரசியல் கைதியாக இருக்கும் அவர் கம்பிகளை எண்ணிக் கொண்டிருந்து காலத்தைக் கடத்தாமல் பேனாவைக் கையிலெடுத்தது ஈழத்தமிழுக்கு கிடைத்த பேறு.

இந்த நூலுக்கு தேசிய சாகித்திய பரிசு கிடைத்திருப்பது அதற்கு ஒரு சான்றும் கூட.

இந்நூல்களை எனக்கு கிடைக்கச் செய்தவர் திரு. சிவலிங்கம் ஆரூரன் எனத் துறதை. அறிவோர் கூடல் காலம் முதல் எனது நண்பர். அவருக்கு எனது நன்றிகள்.

3 கவிதைகள் - சிவ ஆரூரன்

உலக தூரம்

புறாவை இரைகளவிய பூனையை
கல்லெறிந்து ஒருவன் விரட்ட
காயப்பட்டு குருதி வழிய
மிரண்டு ஓடுகிறது பூனை
கண்டு கோபமுற்று
அவனைத் தீட்டுகிறேன்
இந்தப் பூனை நூறு கிலோ
என்றால்...

திடீரென பூனை பெருக்கிறது
ஐயோ சிறுத்தை
எனை இரை கொள்வப் பாய்கிறது

பயன்படல்

அன்று...
ஊருக்குள் ஆமிக்காரர் வந்தனர்
நாய்கள் உக்கிரமாய் குரைத்தன
தூக்கம் கலைந்து
இடம் மாறித் தப்பினோம்
இன்று...
ஊருக்குள் நாய்ப்பிடி காரர் வருகின்றனர்
நாய்கள் அமைதியாய் இருக்கிறோம்
தூக்கம் கலைக்கும்
நாய்த்தொல்லை தீரட்டும்

மனிதநோக்கு

இவன் காய்ச்சி வைத்த
பசுவில் கறந்த பாலை
பூனை பருகினால்
திருட்டுப் பூனை
என்கிறான் மனிதன்

சிவ ஆநூரனின்

“யாவரும் கேளிர்”

இதயராசன்

குறிச்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐவகை நிலம் சார்ந்த திணை வாழ்வியலைக் கொண்டிருந்த தமிழர்களிடம், ஆரிய திராவிட மோதலை ஒட்டிய கலப்பிணைத் தொடர்ந்து வேள்வித் தெய்வங்களும் திராவிடத் தெய்வங்களும் வலிந்து உறவாட வைக்கப்பட்டன. இதன் வடிவமாகவே புதிய வாழ்வியலுக்கேற்ப புராணங்களும், இதிகாசங்களும் தமிழர் இலக்கியமாகவும் கலைகளாகவும் கட்டமைக்கப்பட்டன.

மேலே விபரித்த வகையிலேயே எமது தமிழ் நாவல் இலக்கியம், நவீன வடிவம்தாங்கிச் சமகால விடயங்களையும் கதையாடிவந்தன. ஆனால் பாமர மக்களின் வாழ்வியலைப் பேசிய நாவல்கள் சில, இத்தகைய பொதுப் போக்குகளுக்குப் புறநடையாக வந்தபோதிலும் மோசமான விமர்சனங்களை எதிர்கொண்டன.

மேற்குறித்த பின்புலத்தில், தமிழில் வெளிவந்த, நாவல்களை நோக்குதல், “யாவரும் கேளிர்” நாவலின் சமூகப் பெறுமானத்தினை கண்டுகொள்வதற்கு வசதியாக அமையும் என்பது, எனது கணிப்பாகும். பொறியியல் பட்டதாரியான சிவ.ஆநூரன் பல்லாண்டுகள் சிறைவாசியாகப் பல துன்பங்களை அனுபவித்தபோதிலும் மக்களின் நல்வாழ்விற்காக, சமூக நீதிக்காகச் சிந்தித்து வந்ததோடு, இலக்கியம் படைத்து, சிறையிலிருந்தவாறே பல விருதுகளையும் பெற்றமை போற்றுகுரியது. அவரது சீரிய சிந்தனை மேலும் வளம்பெற வாழ்த்துவதோடு, “யாவரும் கேளிர்” நாவல் பற்றிய எனது கருத்தையும் பதிவுசெய்கின்றேன். உள்நாட்டு யுத்தம் முடிவுறுத்தப்பட்ட காலகட்டத்தில், யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தில் விஞ்ஞானக் கல்வி பயின்ற, தமிழ்த் தேசியத்தில் இயல்பாகவே நாட்டமுள்ள இளைஞன் ஒருவன், சமூகத்தின் மீதான நேசிப்புக்காரணமாகத் தனது நண்பர்களுடன் சேர்ந்து சமூகப்பணிகளில் ஈடுபடும்போது ஏற்பட்ட அனுபவத்தின் மூலம் தனது சமூகம் பற்றிய புரிதலை விரிவுபடுத்தியதோடு, அதையே அனுபவம் உள்ளவரோடு சேர்ந்தியங்கிய அனுபவப்பாடத்தையும் இணைத்து, சமூக நீதிக்கான போராடியாகப் பரிணமிப்பதைக் கருவாகக் கொண்டதே “யாவரும் கேளிர்” நாவலாகும்.

இந்த நாவல் இதுவரையான தமிழர் வாழ்வியலையும் அரசியற்

செயற்பாடுகளையும் கேள்விக்குட்படுத்துகின்ற அதேவேளை, எதிர் காலத்தை அவநம்பிக்கைக்கு உட்படுத்தாமல் நிகழ்காலத்தில் நம்பிக்கையுடன் விடியலை நோக்கி இயங்குவதற்கு களம் அமைத்துக் கொடுக்கின்றது.

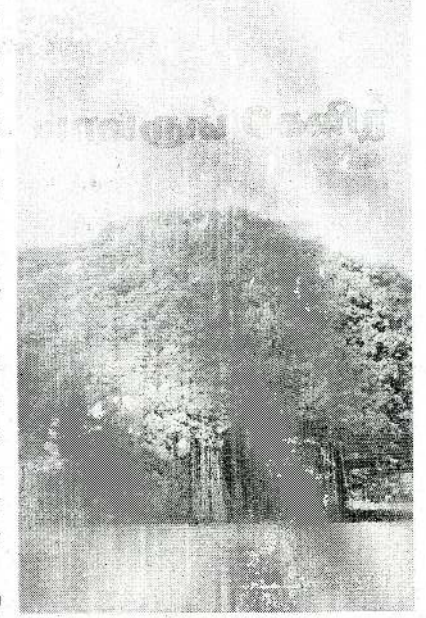
மேற்குறித்த வகையில் எதிர்காலத்தின் மீதான அவநம்பிக்கைகளை எதிர்கொண்டவாறே புதிய பாதையில் வீறுநடைபோட சமூகத்தை எழுச்சியூட்டும் களத்தினைக் கண்முன்னே விபரிக்கின்றது.

நாவலாசிரியர் தனது இலட்சிய வெளிப்பாடுகளை கற்பனையில் சிறகடித்துப் பறந்து, கதைவிடாமல் யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் யதார்த்த வாழ்வின் நகலாக, சபாபதி - வன்னியலிங்கம் பாத்திரங்களை நாவலின் ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை இரத்தமும் சதையுமாக கண்முன்னே நடமாட விடுகின்றார்.

வன்னியலிங்கம் சராசரி யாழ்ப்பாணியின் இலட்சிய புருஷராக வெளிப்படுகின்றார். இந்தப் பாத்திரம் இன்றைக்கும் பொருந்திப் போகின்றது. தான் தனது குடும்பம் மிஞ்சிப்போனால் உறவுகள், சாதிசனம் என்ற வட்டத்தை மீறமுடியாத இயற்பியல் விதியாகவே கொண்டியங்குகின்றது. இதனை நியாயப்படுத்த ஏராளமான புராணப் புனைவுகள் கைவசம் இருக்கவே செய்கின்றது.

நவீன சமூகக் கட்டுமானத்தின் ஓட்டத்தில் விரிசிந்தனைகள் ஏற்பட்டாலும் நாகரிக வாழ்வியலில் புறந்தள்ள முடியாமல் ஒட்டிவாழ்ந்தாலும் பாரம்பரிய “மித்” இன்னமும் அட்டைபோல் ஒட்டிக்கொண்டுதான் இருக்கின்றது. இதன் வெளிப்பாடே இன்றும் அகமணமுறையைப் பின்பற்றுகின்றனர்.

வன்னியலிங்கத்திற்கு நேர்மாறானவர்தான் சபாபதி. தன்னையும், உறவினர் களையும் முன்னிறுத்தாமல் சமூகத்தின் நலன்சார்ந்து செயற்படுபவரே சபாபதி. இவர் சராசரி யாழ்ப்பாணியின் பார்வையில் உதவாக்கரை, ஏமாளி என்பதே எழுதப்படாத விதியாகும். இந்த இரண்டு கதாபாத்திங்களும் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் கடந்த எழுபது வருடங்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இக்கால கட்டத்தில் ஈழத்தமிழர் வாழ்வில் நீங்காத வடுக்களும் அழிவுகளும் ஏற்பட்டுவிட்டன. இத்தனைக்கும் காரணமான தமிழ்த் தேசிய ஆயுதப் போரட்டமும் நடந்து முடிந்துவிட்டது. அதன் விளைவுகளை புதிய தலைமுறையினர் காரணம் தெரியாமலே அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஆனால் சராசரி யாழ்ப்பாணியின் சிந்தனையில் கடுகளவும் விரிசிந்தனை ஏற்படவில்லை என்பதை நாவலாசிரியர் துயரத்துடன் பதிவுசெய்கின்றார்.

சபாபதி என்ற பாத்திரம் ஆழமான சமூகவிஞ்ஞான கற்கை மூலமும் பாண்டித்தியம் பெற்ற சமூகப்போராளிகளின் தொடர்பாலும் ஊட்டம்பெற்று, சமூகத்தில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றத்தை நோக்கிய எழுச்சியையாம், விரிசிந்தனையையும் வடபகுதியில் ஏற்படுத்தியது.

மேற்குறிப்பிட்ட சமூக எழுச்சியானது, இடதுசாரி இயக்கத்தில் தோன்றிய உள்முரண்பாடுகள், பகைமுரண்பாடாக விஷ்வரூபம் எடுத்ததும், சர்வதேச முதலாளித் துவத்தின் அரசியல் சூழ்ச்சியால் இறுதியில் தகர்க்கப்பட்டதையும் பதிவு செய்கின்றது. இருப்பினும் அதன் மூலதத்துவம் சபாபதி போன்றோர் மூலம் உயிர்ப்புடன் இருப்பதையும் சொல்கின்றார். தமிழ்க் குறுந்தேசிய வாதத்திலிருந்து பூங்குன்றன், சாதுரியன், வர்மன், அன்ரனி, வத்சலா, நிஷ்மியா... போன்ற இளைஞர்களை சமூகப் போராளிகளாக செதுக்கியெடுக்கும் பணியைச் செவ்வனே செய்த, மனநிறைவுடன் சபாபதி தனது வாழ்வை நிறைவு செய்வதுடன் நாவல் நிறைவு பெறுவது, எதிர்காலத்தின் மீதான ஒளிக்கீற்றினைக் காட்டி நிற்கின்றது.

தமிழ்த் தேசியத்தின் புரிதலை சமூகப்பெறுமானம் உடையதாக கட்டமைப்பதன் மூலம், கடந்த காலங்களில் விட்ட தவறுகளைச் சீர்செய்யும் முயற்சியில் பூங்குன்றனும் சபாபதியும் ஆக்கபூர்வமான முயற்சியில் ஈடுபடுவதை நாவல் தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை பேசுகின்றது.

சோழர் கலிங்கம் வென்றனர், கடாரம் கொண்டனர் என்பதைப் பூங்குன்றன் பெருமையாகத் தனது நண்பர்களுடன் உரையாடுவதும், பின்னர் சபாபதியருடனான உரையாடலும், வரலாறு பற்றிய மேலதிக வாசிப்பும் பூங்குன்றனைப் புடமிட்டதை, பல்கலைக்கழக மாணவிகளான மலைமகளும், மகிழினியும் தமிழ்ச்சங்க விவாத அரங்கிற்கு, தமிழர் வீரம் பெரிதும் வெளிப்படுவது, சங்க இலக்கியத்திலா? சோழர் இலக்கியத்திலா? என்ற தலைப்பை விமர்சித்த போது வெளிப்பட்டது.

சோழர் மீது கலிங்கமும், கடாரமும் போர் தொடுத்தனரா? சோழர் ஏன் போர் புரிந்தனர். தமது மேலாதிக்கத்தை நிறுத்தியது சரியா? தமிழ்த் தேசியம் இழந்த உரிமைகளைப் பெறவே போரிடுகின்றது. அது எப்படி மேலாதிக்கத்தை ஆதரிக்க முடியும்? என்ற வினாக்கள் சிந்திக்க வைக்கின்றது.

மேற்குறித்த விவாதத்தினைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட நிஸ்மியா என்ற புத்தளத்தில் அகதியாக வாழும் பூங்குன்றனின் பல்கலைக்கழகத் தோழி, பூங்குன்றன் வித்தியாசமான சிந்தனை கொண்டவனென்று, அவனுடன் தோழமை கொள்வதின் மூலம் வெளிப்படுகின்றது. இதன் பரிணமிப்பாக அசங்க என்ற சிங்கள மாணவனுடனான உறவு பின்னர் சிசிர என்ற நண்பருடன் விரிவடைவதையும், பதுளையிலுள்ள தோட்ட லயன்களின்

வாழ்வியலைத் தரிசிப்பதன் மூலம் காட்டுகின்றார் நாவலாசிரியர்.

யாழ்ப்பாணச் சூழலில் உயர்கல்வி பெற்ற ஒரு இளைஞனின் சிந்தனைப் போக்கில் ஏற்படும் மாறுதல், அவனது நண்பர்கள், தோழிகளையும் சர்ப்பதையும் அதனூடாக அவனது கிராமச் சங்கத்தின் செயற்பாட்டின் விரிவாக ஏனைய கிராமங்களுக்கும் விரிவுபடுத்த முடியாமல் கிராமிய வட்டம் குறுக்கிடுவதையும் அதனை உடைக்கமுடியாமல் "சூழலுடன் சமூகப் பேணுகைக் கழகத்தை" புதிதாகத் தொடங்குவதையும் அதன் முதற்பணியாக பார்த்தீனிய ஒழிப்புப் பணியில் ஈடுபடுவதும், அதன் அடுத்த கட்டப் பணியாகப் பெண்தலைமைத்துவக் குடும்பங்களுக்கு தொழில் முதலீட்டு உதவி வழங்குவதையும் அதற்காகவே கழகத்தில் மகளிரையும் இணைப்பதையும் அதன் வளர்ச்சியாக இலங்கை பூராவும் உறவைப்பேணுவதையும் அதாவது ஒடுக்கப்படுவோர் ஒன்றுசேர்வதையும் காணமுடிகின்றது.

நாவலின் முதற்பாதி யதார்த்தத்தை விபரிப்பதாகவும் அதனூடு அதன் சாதக பாதக அம்சங்களை விமர்சிப்பதாகவும் அமைகின்றது. நாவலின் அடுத்த பகுதி புதிய தலைமுறையினர் புதிய பாதையில் பயணிக்க முயன்று கொண்டிருப்பதையும் சொல்வதோடு, அவர்கள் பழமை பேணும் தேர்தல் அரசியல் வாதிகளால் பேரம் பேசப்படுவதையும் முடியாதவிடத்து பல்வேறு சிக்கல்களில் மாட்டிவிடப்படுவதையும் சொல்கின்றது. நூலின் இறுதிப்பகுதி தமிழ் மக்களின் விமோசனத்திற்குச் சரியான மார்க்கமானது இலங்கையிலுள்ள ஒடுக்கப்படும் தரப்புக்கள் யாவும் இனம், மொழி, மதம் கடந்து ஒன்றிணைந்து போராடவேண்டும் என்ற இலட்சியத்தை நோக்கி நகர்த்தப்படுகின்றது.

"யாவரும் கேளிர்" நாவல் தமிழ்த் தேசியப் போராட்டத்தின் விளைவுகளை மறுபரிசீலனை செய்து, முற்போக்கான தமிழ்த் தேசியத்தை கட்டியெழுப்புவதற்கான முன் முயற்சி என்றும் சுருக்கமாகச் சொல்லலாம் எனினும் அதையும் விஞ்சி, சமூக விழுமியங்களையும், சமூக நீதியையும் உட்சரடாகக்கொண்டு புனையப்பட்ட இலட்சிய நாவல் என்று துணிந்து கூறலாம். இது இலட்சிய நாவல் என்ற போதிலும் யதார்த்தமான பாத்திரங்கள் அந்த இலட்சியத்திற்காகத் தொடர்ச்சியாகப் போராடிக்கொண்டே இருக்கும் உண்மையினையும் நாவல் பதிவு செய்கின்றது.

அரசியல் மயப்படுத்தப்பட்ட தலைமைத்துவம் தான் ஆயுதத்தை வழிநடத்த வேண்டும் என்ற தத்துவப்புரிதல் இன்மையின் விளைவுகளை நாவல் எட்டியும் பார்க்கவில்லை. ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டம் எதேச்சதிகாரம்மிக்க ஒரு தலைமைத் துவத்திடம் சிறைப்பட்டமை. அதன் இராணுவப்பலம், பல அப்பாவி களைப் பலிகொண்டதைப்பற்றி மூச்சம் விடவில்லை. அதன் எச்சசொச்ச எதேச்சார சக்தி களின் போலி அரசியல் பற்றியும் பேசவில்லை. இந்நிலையில் நாவலில் குறிப்பிடும் இலட்சிய சமூக விழிப்புணர்வானது, எப்படிச் சாத்தியமாகும்? என்ற நியாமான கேள்விகளும் என்னுள்ளே எழுவதைத் தவிர்க்கமுடியவில்லை என்பதையும் பதிவுசெய்கின்றேன்.

தன்னை ஈந்து கனிந்த படைப்புமனம் சிவ ஆரூரனின் “பூமாஞ்சோலை” சிறுகதைத்தொகுப்பை முன் வைத்து

மு.அநாதரட்சகன்

உலகப்புழம்பெற்ற “தாய்” என்ற அமர காவியத்தைப்படைத்த மேதமை மிகுந்த ரஷ்ய எழுத்தாளர் மாக்ஸிம் கோர்கி ஒரு தடவை “என்னை அழுத்திக் கொண்டிருக்கும் சாரமற்ற வாழ்க்கையின் நிர்ப்பந்தத் தான் எழுதத் தொடங்கியதற்குக் காரணம்” என்றார். இந்த நிர்ப்பந்தமே சாகா இலக்கியங்கள் பலவற்றை உலகுக்கு ஈந்துள்ளது. அவ்வகையான பல சிறைகளுக்குள் இருந்தும் வந்துள்ளன. அவை பற்றி இன்னும் விதந்து பேசப்படுகின்றது. அவ்வகையில் ஹேசியின் எழுதிய “சிறைக்குறிப்புக்கள்”, நேரு மகள் இந்திராவுக்கு எழுதிய “கடிதங்கள்”, ரோசா லக்சம் பேர்க் எழுதிய “சிறைக்கடிதங்கள்” என்பன முக்கியமானவை. அது போல பலர் சிறைக்குள் இருந்து கொண்டு சிந்தனைச் செறிவு மிக்க அரசியல் நூல்களை எழுதியுள்ளனர். இவற்றை எழுதியவர்கள் ஏதோ வகையில் இலட்சியவாதிகள்தான். இவ்வகையில் சிவ.ஆரூரனும் தனக்கு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட வாழ்க்கையில் தன் ஆளுமையின் சக்தியைப் புதுப்பித்துக் கொண்டவர். புதிய சக்தியைப்பெற்று அதில் ஆத்மார்த்தமாய் கலந்துவிட்ட முனைப்பினால்

இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு கொண்டு வாசிப்பு எழுத்து எனத் தன் ஆளுமையை அகலவிரித்து வருபவர். கல்வித் தகைமையில் ஒரு பொறியியல் விஞ்ஞானப் பட்டதாரி.

சிறைச்சுவர்களுக்கும் அப்பால் தெரிகின்ற உலகை, மனிதர்களை, சமூகத்தை, அவற்றில் எழுகின்ற பிரச்சினைகளையெல்லாம் தன் மனத்தில் பதித்து அவற்றை எமக்கு நாவல்களாகவும் சிறுகதைகளாகவும் தந்து கொண்டிருப்பவர். ஏற்கனவே “யாழிசை”, “யாவரும் கேளிர்” என இரு நாவல்களைத் தந்து இலக்கிய உலகில் அறிமுகமானவர்.

இதில் “யாழிசை” நாவல் சாகித்திய மண்டலப்பரிசினைப் பெற்று புகழ்சேர்த்தது. அவர் அண்மையில் “பூமாஞ்சோலை” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பினை புதியவரவாகத் தந்துள்ளார். ஜீவந்தி வெளியிட்ட நூல் வரிசையில் 99வது நூலாக வெளிவந்துள்ள இதில் பன்னிரண்டு கதைகள் உள்ளன.

வெவ்வேறு தருணங்களில் தான் கண்ட கேட்ட அறிந்த சம்பவங்களையும் மனிதர்களையும் அவர்கள் நேர் கொண்ட பிரச்சனைகளையும் காட்சிச் சித்திரிப்புக்களாக வடித்துள்ளார். இக்கதைகளில் வருகின்ற கதாமாந்தர்களின் இயல்பினையும் சுமக்கும் வலிகளையும் தர்க்க நியாயங்களுடன் கதைகளில் படைத்துள்ளார்.

மனித மனம் எண்ணற்ற சிக்கல்களையும் சிடுக்குகளையும் ஒரு சேரக் கொண்டது. பலவித உணர்வுகளைச் சுமந்தலைக்கின்ற தன்மையுடையது. அதில் குதூகலமும், அலாதியும், பரவசமும், குழப்பமும், குரூரமும் நிரம்பியிருக்கும். இவை மனித வாழ்வின் முழுமையும் விரவிக்கிடக்கிறதென்பதே யதார்த்தம். சிவ.ஆரூரனின் கதைகளில் வரும் கதா மாந்தர்களும் இப்பண்புகளைச் சுமந்தலையும் மனிதர்களாகவே உள்ளனர்.

இனி கதைகள் சிலவற்றைப்பார்போம். தொகுப்பின் முதல் கதை “வலியும் கேலியும்” என்பது. வாழ்வின் நெருக்கடிகள் உந்தித்தள்ள விளிம்புக்குத் தள்ளப்பட்ட பெண் தலைமைத்துவக் குடும்பம்

மொன்றின் கதை இது. நீண்ட கால யுத்தம் விளைவித்த அபத்தங்களை இக்குடும்பமும் எதிர் கொள்ள நேர்கிறது. வறுமையின் கொடுமை அக்குடும்பத்தை எவ்வாறு கலைத்துப்போடுகிறது என உணரவைக்கும் கதை. குடும்பத்தின் மிடிமையைப்போக்க இளம் பெண் ணொருத்தி இலங்கை இராணுவத்தில் சேர்ந்து கொள்கிறாள். அவளுக்கு இதைத்தவிர வேறு தெரிவு இருக்கவில்லை. போருக்குப் பின்னான எமது சமூகத்தின் மேலான விமர்சனமாகவும் இக்கதையினைக் கொள்ளலாம். தவிர, நீண்ட காலப் போர் எமது வாழ்வின் பல கூறுகளையும் வெகுவாகப் பாதித்துள்ளது என்பதை பூடகமாகக் கூற விளைகின்ற கதையாகவும் உள்ளது. கதையின் இறுதிப்பகுதி சற்று நெருடலாக தேவையற்ற ஒன்றாக துருத்தி நிற்கிறது. அந்த இளம் பெண் (செல்வி) இராணுவத்தில் இணைந்து கொள்வதுடன் கதை நிறைவு பெற்றுவிடுகிறது என்பது தான் எனது அபிப்பிராயம்.

“ஒழுக்கத்தின் பரிசு” என்ற கதையில் அதன் மையத்தைத் தீண்டும் விடயம் பாலியல். அதனை விரசமெதுவுமில்லாமல் மெல்லுணர்வாகச் சொல்கிறது இக்கதை. நண்பர்கள் இருவர் கொழும்பில் வாடகை வீடொன்றில் மேல் தள அறையில் குடியிருக்கிறார்கள். கீழ்த்தளத்தில் நடுத்தர வயதுத்தாயும் சிறுவயது மகனும் இருக்கின்றனர். சந்தர்ப்ப சூழலில் ஆதவன் அப்பெண்ணுடன் நெருங்கிப்பழுகிறான். அவளிடம் சலனப்படும் விடுகிறான். மற்றவன் பிரதீபன் முற்றாக விலகியே நடந்து கொள்கிறான். அப்பெண்ணுக்குத் தனது மகளை ஆசிரியரொருவரின் திருமணத்துக்கு பாதுகாப்பாக நீர்கொழும்புக்கு பஸ்சில் அனுப்பி வைக்கும் தேவை எழுகிறது. மகளை பஸ்சில் கூட்டிச் செல்ல அப்பெண் பிரதீபனையே தேர்வு செய்கிறாள். அவளுடன் நெருக்கமாகப்பழகும் ஆதவனுடன் மகளை ஏன் அனுப்பி வைக்கவில்லை என்ற புள்ளியில்தான்

கதையின் தர்க்கம் விரிகிறது. நுட்பமாகக் கதை நகர்வது சிறப்பாக உள்ளது.

தொகுப்பிலுள்ள கதைகளில் வித்தியாசமான கதைசொல்லும் புனைவு உத்தியைக் கொண்டது. “அப்பெட்டைக்குட்டி” என்ற கதை, வாசகனை புதிய தடத்தில் அழைத்துச் செல்வது. ஒருவகையான படிமத் தன்மையுடன் குறிப்பமைதி மூலம் நகருகிறது இக்கதை. சாதாரண வாசகனை இருண்மைக்குள் தள்ளி விடும். நுட்பத்தில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. இருவேறு விடயங்களை சமாந்தரமாக நகர்த்தி பூடகமாக செய்தியைச்சொல்ல சிவ.ஆரூரன் முயன்றிருக்கிறார்.

இன்னொரு கதையான “விடுபட்ட விற்சுருள்” என்பது, தவறிப்போன காதலால் எழுந்த முரண்நிலை பற்றிக்கூறவருகிறது. இன்னொரு ஆடவனைக் காதலித்தவர் திருமண பந்தத்தில் சீராளன் என்பவனை கணவனாக அடைகிறான். குற்றவுணர்வில் அவன் மனம் அலைந்து தவிக்கிறது. கணவனின் பக்குவப்பட்ட பேராண்மையினால் அந்தக் குற்றவுணர்வில் இருந்து இறுதியில் மீள்கிறான். கதை முழுக்க முழுக்க உரையாடல் மூலம் தகர்த்தப்பட்டிருப்பது வாசனை புதியதடத்தில் அழைத்துச் செல்கிறது.

மனதை ஈர்த்த மற்றொருகதை “நிழல் உருவம்” என்ற கதை, சிறுவயதில் வாக்கல்யத்துடன் நெருங்கிப் பழகிய பின்னர் வெளிநாட்டிலிருந்து பிள்ளைகளுடன் வருகிறான். பெரியவனாகி விட்டவன் ராதிகா ஆன்சியிடம் பெரும் எதிர்பார்ப்புடன் வீடுதேடிச் செல்கிறான், பழைய நடப்பின் ஆதாரம் அவனது நெஞ்சில் கனத்தபடியிருக்கிறது. ஆவலுடன் வந்தவனுக்கு ராதிகா அன்றியின் சந்திப்பு உவப்பளிக்கவில்லை. இதனை இருநாட்டுத் தூதுவர்களுக்கிடையிலான சம்பிரதாய சந்திப்பாக ஆசிரியர் உருவாக்கியிருப்பது சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. மென்மையான உணர்வு வெளிப்பாட்டுடன் அவனது மன அவசம் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

தொகுப்பில், “சூரியக்கதிர்” என்பதும் முக்கியமான கதை, போருக்கு பின்னான சமூக மனத்தை விமர்சனத்துக்குட்படுத்துகிறது. வலி.வடக்கு மயிலிட்டியில் மீளக்குடியமர்வதற்கான கோரிக்கையை வைத்து நடைபெறவுள்ள அமைதிப் போராட்டத்தில் கலந்து கொள்வது பற்றியது. அது குறித்து பிரணவன். காகுணியன் என்கிற இரு நண்பர்களுக்கிடையிலான உரையாடலுடன் கதை ஆரம்பிக்கிறது. வலி-வடக்கிலிருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்தவன் பிரணவன். இந்தப் போராட்டம் வீண்முயற்சி எதுவும் நடக்கப் போவதில்லை என தனது நியாயங்களை முன்வைக்கின்றான். வசதி வாய்ப்புடன் வாழும் அவனுக்கு இடப்பெயர்வின் வலி பெரிதாகப்படவில்லை. வர்க்க சுபாவம் அப்படி அவனைப் பேச வைக்கிறது. காகுணியன் நண்பனின் போலி நியாயங்களை நிராகரித்துவிட்டு போராட்டம் நடைபெறுகிற இடத்துக்கு பஸ்சில் பயணிக்கின்றான். தமக்குள் பேசிக் கொண்டு வருபவர்களின் நாட்டங்கள் பற்றி மனம் வெதும்பி நிற்கிறான். இதற்குள் தள்ளாத வயதிலும் கிழவியொருத்தி பேத்தியுடன் வருகிறான். கிழவிக்கு

உதவி செய்யப்போய் விசாரித்ததில் மயிலிட்டியிலிருந்து இடம் பெயர்ந்த மீனவக் குடும்ப மொன்றைச் சேர்ந்தவன் என்பதையும் அந்தம் போராட்டத்திற்கே அவளும் வருகிறாள் என்பதையும் தெரிந்து கொள்கிறான். மனம் வெதும்பிப்போனவனுக்கு கிழவியின் பேச்சிலுள்ள உறுதி ஆறுதலளிக்கின்றது. இக்கதையிலும் போருக்குப் பின்னரான சமூகத்தின் மனநிலை சித்திரிக்கப்படுகிறது.

இன்னொரு கதையான “சிறந்த மாணவன்” என்பது ஒய்வுபெற்ற ஆசிரியர் ஒருவர் இறுதிக் காலத்தில் அடையும் கழிவிரக்கம் பற்றியது. தனது கடமைக் காலத்தில் ஒரு கண்ணுக்கு வெண்ணெய்யும், மறுகண்ணில் கண்ணாம்புமாக பாரபட்சம் காட்டி புற மொதுக்கி ஆசிரியத்துவத்துக்கே கேடுவிளைவித்தவர். நல்லாசிரியர் ஒருவருக்கு எதிர்மாறான பண்பினைக் கொண்டிருந்த அவர் இறுதிக் காலத்தில் நேர் கொண்டவற்றையதார்த்தமாகக் கதை சித்திரிக்கிறது.

தொகுப்பின் இறுதிக்கதை “செம்மை”. இதில் வரும் முன்னாள் போராளிகள் நண்பனொருவனுக்காக, இன்னொருவரின் வீட்டில் மலக்குழியினைச்சுத்தம் செய்யும் வேலையில் ஈடுபடுகிறார்கள். இக்கதை போராளிகளின் குணநலன்களை ஒரு மிகையான புனைவுத் தன்மையுடன் சித்திரிக்க முயல்கிறது. இக்கதையில் மலக்குழியும் மணக்கிறது. கூடவே தமிழரிடையே சாகாவரம் பெற்ற சாதியமும் மணக்கிறது. சமூகமதிப்பீடுகளின் சரிவினை இக்கதை சுட்டிநிற்கிறது.

மொத்தத்தில் சிவ.ஆருரன் தன் கதைகளில் அறஒழுக்கப்பண்புகள் மனிதரின் குணாதிசயங்கள், சமூக உறவுகள், பிரச்சினைகள் பற்றியெல்லாம் செறிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார். அவரது சமூக அக்கறை படைப்புகளில் தெரிகிறது. கூடவே கதைகளில் விரவியிருக்கும் புனைவுத்தர்க்கங்கள் வாசனை சிந்திக்க வைக்கிறது. இந்தப் புனைவுத்தர்க்கம் என்பது

ஆரோக்கியமான அறிவுத்தேடலின் வழித்தடங்களில் கருத்தாக்கங்களை உருவாக்க வல்லது. அதற்கான சாரமும், ஜீவனும் உள்ள கதைகள் தொகுப்பில் உள்ளன. நாம் வாழுகின்ற சமூகத்தின் பிரதிபிம்பங்கள் தான் இக்கதைகள். அத்துடன், கதைகளில் வரும் பல உணர்வுகள் இடங்கள் தெருக்கள் பற்றியெல்லாம் பிசகில்லாமல் அவர் எழுதும் போது, அவை பெயர்களைச்சுட்டுவதாக மட்டும் தோன்றவில்லை. அவையெல்லாம் அவர் நடமாடித்திரிந்த நினைவுகளின் தடங்களாக எம்முன் விரிகின்றன.

இறுதியாக சிவ ஆருரன் அண்மைக் காலமாகச் சிறுகதையின் மொழி வடிவம், உள்ளடக்கம், பன்முகத் தன்மை என்பவற்றில் ஏற்பட்டுவருகின்ற மாற்றங்களை உள்வாங்கி அதன் சாத்தியப்பாட்டினைத் தனி கதைகளில் இயலுமாக்க வேண்டும். அது அவரை இன்னொரு தளத்துக்கு இட்டுச்செல்லும், அவரிடம் அதற்கான திறன்கள் உள்ளன.

ஏய்ப்பு

பசிக்குப் பாண் எடுத்தவன்
திருட்டுப் பயலாய்
சிறையில் வாட
தங்க பிஸ்கட் கடத்தியவன்
பிரதம விருந்தினனாய்
நிகழ்விற்கு வருகிறான்
அகப்பட்டால் மட்டுமே
தண்டனை உனக்கு
அகப்படாது திருடக்
கற்றுள் மகனே

ஆதங்கம்

பேருந்தில் ஏறிய முதியவரின்
ஏக்கப் பார்வை ஆசனம் தேட
என் ஆசனம் வழங்கி
சாந்தி செய்கிறேன்
அடுத்த தரிப்பில் ஏறுகிறான்
அவருக்குத் தெரிந்த இளைஞன்
இறங்கும் முதியவர் இளைஞனிடம்
ஆசனத்தைக் கைமாற்ற
இப்போது நான்
நின்று செல்லும் பயணி

புகழ் மயக்கம்

நிவாரணப்பணிக்காய்
வீட்டுப் படிசுளேறி
உண்டியல் குலுக்கி நிதி சேர்க்க...
உள்ளே தேறியது
ஐயாயிரம் ரூபாய் உகும் போதாது!
மீண்டும்...
வீட்டுப்படிசுளேறி
அவர்தம் பெயர் பதிந்து
நிதி சேர்க்க...
இம்முறை தேறியது
ஐந்து லட்சம் ரூபாய்

நம்பிக்கை

“நீயே கதி”
தெய்வச் சிலை முன்
வணங்கியவர்
சிபிர்
வந்ததும்
பதைத்து
ஓடினர்
பதுங்கு குழிநோக்கி
“நீயே கதி”

■ சிவ. ஆருரன் கவிதைகள்

கேடயம்

சிவ. ஆரூரன்

1988. அப்போது எனக்கு அகவை ஏழு. இரவுப்பொழுது ஒன்றில் அக்கா புத்தகம் ஒன்றை சத்தமாக வாசித்துக்கொண்டிருக்க அருகே நான் சக்கப் பணிய உட்கார்ந்திருந்து கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். அக்கா வேகமாக தங்குதடையின்றி வாசிப்பார். நான் அக் காட்சியை உள்ளத்தில் ஓட்டிப்பார்ப்பேன். வழமை யான செயல் தான் “மார்கழி மாதக் குளிர்காற்று சில்லென்று வீசுகிறது. பாயிலே சுருண்டு படுத்திருந்த நல்ல தம்பி கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு எழுந்தார்...” அக்காவின் வாசிப்பு தொடர்கிறது.

“நாளைக்கு யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒருக்கால் போக வேணும்...” என்கிறார் அம்மா.

“ஓ... காலத்தால வெளிக்கிட்டால் மத்தி யாணத்துக்கு முன்னம் திரும்பி வந்திடலாம்.” என்கிறார் அம்மப்பா.

கூடத்தின் ஓரமாக அமர்ந்திருந்து அவர்கள் பேசுவது சற்று சன்னமாக என் காதிலும் விழுகின்றது. அம்மா நாளை யாழ்ப்பாணம் செல்ல இருக்கிறார். அவரின் பயணத்தோடு எப்படியாவது என்னையும் இணைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற திட்டத்தோடு எழுந்து அம்மாவிடம் சென்று, அவரருகே குந்திக் கொண்டு, “அம்மா... நானும் வரட்டே” என்று கேட்கிறேன். “பெரிய சிரமப்பட்ட பிரயாணம் தம்பி. உனக்கு அது கஸ்டம்” என்கிறார்.

“எனக்கு யாழ்ப்பாணம் எங்கை கிடக்கெண்டு தெரியாது. நான் பாக்கோணும்.”

“வளந்தாப்பிறகு பாக்கலாம்”

“ஆ...ங்.. அதுக்கு கனகாலம் ஆகும்.” அழுது

இடம்பிடிக்க முயற்சிக்கிறேன்.

“பின்ன கூட்டிக்கொண்டு போவன், தங்கச்சி” என்கிறார் அம்மப்பா.

“சரி, பின்ன வா.” அம்மா உடன்படுகிறார்.

பலரும் யாழ்ப்பாணம்... யாழ்ப்பாணம் என்று பேசுவதை கேட்டு அந்த இடத்தை காண வேண்டும் என்ற தவிப்பு உள்ளத்தில் இருக்கிறது. நாளை அது நிறை வேறப்போகிறது. அத்தோடு பேருந்தில் ஏறப் போகிறேன் என்ற எண்ணமும் உள்ளத்தில் இரட்டிப்பு மகிழ்வை ஏற்படுத்தி விடுகிறது. அறையினுள் சென்று கறுப்புக் காற்சட்டையையும் நீல மேலாடையையும் எடுத்து வந்து, “அம்மா... நாளைக்கு இதைப் போட்டா?” என்று கேட்கிறேன்.

“ஓம் தம்பி, காலையில் பாப்பம்.” வேறு பேச்சி லிருக்கும் அம்மா பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ள வில்லை.

அன்றிரவு எனக்கு நித்திரை வரவில்லை. அனைவரும் உறங்கிய பின்னரும் நான் விழித்துக் கிடக்கிறேன். சுவரில் கடிக்காரம் தொங்கிக் கொண்டிருந் தாலும் எனக்கு நேரம் பார்க்கத் தெரியாது. பிறகு எப்படியோ உறங்கி விடுகிறேன். திடீரென விழிப்பு வந்து விடுகிறது. அப்போதும் அனைவரும் உறக்கத்தில் இருக்கின்றனர். வேலிப் பூவரசிலிருந்து சேவல் கூவும் ஒலி கேட்டபோது இனி விடிந்து விடும் என நினைக் கிறேன்.

காலைத் தேநீரை அம்மா தயாரிப்பதற்கு முன்பதாகவே பயணம் செல்வதற்கு நான் தயாராகி விடுகிறேன். வீட்டிலுள்ளவர்களுக்கு என் செயல்

சிரிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது. அவற்றை நான் பொருட்படுத்தவில்லை. நான் பேருந்தில் பயணிப்பது என்பது அத்தி பூத்தாற்போல் அபூர்வமானது. அப்படி யொரு பொன்னான வாய்ப்பை அனுபவிக்கப் போகிறேன் என்ற எண்ணமே என் உள்ளத்தை நிறைத்திருப்பதால் எவரின் கேலியும் என்னை எதுவும் செய்து விடவில்லை. மகிழ்ச்சியாகவே இருக்கிறது.

காலை வெய்யில் தோன்றிய பின்னர் வீட்டிலிருந்து புறப்படுகிறோம். எம் வீட்டின் வடக்கே சிறிது தூரம் நடந்து சென்றால் கடற்கரை வரும். அந்த கடற்கரை வீதியில்தான் பேருந்துகள் வரும். தம்பியைத் தூக்கிக் கொண்டு அம்மா முன்னே நடந்து செல்ல அவருக்கு நெருக்கமாக நான் பின்தொடர்ந்து செல்கிறேன்.

பேருந்துத் தரிப்பிடத்தை அடைகிறோம். வேறுசிலரும் அங்கு காத்திருக்கின்றனர். பேருந்து நிழல்குடை என அங்கு ஏதுமில்லை. வேதக்கோயில் முற்றத்துச் சுவரோரமாக நிற்க வேண்டும். பேருந்துகள் அவ்விடத்தில் நிறுத்தப்படும். எமக்குரிய பேருந்து வரும் திசையை எட்டியெட்டிப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறேன். அது வந்தபாடில்லை. மறு திசையில் வேறு பேருந்துகள் செல்கின்றன. எம் பேருந்து வரத்தாமதமாகாது போல் தெரிகிறது.

பேருந்து ஒன்று திருப்பத்தில் தெரிகின்றது. “அம்மா... பஸ் வருகிறது...” கத்தியும் விடுகிறேன். அது சற்று நெருங்கி வந்ததும், “அட... இது மானி-நவாலி பஸ்...” என சிலர் சலித்துக் கொள்கின்றனர். நான் அம்மாவைப் பார்க்க, “இது யாழ்ப்பாணம் போற பஸ் இல்லை” என்கிறார். சிவப்பு நிற பேருந்து அது. எனது உயரத்திற்கு சமமாக பெருஞ்சில்கள்தெரிகின்றன. அதன் பக்கவாட்டில் இ.போ.ச என எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அதன் பொருள் புரியவில்லை. அப்பேருந்து புறப்பட்டுப் போனபிறகு வேறொருபேருந்து வருகிறது. இம்முறை நான் கத்தவில்லை.

“தம்பி... இது தான் எங்கட பஸ்” என்கிறார் அம்மா. கூடி நின்றவர்கள் ஏறுவதற்கு ஆயத்தமாகின்றனர். பேருந்து எம் அருகே ஓய்வடைய நான் முன்வாசல் வழியை நோக்கிச் செல்ல, “தம்பி, இஞ்சை வா!” என அம்மா கூப்பிடுகிறார், பின் வாசல் அருகே நின்றபடியே. நான் அம்மாவிடம் ஓடிப் போகிறேன். என்னை ஏறும்படி அம்மா சொல்ல, வாசல் கம்பியை இருகைகளாலும் பலமாகப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு அலுமினியப் படிகளால் ஏறுகின்றேன். பேருந்தின் உட்தளம் பலகையாக இருக்கிறது. என் பின்னே தம்பியைத் தூக்கிக் கொண்டு அம்மா ஏறுகின்றார். வெற்று இருக்கைகள் பல தென்படுகின்றன. அம்மா தம்பியை மடியில் வைத்துக் கொண்டு இருக்கையில் அமர அருகே நான் அமர்கிறேன். “தம்பி... முன் சீற்று கம்பியைப் பிடிச்சுக் கொண்டிரு.” அம்மா நெறிப்படுத்துகிறார். என் கையின் நீளம் போதா திருக்கிறது. பேருந்து புறப்படுகின்றது. சாளரக் கண்ணாடிகள் கிடு கிடு வெவ்

சிறுநீர்வுகளை ஏற்படுத்துகின்றன. மின்கம்பங்களும், தென்னை மரங்களும் பின்னோக்கி ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. பார்க்க இரசனையாக இருக்கின்றது. நடத்து நரிடம் பணத்தைக் கொடுத்து, “ஒண்டரை ரிக்கற்” என்கிறார் அம்மா. நான் முன்னாசனக் கம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டு எழுந்து நிற்கிறேன். ஒரு பக்கம் நீலக் கடல் மறுபக்கம் பச்சை நிலம் இடையே கறுப்பு வீதியில் பேருந்து பயணிக்கிறது. காலைக் சுதற்காற்று சில்லென வீசுகின்றது. காதுகள் குளிக்கின்றன. அப்பேருந்தில் நான் தனிமையில் இருப்பது போன்றே நான் உணர்கிறேன்.

“அம்மா... யாழ்ப்பாணம் கன தூரமோ?”

அம்மாவின் பதில் “கனதூரம்” என வரவேண்டும் என ஆசைப்படுகிறேன். அதற்கு ஏற்றால் போல் அவரின் பதிலும் வருகின்றது. மீண்டும் நான் பயணத்தை அனுபவிக்கிறேன்.

“தம்பி...” அம்மா முதலில் தட்டுகிறார்.

நான் திரும்பியதும், “தம்பி, அந்த அன்றியோட போய் இரு!” என்கிறார்.

அம்மா கை காட்டிய திசையிலிருந்த அந்த அன்றியைப் பார்க்கிறேன். முன்னர் ஒரு போதும் அவரை நான் பார்த்திருக்கவில்லை. அந்த அன்றிக்கு அருகே உட்கார்ந்திருக்கும் வயதான பெண் ஒருவர் அம்மாவோடு சைகையில் ஏதோ பேசிக்கொள்கின்றார்.

“தம்பி, கெதியாப் போ.” அம்மா அவசரப்படுத்துகிறார். சாளர ஓர் இருக்கையை நான் இழக்கப்போகிறேன் என்றாலும் அந்த அன்றியும் சாளரவோரம் அமர்ந்திருப்பதனால் எனக்குப் பாதகமாகாது என்பதால் பெரிதாக எனக்கு வருத்தம் ஏற்படவில்லை. இருப்பினும் நான் அங்கு சென்று எங்கு உட்கார்வது என்று விளங்க வில்லை. அந்த அன்றியின் மடியிலா? அவர் எனக்குப் பழக்கம் இல்லாதவராயிற்றே. சிலவேளை அம்மாவுக்குத் தெரிந்தவராக இருக்கக்கூடும் என நினைக்கிறேன். நான் சற்றுத் தயங்கிய போது அம்மா என் கையைப் பிடித்து இழுத்து முதுகில் மெல்லன கை ஊன்றித் தள்ளிவிடுகிறார். அந்த அன்றிக்கு அருகிலிருக்கும் அம்மம்மா என்னை எட்டிக் கையில் பிடித்து தமது இருக்கையினிடையே நுழைத்து விடுகின்றார்.

“தம்பி, என் மடியில் இருங்கோ” என்ற அன்றி என் பதிலை எதிர்பாராது என்னைத் தூக்கி தன் மடியில் அமர்த்தி விடுகின்றார். பழக்கமில்லாத ஒருவரின் மடியில் திடீரென அமர்வது எனக்குக் கூச்சமாக இருந்தாலும் சுகமாகவும் இருக்கின்றது. எனது இருக்கையின் உயரம் அதிகரித்தமை சாளத்தினூடு காட்சி பார்ப்ப தற்கு வசதியாகவும் படுகின்றது. அவரும் நானும் ஏதும் பேசிக் கொள்ளவில்லை. தாமதமாகி அவர் என்னோடு பேசத் தொடங்கும் போது பேருந்து ஓய்விற்கு வரு கின்றது. சாளத்தினூடு இந்தியப் படையினரின் களிமண்ணால் மெழுகப்பட்டிருக்கும்

காவலரண் தெரிகின்றது. “அன்றி, இந்தியன் ஆயி” என்கிறேன். “ஐயோ... சத்தமாச் சொல்லாதயுங்கோ, தம்பி” என்கிறார். இரண்டு ஜவான்கள் பேருந்தினுள் ஏறுகின்றனர். இருக்கையில் அமர்ந்திருப்பவர்களை வரிசையாகப் பார்த்துக் கொண்டு வருகின்றனர். நானோ அவர்களை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அன்றியோ என்னை மாத்திரமே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது என்கடைக் கண்ணில் தெரிகின்றது. சிலரைத் துருவித் துருவி சோதனை செய்த பிறகு பேருந்திலிருந்து இறங்கி வீடுகின்றனர். வீதியின் குறுக்கே போடப்பட்டிருக்கும் கற்களோடு கூடிய களிமண் தடுப்பு அணைகளை கடந்து பேருந்து நகர்கின்றது.

அன்றி என்னோடு பேச ஆரம்பிக்கிறார். பெயர், ஊர், படிக்கும் பாடசாலை, வகுப்பு, அப்பாவின் தொழில், வீட்டில் எத்தனை பேர், அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என அனைத்து விவரங்களையும் என்னிடம் கேட்க நான் பணிவாகப் பதில் கூறுகின்றேன். “ஆள் நல்லாக் கதைக்கிறார்” என்கிறார் அன்றி புன்னகையோடு.

“ம்...” என்றபடி அம்மம்மா என் கன்னத்தைக் கிள்ளி விடுகிறார்.

நான் தலையைத் திருப்பி அன்றியின் முகத்தைப் பார்க்கிறேன். கத்தரிக்காய் பால்கறி நிறத்தில் புடைவை உடுத்தியிருக்கிறார். தாலிக் கொடி சமுத்தில் இல்லை. கல்யாணம் செய்து கொள்ளாதவர் என்று தெரிகின்றது. நான் ஏதும் கேட்கவில்லை.

“வல்லைக்கு வந்திட்டம்” என்கிறார் அம்மம்மா. நான் வெளியே பார்க்கிறேன். கடல் வெளியாகத் தெரிகிறது. அழகாக இருக்கின்றது. ஒரு வித மணம் வீசுகின்றது. தலைப்பாகை அணிந்த இரு ஜவான்கள் உள்ளே ஏறுகின்றனர். கூடவே ஒரு மாமாவும் ஏறி தமிழில் கூறுகிறார்: “ஆ..ங், இந்த கடற்கரை பஸ்ஸில் வாற எல்லாரும் புலிகள் தானே. சரி, சரி, இறங்கி வரலாம்.”

அங்கு எவரும் பதில் கூறவில்லை.

“இளம் ஆக்கள் எல்லாரும் இறங்கிப் போங்கோ” என்கிறார் நடத்துநர்.

நின்று பயணித்தவர் முதலில் இறங்க இருக்கைகளில் அமர்ந்திருந்த மாமா மாறும் அன்றியின் வயதை ஒத்த பெண்களும் இறங்குகின்றனர். அன்றி இறங்கவில்லை. அவரின் மடியில் நான் உட்கார்ந்திருக்க அவர் தன்னிருக்கைகளாலும் என் வயிற்றைச் சுற்றிப் பிடித்திருக்கிறார். அவரின் மூச்சு என் மேல் படுகின்றது. பேருந்தை ஜவான்கள் சோதனை செய்த பிறகு பேருந்து காவலரண் கடந்து போய் தரித்து நிற்கின்றது. இறங்கிச் சென்றவர்கள் மீண்டும் ஏறத் தொடங்குகின்றனர். எம் முன்னிருக்கையில் அமர்ந்திருந்த மாமா திரும்பவந்து ஏறவில்லை.

“எல்லாரும் வந்தாச்சோ?” சாரதி திரும்பார்த்துக் கேட்கிறார்.

“எனக்குப் பக்கத்த இருந்த பொடியன் இன்னும் வரவேல்லை” என்கிறார் அந்த

மாமாவுக்கு பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த தாத்தா.

“ஓ... அவரை மறிச்சுப் போட்டாங்கள். நாங்கள் வெளிக்கிடுவம்” என்கிறார் நடத்துநர்.

பேருந்து பயணத்தைத் தொடர்கிறது.

அன்றிக்கும் எனக்கும் இடையிலான உறவு நானறாக மலர்ந்து விட்டிருக்கின்றது. “கவனமாப் படிச்ச பெரியாளா வரவேணும்.” இதனையே அவர் மீண்டும் மீண்டும் என்னிடம் கூறிக் கொண்டிருக்கிறார். மிக நெருங்கியவர் மாத்திரமே என்னோடு இவ்வாறு பேசிக்கொள்வார்கள். அது எனக்குப் பிடித்துப்போகிறது. அம்மாவிற்கு இளைய சகோதரிகள் கிடையாது. அம்மாவிற்கு ஓர் இளைய சகோதரி இருந்தால் அன்றியைப் போல் இருந்திருப்பார் என நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

“புதிய உறவொன்று கிடைத்துவிட்ட மகிழ்வு என்னுள். “எங்கட அம்மா உங்களுக்குப் பழக்கமோ?” என்று கேட்கிறேன்.

“இல்லை தம்பி.”

“அப்படியோ...” சற்றுக் குழப்பமாக இருக்கின்றது.

அப் பேருந்துப் பயணத்தில் சாலை நெடுங்கிலும் பேருந்து நிறுத்தப்படுவதும் பயணிகள் சோதனையிடப்படுவதும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவை எதுவும் அன்றிக்கும் எனக்கும் இடையிலான உரையாடலில் எவ்வித இடையூறியையும் ஏற்படுத்தவில்லை. ஒரு கட்டத்தில், “நான் இறங்கிற இடம் வந்திட்டுது” என்கிறார் அன்றி.

“யாழ்ப்பாணம் வந்திட்டுதோ?”

“இல்லை. இன்னும் கொஞ்சத்தூரம் போக வேணும்” என்கிறார் அன்றி.

“அன்றி... எங்கட வீடு இருக்கிற இடம் தெரியுமோ உங்களுக்கு?”

“ஓம் தம்பி”

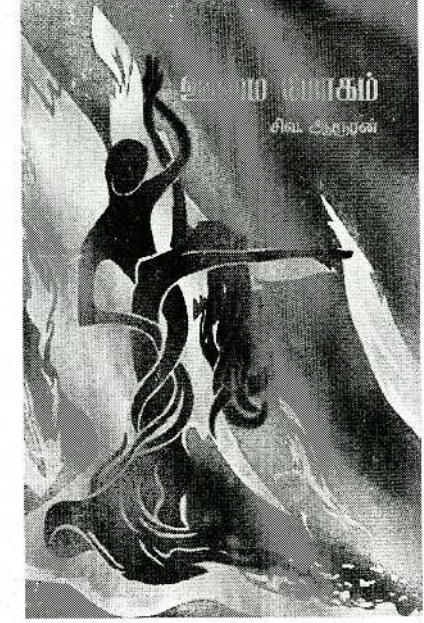
“வீட்ட வாங்கோ.”

“சரி.” என்றபடி அவர் இறங்குவதில் முனைப்புக் காட்டுகிறார்.

நான் எழுந்து நிற்கிறேன். அவர் கைப்பையுடன் முன்வாசல் வழியே இறங்குகிறார். இருபுறமும் பார்த்து விட்டு வீதியைக் கடந்து மறுபுறம் செல்கிறார். நான் சாளரத்தினூடு, “அன்றி... அன்றி...” என்று கூப்பிடுகிறேன். அது அவருக்குக் கேட்கவில்லை போல் தெரிகின்றது. நான் சாளரத்தினூடு தலையை செருகி கையை வெளி நீட்டி “டாடா” காட்டுவதற்குத் தயாராக நிற்கிறேன். எனக்கு முதுகு காட்டியவாறு அவர் நடந்து கொண்டிருக்கிறார். இறுதிவரை அவர் திரும்பிப் பார்க்கவேயில்லை.

புரிந்துணர்வைப் போதிக்கும் படைப்பு : சிவ ஆநூரனின் ஊமை மோகம்

■ கலாநிதி சு. குணேஸ்வரன்

அறிமுகம்

சிவ ஆநூரன் சிறைக்குள்விருந்து இலக்கியம் படைத்தவர். தனது சிறைக்காலத்தை வாசிப்பு எழுத்து என மாற்றி நம்மிக்கையை விதைத்தவர். கவிதை, சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை என பல்துறைகளிலும் ஈடுபட்டு வருபவர். சமூக இயங்கியலை வெளிப்படுத்தும் பல நாவல்களைத் தந்தவர். சிறந்த நாவலுக்கான விருதுகளை மாகாண மட்டத்திலும் தேசிய மட்டத்திலும் பெற்றவர். ஜீவநதி வெளியீடாக 2022 இல் வெளிவந்த “ஊமை மோகம்” என்ற நாவலை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

சிவ ஆநூரனின் வெளிவந்த ஏனைய நாவல்களில் இருந்து உள்ளடக்கத்தில் வேறுபட்டது ஊமை மோகம். பலரும் எழுதத் தயங்குகின்ற ஆண் பெண் உறவுநிலையில் ஏற்படுகின்ற சிக்கல்களை இந்நாவல் பேசுகிறது. தமிழ்ச்சூழலில் இவ்வகை எழுத்துக்களுக்கு நீண்ட வரலாறு உள்ளது. இந்நாவலின் உருவாக்கம் பற்றி ஆசிரியர் குறிப்பிடும்போது,

“ஆண்பெண் உறவின் அதிருப்தி குறித்தும் புரிந்துணர்வு இன்மை குறித்தும் பலர் பேசியதை நான் செவிமடுத்த பிறகு அவற்றை என் மனவானில்

உலவவிட்டவேளை என் மனம் உளைந்தது. என் நூலறிவின் துணை கொண்டு என் மனஉளைவிற்கு ஒரு கலைப்பெறுமதியைக் கொடுக்க முனைந்துள்ளேன். ஒழுக்க நெறியுடன் வாழ்நினைக்கும் யாழ் மண்ணின் கீழ்மத்தியதரக் குடும்பம் ஒன்றின் வாழ்வுக் கோலத்தையும் அதில் இழையோடிக் கிடக்கும் அபாக்கியமான ஊமை மோகத்தையும் இந்நாவல் பேசுகின்றது.” (தந்துரை, சிவ. ஆநூரன்) என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

நாவலின் வளர்ச்சியும் வளமும்

திருமணமான சிவசங்கர் அனுசியாவின் குடும்ப வாழ்வில் ஏற்படும் தாம்பத்திய உறவுநிலை சார்ந்த பிரச்சினைகளால் ஏற்படக்கூடிய மனப் போராட்டங்களை இந்நாவலில் ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார். சிவசங்கர் கோப்பாய் உதவி அரசாங்க அதிபர் பணிமனையில் எழுதுவினைஞராகத் தொழில் புரிகின்றான். நேர்மைக்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் பேர்பெற்றவன். அனுசியாவும் குடும்பத்தை மிகச் சிறப்பாக நடாத்தக்கூடியவள். சிவசங்கர், அனுசியாவின் அன்பிலும் அழகிலும் பூரித்துப் போகிறான். உறவினர் பொறாமைப்படும்படி அவர்களின் வாழ்க்கை ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு குழந்தை பெற்றதன்

பின்னர் அனுசியாவுக்குத் தாம்பத்தியத்தில் ஈடுபாடு குறைந்து விடுகிறது. இது குறித்து சிவசங்கர் பலமுறை யோசிக்கிறான். நண்பர்களுடனான பொதுவான உரையாடலில் சில பல காரணங்களைக் கண்டு கொள்கிறான். அவளுக்கு இருக்கும் வீட்டு வேலைச் சுமையைக் குறைக்கிறான். உணவு மற்றும் ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்தும் சின்னச் சின்ன விடயங்களில் கவனமெடுக்கிறான். இறுதியில் தானே தனியாக வைத்தியரை அணுகி இவை தொடர்பான ஆலோசனைகளைப் பெறுகிறான். இறுதியில் குடும்பத்தின் ஒழுக்கத்திற்குக் கேடு ஏற்படாவண்ணம் எல்லாவற்றையும் இயல்பாகக் கருதிக்கொண்டு வாழ்கின்றான். இதுவே இந்நாவலில் கதைச்சுருக்கம்.

இந்நாவல் வடமராட்சியின் அல்வாய், நவிண்டில் பிரதேசங்களைக் கதைக்களங்களாகக் கொண்டதாகும். யாழ்குடாநாட்டைப் பொறுத்தவரை

யில் 1990கள் போர்ச்சுழலும் பொருளாதாரத் தடை களும் நிரம்பிய காலம். கதை சில வருடங்களுக்கு நகர்கின்றது. இக்காலத்தில் இருந்த எரிபொருள் தட்டுப்பாடு, பொருளாதாரத் தடை, போக்குவரத்து இடர்ப்பாடுகள், நிவாரணம் வழங்குதல் முதலானவை பதிவாகியுள்ளன. நாவலின் இறுதிப்பகுதி மட்டும் சிவசங்கர் அனுசியா தம்பதிகளின் மகன் வளர்ந்துதிருமண வயது எய்தும் காலகட்ட சம்பவத்துடன் நிறைவு பெறுகிறது.

சிவசங்கர் அனுசியா தம்பதிகளைப் பிரதான பாத்திரங்களாகக் கொண்டு குடும்ப உறவில் ஏற்படும் மனப்போராட்டங்களை இந்நாவல் வெளிப்படுத்து கின்றது. குடும்ப உறவுகளில் ஏற்படும் விசிசல்களை சமூகம் நோக்கும் விதம் ஆகியன குறித்தும் பேசப் படுகின்றது. ஒரு புறத்தில் பிரதான பாத்திரங்களாகிய சிவசங்கர் அனுசியா தம்பதிகளின் கதை சொல்லப்படுவதே நாவலின் பிரதான பேசுபொருளாக அமைந்திருக்கிறது. மறுபுறத்தில் நாவலை வளர்த்துச் செல்வதற்குத் துணையாக யோகநாதன் தையல்நாயகி தம்பதிகள், முத்துவேலு ஆனந்தராணி தம்பதிகளின் கதை சொல்லப்படுகிறது.

இந்நாவலில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடவேண்டியது, கணவன் மனைவிக்கு இடையில் ஏற்படும் திருப்தி - திருப்தியின்மைகளை மூன்றாவது மனிதரிடம் பேசிய பெரிதாக்கி குடும்ப உறவுநிலையில் சிக்கல்களை ஏற்படுத்தாமல் அவர்களே தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பதாகும். தகுந்த மருத்துவ ஆலோசனைக்கு ஊடாக சில பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ளலாம் என்பதும் சொல்லப்படுகிறது. இவற்றி னூடாக சிவசங்கரை ஒரு பொறுப்புள்ள பாத்திரமாக ஆசிரியர் சித்திரித்துள்ளார்.

“தனது மனைவியின் வேலைப்பளுவைக் குறைப்பதற்கு சிவசங்கர் சகல முன்னெடுப்புகளையும் மேற்கொள்கிறான். பூமரங்களுக்கு நீர் வார்க்கும் பணியைத் தானே பொறுப்பேற்கிறான். காலையில் எழுந்து முற்றங்கூட்டிக் கொடுக்கிறான். விடுமுறை நாட்களில் ஆடைகளையும் தோய்த்துக் காயப்போட்டு எடுத்து வைக்கிறான். பெரும்பாலும் சமையல் வேலையே அவளுக்கானது. அவன் சமையலிலும் இடைசுகம் அவளுக்கு உதவிபுரிகிறான்.” (ப.65)

இவ்வாறு அனுசியாவின் வேலைப்பளுவைக் குறைக்கும் செயற்பாட்டில் ஈடுபடுகிறான். அனுசியாவின் பாத்திரத்தை குடும்பப் பாங்கானதாக ஆசிரியர் வடிவமைத்துள்ளார். அடிகும் அன்பும் குடும்பத்தின் மீது பற்றும் கொண்ட பாத்திரமாக அனுசியாவைக் காணலாம். நாவலின் கதையோட்டத்தில் சிவசங்கர், அனுசியாவுக்கு லீவு நாட்களில் ஆடைகள் தோய்க்க உதவுகிறான். இதனை ஒருமுறை பாங்காய் கண்டுவிடுகிறார். அனுசியாவிடம் வந்து “ஏய் என்னடி செய்யிறாய். வீட்டு ஆம்பிளையிட்ட உடுப்புத் தோய்க்கக் குடுத்திருக்கிறாய்” என்று சினப்படுகிறார்.

இவ்வாறெல்லாம் இருந்தாலும் பல சந்தர்ப்பங்களிலும் அனுசியா தாம்பத்திய உறவுநிலையைத் தவிர்ப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றுகிறது.

“இப்போது அவன் எழுந்து அறைக்குட் செல்கிறான். பிள்ளையை அணைத்தபடி அவன் உறக்கத்திலிருக்கிறான். அவளைக் குழப்பாது அவன் மீண்டும் விராந்தைக்கு வந்து அமர்கிறான். சிந்தனையை வேறு திசையில் செலுத்த முனைகிறான். தனது பால்ய கால நண்பன் யோகநாதனின் எண்ணம் வருகிறது. தனது நலனில் அக்கறை செலுத்தி வரும் நண்பனுக்கு தனது இடர்பாடுகளைப் பகிர்ந்துகொள்ளாதிருப்பது அவனுள் குற்றவுணர்வை ஏற்படுத்துகின்றது. இது என்னுடைய தனிப்பட்ட விடயமல்ல. என் மனைவியும் இதில் சம்பந்தப்படுகிறான். இதை நண்பனுக்குக் கூறுவது என் மனைவிக்குப் பெருமை தரக்கூடியதல்ல. அது மட்டுமல்ல நண்பன் எனக்கு மகிழ்வான வாழ்வு கிடைக்கவில்லையே என்று எண்ணி வேதனைப்படுவான். அது நிச்சயம் ஆகையால் இந்த விடயம் எப்போதும் என்னுடையே இருக்கவேண்டும். அதுவே எல்லோருக்கும் நன்மை தரக்கூடியது. என் குற்றவுணர்வை என்னுள் ஜீரணஞ் செய்து கொள்வதே நல்லது.” (ப. 89-90)

“அவனுக்கு ஏமாற்றமாகவிருக்கிறது. மோகத்தீ அவனுள் கொழுந்துவிட்டு எரிகின்றது. அது தணிவதாக இல்லை. கொதிக்கும் சர்க்கரைப் பொய்கல் போல் துடாற சிரமப்படுகின்றது. சமையலறைக்குட் சென்று அவளின் கையைப் பிடித்து இழுத்து வர வேண்டும் போலிருக்கிறது. ஒரு புருஷன் வாய்விட்டு கேட்ட பின்னரும் புரியாதவன்போல் நடந்து கொள்கிறாளே... இவள் என்ன பெண்.. அவன் கோபமடைகிறான். அவன் அறைக்குட் சென்றுபடுக்கையில் சாய்கிறான்.” (ப.54)

இச் சம்பவங்களைத் தனக்குள்ளேயே புதைத்துக்கொள்கின்றான். எனினும் முறையான வைத்திய ஆலோசனை பெறும் எண்ணமும் அவனுக்குத் தோன்றுகிறது. இவ்வாறான நிலையிலேயே சிவசங்கர் ஒருமுறை கோபப்பட்டு காலை உணவை எடுக்காமல் தேநீர்கூடக் குடிக்காமல் போய்விடுகிறான். அனுசியாவின் வேதனையை ஆசிரியர் காட்டும்போது “தனது சமையலை கணவன் நிராகரித்துவிட்ட முதல் நாள் இன்று.” என்று மிக அர்த்தபூர்வமான ஒரு தொடரை எடுத்தாள்வார்.

“அவள் பிள்ளையைத் தூக்கிக்கொண்டு படலையடிக்கு விரைந்து வருகிறாள். அவளின் முதுகுப்புறம் தெரிகிறது. முடக்கில் மறைகிறாள். இப்போது அவளின் உதடுகள் துடிக்கின்றன. முகஞ்சுருங்கி அழத் தொடங்குகிறாள். சமையலறைக்குத் திரும்பி வருகிறாள். அடுப்பில் அவிந்து கிடக்கும் பிட்டை இறக்கித் தட்டுப்பெட்டியில் கொட்டுகிறாள். கறிகளை அடுப்பேற்றும் மனநிலை அவளிடம் இல்லை. எரியும் அடுப்பை நூர்த்துவிட்டு வந்து கூடத்தில் சக்கப்பணிய அமர்கிறாள். பிள்ளை மடியில் கிடக்கிறது, தனது சமையலை கணவன் நிராகரித்துவிட்ட முதல்

நாள் இன்று. வேதனை அடைகிறாள். துக்கம் தாழாது அழுகிறாள். பத்து நிமிடம் வரையில் தொடர்ந்து அழுகிறாள். தன் தாயார் எந்நேரமும் வீட்டினுள் வந்து விடக்கூடும். அழுவதைக் கண்டுவிட்டால் வேறு ஏதாவது நினைப்பார் என்றெண்ணியவள் கிணற்றடிக்குச் சென்று முகம் கழுவிக்கொண்டு வருகிறாள்.” (ப.56)

இவ்வாறான பண்புள்ள அனுசியர் தனது கணவனுடன் விடயத்தை வெளிப்படையாகக் கதைக்கிறாள். தனது செயலுக்கு மனம் வருந்துகிறாள். தனக்கும் அந்த மாற்றம் ஏன் ஏற்படுகிறது என்பது அவளுக்குப் புரியவில்லை.

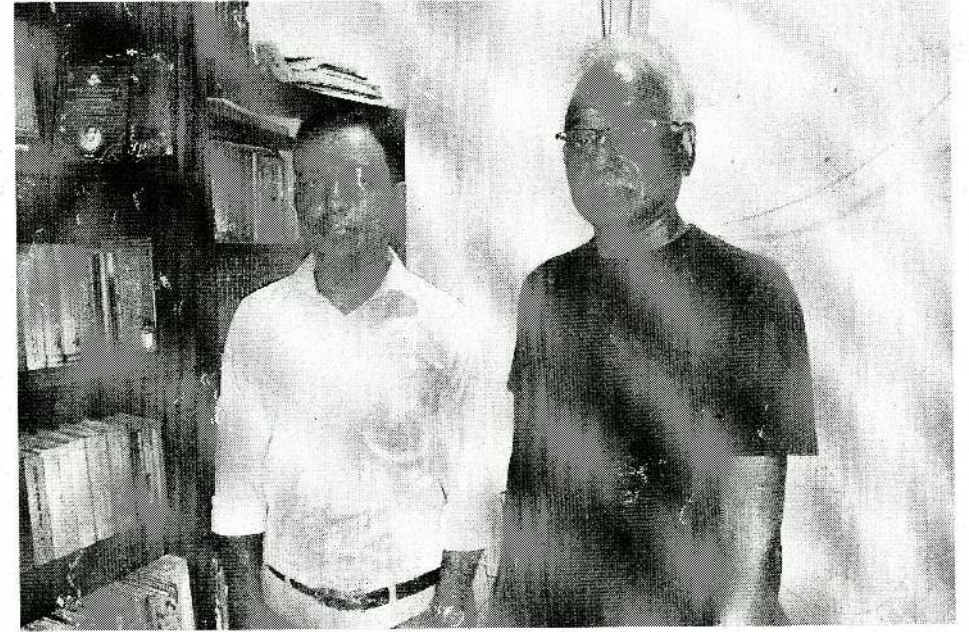
“என்னில உங்களுக்கு கோபம் வந்தால் அதை வெளிப்படையாகக் காட்டுங்கோ. கோபத்துக்கான காரணத்தைச் சொல்லி ஏசுங்கோ. அப்பிடியெண்டால்தான் என்ற பிழை எனக்கு விளங்கும். என்னால திருத்திக் கொள்ளவும் ஏலும். நீங்கள் ஏதோவொண்டை மனசில வைச்ச இடையிடையே சாதிக்கிறீங்கள் அதுதான் கஷ்டமாயிருக்கு” (ப.88)

என்பதெல்லாம் இருக்கும் இடைவெளியைப் பெரிதாக்காமல் பேசித் தீர்க்கும் வழியாக குறிப்பிடப்படுகிறது. பாலியற் சிக்கல்கள் பற்றி தமிழ்ச் சமூகத்தில் வெளிப்படையாகப் பேசுவது தவிர்க்கப்படுகிறது. இதனால் பல பிரச்சினைகள் குடும்பங்களில் ஏற்படுகின்றன. ஆண்கள் தமது துணையை விடுத்து வேறு மார்க்கங் களைத் தேடுதல், சமூகத்தில் நடத்தைப் பிறழ்வானவர்களாக நோக்கப்படுதல், குடும்பங்கள் பிரிதல், பிள்ளைகள் தனித்துப்போதல் முதலான பல பிரச்சினைகள் இவற்றால் ஏற்படுகின்றன. எனவே, எதையும் உரையாடுவதனுடாகத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். என்பதை சிவசங்கரின் நண்பர்களாக யோகநாதன், தேவகுரு பாத்திரங்கள் ஊடாக ஆசிரியர் முன்வைத்துள்ளார்.

சமூகத்தில் குடும்ப உறவுநிலையில் விரிசல் ஏற்பட்டபோதெல்லாம் வீட்டுக்கு வெளியே வேறு மார்க்கத்தைத் தேடிச் செல்பவர்களின் கதைகளும் சொல்லப்படு கின்றன. முத்துவேலு ஆனந்தராணி தம்பதிகளில் முத்துவேலுவின் ஒழுக்கமற்ற செயற்பாடு சமூகத்திற்குத் தெரிந்த நிலையில் சமூகம் அவரை ஏளனமாக நோக்குகின்றது.

“வாழ்க்கையை நியாமா வாழுவான் அப்பிடிச் செய்ய மாட்டான். சேறும் தண்ணியும் கிடக்கு எண்டதால் சேத்தில் மிதிக்க வேண்டிய தேவையில்லை.... தானும் அவமானப்பட்டு, மனிசிக்கும் அவமானத்தைத் தேடிக் குடுத்திட்டார். இனி அதோ நிக்கப்போகுதே, பிள்ளையாளுக்கும் அவமானம்தான். ஏன் பரம்பரைக்கும் தொடரலாம்.” (ப.102)

என்று முத்துவேலுவின் செய்கை குறிப்பிடப்படுகிறது. எவ்வளவு பெரிய மனிதராக இருந்தாலும் ஒழுக்கம் தவறினால் சமூகத்தின் கேலிக்கும் கிண்டலுக்கும்

ஆளாக நேரிரும் என்பதை சமூகத்திற்குரிய செய்தியாக நாவலில் வைத்துள்ளார்.

சிவசங்கரன் பணியாற்றுபவர்களில் ஒத்த வயதுடைய பரமகுரு நெருங்கிய நண்பராக இருக்கிறார். ஊரில் யோகநாதனுடன் பல விடயங்களையும் பேசுவதுபோல பரமகுருவிடமும் சிவசங்கர் பேசுகிறான். திருமணத்திற்குப் பின்னர் சில சந்தர்ப்பங் களில் உரையாடுகிறான். குழந்தை பிறந்தபின் மீளவும் பெண் உறவுக்குத் தயாராகும் நிலைபற்றி உரையாடும் தழுவல் காட்டப்படுகிறது.

“சங்கர் ஒண்டு சொல்லுறன் என்ன பிரச்சினை எண்டாலும் மனிசியோட மனம் விட்டுப் பேச வேணும். பேசினால்தான் தீர்வு வரும். பேசாமல் இருந்தால் வெறுப்புத்தான் வரும்” (ப.45)

“இப்பவும் நாங்கள் சில விடயங்களை குறிப்பாக ஆண்பெண் குறித்த விடயங்களை பேசத்தயங்குறதால் நிறையப் பிரச்சினையன் வருகுது. நீ என்ற நண்பன் எண்டதால் உன்னோட பேசுறன். மற்றாக்களோட பேச என்னால முடியேல்லை. ஆனா, நீ என்னோட பேசவே வெக்கப்படுறாய். ஆண் பெண் உறவு பற்றி எவ்வளவோ புத்தகங்கள் எவ்வித வெக்கமுமின்றி எங்களோட பேசும். நாங்களும் புத்தகத்தில் யிருந்து அறிய வெக்கப்படமாட்டம்.” (ப.49)

தன்னுடைய பிரச்சினையை தன் மனைவியின் பிரச்சினையை நண்பனுடன்

பேசுவது உசிதமல்ல என எண்ணுகிறான். இதன்பின்னரே வைத்தியரைச் சந்தித்து தகுந்த ஆலோசனை பெறும் முயற்சியில் ஈடுபடுகிறான். வைத்தியரைச் சந்தித்து நடந்த விடயங்களை வரிசைக் கிரமமாகக் கூறுகிறான்.

“எனக்குத் தொண்ணூறில் கலியாணம் நடந்தது. தொடக்க மாதங்களில் நல்ல சந்தோசமா இருந்தம். ஒரு குழந்தை பிறந்தது. பிறகு மனைவி என்னை நாடுறதை பிடிப்படியாக குறைக்கத் தொடங்கியிட்டா. நான் அவவை நாடும்போது மட்டும் ஒத்துழைச்சா. பிறகு ஒரு வருசத்தால நான் அவவை நாடுறபோது கூட அதை அலட்சியப்படுத்திற்று போல தெரிஞ்சது. நான் கொஞ்சம் கோபப்பட்டன். பிறகு அதைச் புரிஞ்ச கொண்டு அவவின்ர வேலைப் பளுவைக் குறைக்க முயற்சி செய்தன். குறைச்சம் விட்டன். அவவில பெரிசா மாற்றம் வந்ததாத் தெரியேல்லை.” (ப.82)

என்று தங்களது பிரச்சினையை வெளிப்படையாக கூறி வைத்தியரின் ஆலோசனை பெறுகிறான்.

“ஆண்களுக்கு வாற male impotence ஆண்மைக் குறைபாடு போலதான் இது பெண்களுக்கும் வாறது. Frigidity பெண்மைக் குறைபாடு என்கு சொல்லலாம். இது ஒரு நோயல்ல. ஒரு குறைபாடு. இது மனரீதியான பாதிப்பினால் வரும். அல்லது ஒமோன் சுரப்பிகளின் குறைபாட்டினால் வரும். உங்கட வைஃப்பில மனோரீதியான

சிக்கல் இல்லை என்கு நீங்கள் சொன்னதிலயிருந்து விளங்குது. நரம்பு மண்டலப் பாதிப்பும் இல்லைப்போல தெரியுது. அதனால் இது ஒமோன் குறைபாடுதான். அதற்கான தெறமி (Therophy - சிகிச்சை) இங்க இல்லை. சும்மா விற்றமீன் குளிச்சையன் குடுக்கலாம். ஆனால் பயன் கிடைக்கும் என்கு நான் நம்பேல்லை.... இப்ப பார்வைக் குறைபாடு வந்தால் என்ன செய்யிறம்? அதை ஏற்றுக்கொண்டு வாழுறம். அதுபோல இந்தக் குறைபாட்டையும் ஏற்றுக்கொண்டு வாழத்தான் வேணும்.” (ப.83)

டாக்டர் நடேசன் எழுதிய உன்னையே மயல் கொண்டு என்ற நாவல்லும் இது போன்ற ஒரு பிரச்சினை சொல்லப்படுகிறது. அது முற்று முழுதாக உளவியல் சார்ந்து பயணிக்கும் நாவலாக அமைந்துள்ளது. இங்கு இறுதியாக வைத்தியர் கூறுகிறார்.

“நீங்கள் தெறியோட வாழுவீங்கள் என்கு நான் நம்புறன். உங்கள் இரண்டு பேருக்குமிடையில் பிரச்சனை வந்தவுடன் டொக்ரைப் பாக்க முடிவு செய்திருக்கிறீங்கள். குறையைத் திருத்திக் கொள்ளவே நீங்கள் விரும்புறீங்கள். அதனால் போற போக்கில் போற ஆள் இல்லை நீங்கள். உங்கட நியமத்தில்தான் வாழுவீங்கள்” (ப.85)

இதற்குப் பின்னர் திருஞானம் அண்ணாருடன் கொண்ட தொடர்பு மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தும் யோகாசனம் செய்தலில் ஈடுபாடு கொள்ள வைக்கிறது. அத்துடன் புத்தகங்கள் வாசித்தல் என்று தனது கவனத்தைத் திசை திருப்புகிறான். வைத்தியர் கூறியதுபோல் எதையும் ஏற்றுக்கொண்டு வாழப் பழகுகிறான். இதனால் சமூகத்தின் பார்வையில் இவர்கள் ஒழுக்கமானவர்களாகவும் அன்பானவர்களாகவும் மதிக்கப்படுகிறார்கள். சமூக நிகழ்வுகளில் முதலிடம் கொடுக்கிறார்கள். ஒரு வகையில் குடும்ப வாழ்வை முறையாக நேர்த்தியாக கிடைத்ததைக் கொண்டு திருப்திப்படும் வாழ்க்கையை வாழ்வதற்கு இந்நாவலில் ஆசிரியர் வழிகாட்டுகிறார்.

இந்த நாவலில் காலம் பதிவு பெறுவதை கதையோட்டத்தின் ஊடாக அறியலாம். கதை நிகழும் காலம் 1990 இல் இருந்து சில வருடங்கள். அக்காலத்தில் மின்சாரம் இல்லை. ஜெனரேற்றர் கொண்டு வாடகைக்கு ரீவி டெக் பிடித்து விடிய விடிய படம் பார்க்கும் காலம் இருந்தது. திருமண மற்றும் விசேஷ வீட்டுக் கொண்டாட்டங்களில் பலகாரம் சுடுதல் முதலானவை இடம்பெறுவதுண்டு. அவ்வாறான ஒரு சம்பவம் கதையில் சொல்லப்படுகிறது. எரிபொருள் இன்மையால் போக்குவரத்துப் பிரச்சினைகளும் இருந்தன. சிவசங்கர் நவிண்டிலில் இருந்து கோப்பாய் பிரதேச செயலகத்திற்கு சைக்கிளில் சென்று வருவது சொல்லப்படுகிறது.

நிவாரணம் வழங்கும் திட்டங்களில் அ அட்டை, இ அட்டை, உ அட்டை என்ற குறியியல் பதிவு அட்டைகள் நடைமுறையில் இருந்துள்ளமை சொல்லப்படுகிறது. அ - அட்டை என்பது சாதாரணருக்கானது. இ - அட்டை என்பது உள்ளூரில் இடம்பெயர்ந்தோருக்கானது. உ - அட்டை என்பது உத்தியோகத்தருக்கானது.

இவ்வாறான பதிவுகளை கதைநகர்வில் இணைத்துள்ளமை நாவலை வாசிப்போருக்கு தாங்கள் அக்காலங்களில் வாழ்ந்த உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றது.

நாவலின் தொடக்கத்தில் கதைக் களத்திற்கு ஏற்ற வருணனை வருகிறது. நிலமும் கடலும் காட்டும் அழகில் சிவசங்கர் லயித்துப் போகிறான். அதனை பின்வருமாறு வருணிக்கிறார்.

“நிலம் வெளுக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது. வசந்தகாலப் புள்வினங்களின் கீச்சொலிகள் கேட்கின்றன. மதிலோரம் நித்தியகல்யாணியும் செவ்வரத்தையும் பல நிறக் குறோட்டன்களும் வரிசையாகக் கிடக்கின்றன. கறுத்தப் பூக்கொடிகள் மதில்மேல் படர்ந்து தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. வெளிவிறாந்தையையும் படலையையும் இணைத்துப் போடப்பட்டிருக்கும் பந்தலில் மல்லிகைக் கொடிகள் படர்ந்து கிடக்கின்றன.” (ப.1)

மிகக் கவனமாகச் சொற்களைத் தேர்ந்தெடுத்து எழுதப்பட்ட இந்நாவலின் தொடக்கத்தில் பருத்தித்துறை முனையில் அமைந்திருக்கும் வெளிச்சவீட்டில் ஏறி கடலையும் நிலத்தையும் பருந்துப் பார்வையில் நோக்குகின்ற முறைமை பதிவாகியுள்ளது. அங்கு கடலும் நிலமும் அழகாகப் பதிவாகியுள்ளன.

“இப்போது நீலக்கடல் அமைதியாக நீல நீர்த்தேக்கம்போல் தெரிகிறது. சோழகக் காற்றுக் காலம் என்பதனால் கடல் அலைகளற்று இறந்து கிடக்கின்றது. முருகைக் கற்பாறை வரிசை பிரதான வீதிக்குச் சமாந்தரமாகச் செல்கிறது. முன்னை நாளில் கடலரிப்பைத் தடுப்பதற்கு இட்ட அணையே இம்முருகைக் கற்பாறை வரிசை. இப்போது வற்றுக்கடல் என்பதனால் அம்முருகைக் கற்பாறை வரிசை ஓணான் முதுகுபோல நீர்ப்பரப்பிற்கு மேலாகத் துருத்திக் கொண்டு தெரிகிறது. செப்பம்பரின் பின் சோழகம் தணிந்து வாடைக்காற்று வீசத் தொடங்கும்போது இக்கடல் குரைகடலாக மாறிகரை சாடும். பெருகி ஆர்ப்பரிக்கும். இக்காலத்தில் இம்முருகைக் கற்பாறை வரிசை பெரும்பாலும் நீரில் அமிழ்ந்துவிடும். ஓரிகு கற்களின் முனைகள் மாத்திரமே சுறாமீனின் துடுப்புபோல் வெளித்தெரியும்.” (ப.10)

“அவன் கம்பிவேலியைப் பிடித்துக் கொண்டு சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறான். வடதிசையில் நீலக்கடல். தென்திசையில் பசுமை என அழகாக இருக்கின்றது. தெங்கு பனை மரங்களும் ஏனைய தாவரங்களும் புல்வெளிகள்போல் கீழே தெரிகின்றன. வீட்டின் சிவப்பு - வெள்ளைக் கூரைகள் இடையிடையே புலப்படுகின்றன. இத்தனை உயரத்திலிருந்து அவன் உலகை என்றும் பார்த்ததில்லை. அவளுக்குச் சிரிப்பு வருகிறது. மகிழ்வு பொங்குகிறது. குழந்தையாக மாறி ஆனந்திப்பவளைப் பார்த்து அவளின் மனம் பூரித்துப் போகிறது. தான் அவளுக்கு ஒரு புதிய உலகைக் காட்டிவிட்ட திருப்தி அவனுள் ஏற்படுகிறது. உச்சிமுதல் உள்ளங்கால்வரை பக்கவாட்டில்

அவளைக் கண்களால் அளக்கிறான். அவளின் தேசி மஞ்சள் நிறத்திற்கு நீலப் புடைவை அம்சமாக இருக்கிறது. பெரிய கண்கள், கூரான மூக்கு, எடுப்பான உபய தனம், அளவிடையில் அமைந்த இடை, அருமை. இடையில் அள்ளிச் செருகியிருக்கும் சேலையால் அவளின் கெண்டைக் காலும் பாதங்களும் வெளிப்பாகத் தெரிகின்றன.” (ப.15)

என்று இயற்கையை வர்ணிக்கும் பகுதிகளும் தன் மனைவியை நோக்கும் விதமும் நாவலின் கதையோட்டத்தோடு இணைந்து வந்துள்ளன.

வடமராட்சிப் பிரதேசத்திற்குரிய தனித்துவமான மொழிவழக்கினை உரையாடலில் சில இடங்களில் ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார். இற்றைக்கு அருகிச் செல்கின்ற சொல்வழக்குகளாக அவை அமைந்திருக்கின்றன. நராங்கிப்போன, சாங்கமான, பொள்ளலாக. தவனம், சகாயம், கோடிப் பச்சைச் சீலை முதலான சொற்கள், தொடர்களை இங்கு கவனத்திற் கொள்ளலாம்.

“நராங்கிப்போன பூவரசமரங்களின் கீழ்” (ப.13)

“நல்ல சாங்கமான பின்னை” (ப.13)

“உள்ளே கோபுரம் பொள்ளலாக இருக்கிறது.” (ப.14)

“அவனுக்கு இப்போது அனுசியாவைக் காணவேண்டும் என்ற தவனம் ஏற்படுகிறது.” (ப.30)

“பொஞ்சாதிக்கு சகாயம் செய்யிறது நல்ல விசயம்தான். ஆனா பிறத்தி ஆக்களுக்குத் தெரியாமல் பாத்துக் கொள்ளு.” (ப.65)

“அந்தக் காலத்தில் கோடிப் பச்சைச் சீலை கட்டின பொம்பிளையன் எப்பிடிப் புருசன்மாரை முந்தானையில் முடிஞ்சு வைச்சிருந்தானாகள் எண்டு இப்போதைய பெண்டுகளுக்குத் தெரியாது.” (ப.100)

முடிவுரை

தம்பதியினரிடையே ஏற்படக்கூடிய தாம்பத்திய உறவுநிலைச் சிக்கல்களைப் புரிந்துணர்வின் ஊடாக தீர்க்க முயலவேண்டும் என்பதையும் ஒழுக்க நெறி தவறிச் செல்வதால் குடும்பத்திற்கும் சந்ததிக்கும் அது தீராத வடுவைத் தோடித்தரும் என்பதையும் எளிமையான மொழிநடையில் விர்சாமில்லாமல் ஆசிரியர் முன்வைத்துள்ளார். இந்நாவலில் வெளிப்படும் பாத்திரங்களின் உணர்வுநிலைகள் மடிப் போருக்கு சிந்தனைத் தூண்டலையும் ஏற்படுத்தவல்லதாக அமையப் பெற்றிருக்கிறது. இவ்வகையில் புரிந்துணர்வைப் போதிக்கும் படைப்பாக ஊமைமோகம் உயர்ந்து நிற்கிறது.

சிவ ஆநூரனின் சிறை வாழ்வுக்கு முந்திய அனுபவங்களைப் பேசும் மெளனத்தின் சலனம் சிறுகதைத்தொகுதி குறித்த ஒரு பார்வை

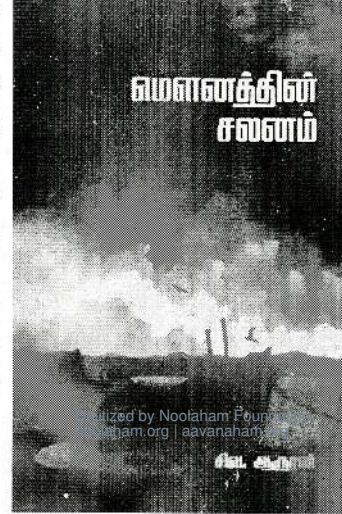
■ புலோலியூர் வேல்நந்தகுமார் ■

நண்பன் சிவ ஆநூரனின் படைப்புக்களது ஆவணச் சிறப்பிதழாக வெளிவரும் ஜீவநதியின் இவ் இதழில் அண்மையில் வெளி வந்த அவரது சிறுகதைத் தொகுதியாகிய மெளனத்தின் சலனம் என்ற தொகுப்பு குறித்த ஒரு வாசக நிலைப் பார்வையை வழங்குவதில் அவரோடு ஹாட்லிக் கல்லூரியில் ஒரே தரத்தில் கல்வி கற்ற நண்பனாய் அக மகிழ்கிறேன். சிவலிங்கம் ஆநூரன் என்ற தனது முழுப்பெயரை படைப்பிலக்கியத்துக்காக சிவ ஆநூரன் என புனைந்து கொண்டவர் இவர். பல படைப்பாளிகளை கல்வியாளர்களைத்தந்த அல்வாய் மாறாம்புலம் இவர் முகவரி. கல்லூரியில் கற்கின்ற காலத்தில் இவரிடம் இத்தகைய படைப்பு மனம் வெளிப்பட்டதாய் தெரியவில்லை. இவரது வாழ்வில் பிற்படக் கிடைத்த களங்களும் தளங்களும் தீராத வாசிப்புமே இவரை படைப்பாளி ஆக்கியது.

காலக் கொடுமையால் சிறை சென்ற இவர் அங்கிருந்து 2015ஆம் ஆண்டு எழுதிய யாழிசை என்ற நாவல் அரச இலக்கிய விருதை வென்று இவரை பலரும் விசுக்கும் படைப்பாளி ஆக்கியது. சிறையில் இவருக்கு கிடைத்த நண்பர்களும் சிறைக்கு வெளியே இவருக்கு கிடைத்த நண்பர்களும் இவரது தீராத வாசிப்புத் தாகத்துக்கு தீனி போட்டனர் இதன் வழி. இவரது படைப்பாற்றலின் சுதவுகள் திறந்து கொண்டன. இதன் விளைவாக இவர் 7 நாவல், சிறுகதை, கவிதை எனப் பல தடங்களில் பயணித்து பல படைப்புக்களை தந்தார். அவற்றில் பலவற்றுக்கு சிறந்த படைப்புக்கான விருதுகளும்

கிடைத்தன. இவரது வெளியீட்டு முயற்சிகள் பலவற்றுக்கு ஜீவநதி சஞ்சிகையும், பதிப்பகமும் களம் அமைத்துக் கொடுத்தன. இவ் வகையில் இவர் தந்த ஏனைய படைப்புக்களாக யாவரும் கேளிர் (நாவல்) பூமாஞ்சோலை (சிறுகதை) The innocent victims (ஆங்கில நாவல்) வலசைப் பறவைகள் (நாவல்) ஊமை மோகங்கள் (நாவல்) ஆதூரசாலை (நாவல்) வெண்மேசத்தின் பாதை (ஹைக்கூ கவிதைகள்) மெளனத்தின் சலனம் (சிறுகதை) போன்றவற்றை குறிப்பிடலாம். இவற்றுள் யாழிசை, யாவரும் கேளிர், வலசைப் பறவைகள், ஊமைமோகம், ஆதூரசாலை ஆகிய படைப்புக்கள் ஏதோ ஒரு வகையான அரச இலக்கிய விருதினை வென்ற படைப்புக்களாக விளங்கியமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவரது சிறை வாழ்க்கை இவரை பலரும் சிறந்த படைப்பாளியாக கொண்டாட தயக்கத்தையும் தடையையும் ஏற்படுத்தியது எனலாம். அதையும் தாண்டி கொண்டாடியோரும் உளர். தற்போது நிரபராதி என தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டு சிறையில் இருந்து விடுதலையாகியுள்ள நண்பனை அவனது படைப்புக்களை பலரும் கொண்டாடி வருகின்றனர். அவ் வகையில் விடுதலையாவதற்கு சில நாட்களுக்கு முன் அவரால் ஜீவநதி வெளியீடாக வெளியிடப்பட்டதே மெளனத்தின் சலனம் என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுதியாகும். இது இவரது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியாகும்.

இத்தொகுதியில் என்னுரையில் இவரே குறிப்பிடுவது போன்று இத் தொகுதியில் உள்ள கதைகள் 2008க்கு முற்பட்ட இவரது வாழ்வியல் அனுபவங்களைப் பேசுகின்றன. ஜீவநதியின் 241 ஆவது வெளியீடாக வெளிவந்துள்ள இந் நூலை மறைந்த தனது தோழன் இராசநாயகம் பிரசன்னாவுக்கு சமர்ப்பித்துள்ளார். இத்தொகுதியில் மெளனத்தின் சலனம் தொடக்கம் அழிந்த கோலம் வரை பதினாறு சிறுகதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. முதற் கதை மெளனத்தின் சலனம் அதுவே இத் தொகுப்பின் தலைப்பும்கூட. அக்கதையில் உண்மையான நடந்த தனது பள்ளிக்கால அனுபவம் ஒன்றை அதன் வழி மறைந்தும் வாழும் தன் வகுப்புத் தோழன் பிரசன்னா குறித்த நினைவுகளை பகிர்ந்துள்ளார். பிரசன்னாவுக்கு பென்சில் கூரால் குத்திய சம்பவமும் அதை ஒரு பொருட்டாகவே எண்ணாமல் அவனது பெற்றோர் தன்னோடு பழகிய நிலையிலும் மெளனம் கூட பல சலனங்களை ஏற்படுத்தும் என்பதை உள்வாங்கி மிகச் சிறப்பான அழகியல் நேர்த்தியோடு இக்கதை இங்கு படைக்கப்பட்டுள்ளது. எங்கள் வாழ்விலும் இப்படி நடந்த சம்பவங்களை நினைவூட்டுகிறது. சிறுவயது முதல் உருக்கொண்ட நட்பின் சிறப்பை வெளிப்படுத்து கிறது. இரண்டாவது கதை அகாலச்சாவு, யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்து

காலச்சூழலால் கொழும்புக்கு சென்று வாழ வேண்டிய நிலையில் முதியவரான நல்லையாவும் கொழும்பில் வாழ்ந்து மரணத்தை தழுவ அவரது இறந்த உடலை மீண்டும் ஊருக்கு கொண்டு வந்து அடக்கம் செய்வது வரையான சம்பவங்களை பேசும் இக்கதை இத்தகைய சாவுகளும் அகாலச் சாவுகளை என்று எம்மை புதிதாக சிந்திக்க வைக்கிறது. இவ்விடத்தில் சிவ ஆரூரன் கதைகளினை பேச்சு மொழியை அவசியமான இடங்களில் சிறப்பாக கையாளும் தன்மையையும் சம்பவங்களை வாசக எதிர்ப்புடன் நகர்த்தும் தன்மையுடன் சிறப்பாக வெளிப்படுகின்றன. “அப்பு அழாதை நீ உன்ரை பிதாவை நல்லாப் பாத்தனீதானே” என்ற வரியை உ-ம் ஆக கூறலாம். அடுத்த கதை வாழ்வின் கணக்குகள் என்ற கதை 2006ம் ஆண்டுக்கான நினைவுக்குரியது. தன்னோடு ஒன்றாப் படித்து இடையில் கனடா சென்று திரும்பி வந்த அருட்குமரனுக்கும் தனக்குமான நட்பை, பள்ளிக்கூட நினைவுகள், ஒப்பீடுகளை பேசும் இக்கதை. புறக்கோட்டை கடை முதலாளி அவரோடு பழகும் வெளிநாடு செல்லும் இளைஞர்கள் அவரது முயற்சியும் முன்னேற்றமும் என வாழ்வு ஒவ்வொருவருக்கும் வைத்திருக்கும் கணக்குகளை பேசுகிறது.

தவிப்பு என்பதுகளின் நடுப்பகுதிக்குரிய கதை. வாத்தியார் வீட்டுத் திருமண நிகழ்வுக்கு தன் அக்காவோடு சென்ற அனுபவத்தை வித்தியாசமான முறையில் பேசும் ஒரு கதையாக அமைகிறது. மனிதன் என்ற கதை வரதனுக்கு பெண் பார்க்கும் அனுபவத்தை மிகவும் சுவைபட எடுத்துக்கூறுகிறது. அத்துடன் பெண்ணை பார்த்துவிட்டு வேண்டாம் என்று சொல்லுகின்ற கருத்துக்கு எதிரான புரட்சிகர சிந்தனை என்றைக்கும் வரதன் வழி இக்கதை முன்வைக்கிறது.

கனவுக்கள்ளி என்ற கதை 2008ஆம் ஆண்டுக்குரிய மொறட்டுவ பல்கலைக்கழக நண்பனான ரிஷிகேசனை கொழும்பில் சந்தித்து பழைய நினைவுகளை மீட்கும் வகையிலும் குறிப்பாக பகிடி வதைக்கால நினைவுகளை மீட்கும் வகையிலும் இக்கதை அமைந்துள்ளது.

பிறந்தநாள் என்ற கதை 26.11. பிறந்த ஒருவரின் (பரதனின்) பிறந்தநாளை கொண்டாட முனைந்த போது அது தொடர்பில் ஏற்படும் காலச் சூழல் பிரச்சினைகளை நாட்டு நிலையோடு இணைந்துப் பேசுகிறது. வித்தியாசம் என்ற கதை நாய்க்குட்டிகள் மீதான பிராணிகளிடத்திலான அன்பை பேசும் கதையாக அமைந்துள்ளது. 13 வயதில் ஏற்பட்ட அனுபவமாக இது பதிவாகிறது.

மாண்பிழந்த காப்பு என்ற கதை ஒரு காப்பை விற்கப்பட்ட அனுபவத்தை பேசுகிறது. நான் யார் என்ற கதை சுவசில் இருந்து வரும் பெரியமாமாவுக்கும் அம்மம்மா வீட்டில் இருந்த கால நினைவுகளை மையப்படுத்தி தனக்கும் பெரிய மாமாவாக்குமான உறவின் நினைவுகளை பேசுகிறது. புதிய மரியாதை என்ற கதை

சிறைச்சாலைப் பின்னணியில் மகன் - தந்தை பாசத்தை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்டு நெஞ்சைப் பிளியும் கதையாக அமைகிறது. மகன் சிறையால் வரவேண்டும் என்பதற்காக நான் செத்தாத்தான் நீ வருவாய் என்று அத் தந்தை கூறி அவ்வாறே மரணிப்பதும் ஆனால் அம் மரண வீட்டுக்கு செல்லக்கூடாது என முடிவெடுக்குத் மகனின் நிலையும் என வித்தியாசமான எமது மண்ணுக்கே உரிய அனுபவத்தை பேசுகிறது. மாய எழுச்சி என்ற கதை 1996ஆம் ஆண்டுக்குரியது. அக்காலத்தில் இயக்கத்தில் இளைஞர்களை சேர்க்கும் அனுபவத்தை நண்பன் சிவதாசனுடனான நட்புவழி எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். ஒரு காலகட்ட உணர்வுகளுக்கு எம்மை அழைத்துச் செல்லும் கதை இது. விபரீத புத்தி என்ற கதை 2001 மொறட்டுவ பல்கலைக்கழக சூழலில் ஏற்பட்ட தமிழ் சிங்கள மாணவர்களுக்கிடையிலான முரண்பாட்டை அது தரும் உணர்வுகளை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆளுக்கொரு நீதி என்ற கதை இளம் வயதில் வாழ்விழந்த ஒரு பெண்ணைப் பற்றி பலர் பேசும் பொய்யான அவதூறான வார்த்தைகளை மையப்படுத்தி நீதி சொல்லும் கதையாக அமைகிறது. மனஒசை என்ற கதை 2004இல் முகமாலையில் இருந்து பருத்தித்துறை வரை பயணித்த பேருந்தில் நடந்த சம்பவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. வித்தியாசமான உளவியல் அனுபவம் கொண்ட ஒரு கதை விசேட தேவையுள்ள அல்லது மனநலம் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு பெண்பிள்ளையை மையப்படுத்தி அத்தகையோரை கையாளும் பெற்றோரின் நிலையையும் இத்தகையோருக்கு உதவ முன்வராத சமூகத்தின் நிலையையும் இக்கதை வெளிப்படுத்துகிறது. இத் தொகுப்பின் நிறைவுக் கதை. அழிந்த கோலம் என்பது வல்லிபுரக் கோயிலுக்கு செல்லும் பஸ் தரிப்பிடத்தில் தனக்கு கல்லூரியில் தரம் 9 முதல் O/L வரை சமயம் கற்பித்த சுதர்சினி ரீச்சரை சந்தித்ததும் அவரது கற்பித்தல் கால நினைவுகளின் மீட்டலாயும் இறுதியில் அவர் கேட்கும் கேள்வியின் நியாயமும் என இக் கதை ஆசிரிய மாணவ உறவுப் பின்னணியில் வைத்து எழுதப்பட்டுள்ளது.

ஒட்டு மொத்த தரிசனமாய் நோக்கும் போது நண்பன் சிவ ஆரூரன் மெளனத்தின் சலனம் என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பானது அவரது சிறைவாழ்வுக்கு முற்பட்ட கால வேறுபட்ட அகமன நினைவுகளின் தரிசனமாய் அமைந்து எம்மையும் அவ்வேறுபட்ட காலங்களுக்கு அழைத்துச் செல்வதுடன் பல படிப்பினைகளையும் தருகிறது. இன்று நண்பன் சிறை மீண்ட மகிழ்வோடு நண்பனின் இப்படைப்பு குறித்து எழுதக் கிடைத்த வாய்ப்புக்கு பரணீக்கு நன்றி கூறி இன்னும் பல சிறப்பான படைப்புக்களை நண்பன் தர வேண்டும் அவனது கனவுகள் மெய்ப்பட வேண்டும். அவனது வாழ்வு வளம் பெற வேண்டும் என்ற பிரார்த்தனையுடன் இக் கட்டுரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

நேர்காணல்

அல்வாய் வடக்கு மாறாம்பலத்தைச் சேர்ந்த சிவ ஆரூரன் அவர்கள் எழுத்து இலக்கிய உலகில் தன் கால்களை ஆழப்பதித்துள்ள படைப்பாளியாக விளங்குகின்றார். நாவல், சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை, விமர்சனம் என இலக்கியத்தின் பல்வகைமைகளிலும் நன்கு பரிச்சயம் உள்ளவராக விளங்குகின்றார். சிறையில் இருந்து 9 நூல்களை வெளியிட்டு அவற்றிற்கு பல விருதுகளையும் பெற்றுள்ளார். அவர் பற்றிய தெளிவான புரிவை அடையும் பொருட்டு இவ் நேர்காணல் மேற் கொள்ளப்பட்டது.

பரணீ:

தங்களுக்கு இலக்கியத்தின் மீது எவ்வாறு ஆர்வம் ஏற்பட்டது? உங்கள் முதல் படைப்பு எது? வெளியான ஊடகம் எது?

சிவ.ஆரூரன்

எமது பாடசாலையில் (ஹாட்லி கல்லூரி) விஞ்ஞான ஆசிரியராக இருந்த பாலகிருஷ்ணன் இரகுவரன் அவர்கள் எமக்கு வகுப்பாசிரியராகவும் பதினோராம் ஆண்டுவரை நீடித்திருந்தார். அவரே முதன் முதலாக வாசிப்பின் பயனையும் இலக்கியத்தின் பெறுமதியையும் உணர்த்தியிருந்தார். “நூலக அட்டை”யை தனது மாணவர் ஒவ்வொரு வரும் பெற்றிருக்க வேண்டும் என வலியுறுத்து வார். அப்போதே எனது வாசிப்பு ஆரம்பித்து விட்டது. ஆனால் தீவிரமாக அல்ல. இருந்த போதிலும் எனது இலக்கியப் பயணத்தின் உற்பத்திப் புள்ளியாக இதனையே கருதுகிறேன். பின்னர் விஞ்ஞானக் கல்வியில் நாட்டங் கொண்ட மையால் இலக்கிய வாசிப்பு இல்லை என்றாகி விட்டது. 2008இல் எனது 28 வது அகவையில் சிறைப்பட்ட போது இரண்டாம் கட்டமாக எனது இலக்கிய வாசிப்பு ஆரம்பிக்கிறது. கொழும்பு துறைமுகப் பொலிஸில் உடல் வதைபட்டு புண்பட்டிருந்த வேளை ஒற்றை மின்குமிழ் ஒளிரும் 7x4 அடி கொட்டியில் (Cell) எதுவுமே செய்து கொள்ளா கையறு நிலையில் இருந்த போது ICRC கொண்டு வந்திருந்த “இளவேனில் மீண்டும் வருமா?” என்ற தாட்சாயணியின் சிறுகதை நூல்

கைக்கு எட்டுகிறது. அன்றே அதைப் படித்து முடித்தேன். பின்னர் ஒவ்வொரு வாரமும் சராசரியாக பதினைந்து நூல்கள் படிப்பேன். தீவிர வாசிப்பாளன் ஆகிவிடுகிறேன். எனது தடுப்புக் காவல் பதினாறு மாதங்களில் முடிவிற்கு வரு கின்றது. 2009இல் கொழும்பு விளக்கமறியற் சிறைச்சாலைக்கு வந்த போது நி.பிரதீபனின் நட்பு கிடைக்கிறது. அவரே என்னை எழுதும்படி தூண்டியவர். அவரின் அன்புக் கட்டளையின் பேரில் சில சிறுகதைகளை எழுதினேன். அவற்றை தாயகம் சஞ்சிகைக்கு அவரே அனுப்பி வைத்தார். சி.ஆழ்வார் என்ற புனைபெயரில் “விதையிட்டவன் யாரோ” என்ற சிறுகதை தாயகம் சஞ்சிகையில் வெளியாகி யிருந்தது. தாயகம் இதழின் ஆசிரியர் க.தணிகா சலம் அவர்கள் “நீண்டநாட்களின் பின் சமூக அக்கறையுள்ள எழுத்தை ஒரிளைளுவிடம் காணக் கூடியதாக உள்ளது” என்று பாராட்டியதை பிரதீபனின் மூலம் அறிந்தேன். மகிழ்ந்தேன். உற்சாகமாக எழுத ஆரம்பித்தேன்.

பரணீ:

இலக்கியத்தினூடாக மக்களுக்கு எதனைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் பேனாவைக் கையில் எடுத்தீர்கள்?

சிவ.ஆரூரன்

மக்களுடன் பேசுதல் என்ற ஒற்றை நோக்கம் தான். சமூகத்தோடு இணைந்து வாழ்தல் என்பதே எனக்கு மிகவும் பிடித்தமானது. எனது

நடமாடும்சுதந்திரம் மறுக்கப்பட்ட வேளையில் எனது மூக்கினை யாரோ அழுத்திப் பொத்தியது போலவே உணர்ந்தேன். எழுத ஆரம்பித்த வேளை மூச்சு விடுவது போல் உணர் ஆரம்பித்தேன். சமூகத்தோடு பௌதீக ரீதியில் ஊடாட முடியாது விட்டாலும் மானசீக ரீதியில் ஊடாட முடிந்தமை என்னை உயிர்ப்போடு வாழ வைத்திருந்தது.

பரணீ:

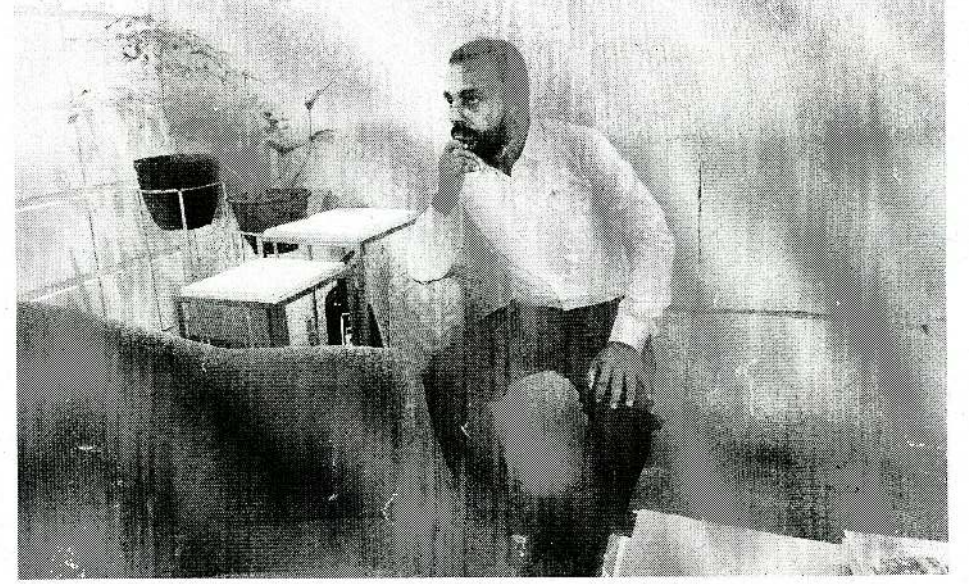
துப்பாக்கியா பேனாவா அதிக போராட்ட குணமுள்ளது?

சிவ.ஆருரன்

சிக்கலான கேள்வி ஒன்றைக் கேட்கிறீர்கள். ஆயுதம் ஏந்திய ஒரு போராளியிடம் கேட்டால் துப்பாக்கி என்பான். பேனா ஏந்திய ஓர் எழுத்தாளனிடம் கேட்டால் பேனா என்பான். ஒவ்வொருவனும் தான் நிற்கும் தளத்தில் நின்றே பதில்கூறுவான். The Pen is mightier than the sword வாளினை விட பேனா வலிமையானது. Edward Bulwer Lyton, என்பவர் 1839 இல் தனது வரலாற்று நாடகம் ஒன்றில் எழுதினார். அவர் ஒரு நாவலாசிரியர்; நாடகாசிரியர். அவர் அவ்வாறு தான் எழுதுவார் என்பதே உளவியல். துப்பாக்கியையும் பேனாவையும் ஒன்றுக்கொன்று நிகர்ந்த முக்கியத்துவத்துடன் பயன்படுத்தியவர்களில் முதன்மையானவர்களாக லெனின், மாவோ சேதுங், ஹோசியின் போன்றோரைக் கருதலாம். குறிப்பாக மாவோ பேனாவைப் பயன்படுத்திய விதம் அற்புதமானது. நூலகத்தில் காணப்பட்ட புரிதலுக்குரிய மாக்ஸ், எங்கல்ஸ் நூல்களை குடியானவனின் வாசலுக்கு தன் எளிமையான விளக்கத்தின் மூலம் எடுத்துச் சென்றவர் மாவோ. கலை பண்பாடு எவ்வாறு போரியல் ஆயதமாகச் செயற்படுகிறது என்பது பற்றி எழுதினார். இவ்வாறு அதிகமாகப் பேனாவைப் பயன்படுத்திய மாவோ தான் கூறுகிறார்: “துப்பாக்கிக் குழலிலிருந்து அரசியல் அதிகாரம் பிறக்கிறது”. “நாம் எந்த ஆயதத்தை எந்த வேண்டும் என்பதை எதிரியே தீர்மானிக்கிறான்.” ஆகையால் இரண்டுமே வழிமுறைகள் தான். நீங்கள் கேட்ட கேள்விக்கு மாவோ சேதுங் தன் வாழ்வின் மூலம் பதிலளித்திருக்கிறார். இதற்கு மேல் நான் என்ன கூறுவது.

பரணீ:

நூலக வெளிவந்த தங்களுடைய முதல் நாவலான யாழிசை பற்றியும் அதற்குக் கிடைத்த வரவேற்புப் பற்றியும் கூறுங்கள்.

சிவ.ஆருரன்

2011 செப்ரெம்பர் புதிய மகசின் சிறைச்சாலைக்கு மாற்றப்படுகிறேன். அங்கு கனகசபை தேவதாசன் அவர்களைச் சந்திக்கிறேன். நாவல் எழுதுவதற்குரிய நுணுக்கங்களை அவரே எனக்குக் கற்பித்தவர். 2012 இல் என் முதலாவது நாவலை முயன்றேன். அதன் முதல் வரைபை தேவதாசன் ஐயா படித்து கருத்துகள் கூறினார். முதலாவது நாவலில் ஐயா கூறிய குறை நிறைகளை கருத்தில் கொண்டு “யாழிசை” என்கிற நாவலை இரண்டாவதாக 2014 இல் எழுதினேன். ஒரு பாடசாலை ஆசிரியருக்கும் ஒரு முன்னாள் பெண் போராளிக்கும் இடையிலான ஊடாட்டமாக சமூக அக்கறையோடு அதனை எழுதியிருந்தேன். ஐயா அதைப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு என்னை வெகுவாகப் பாராட்டி, “உங்களுக்கு நாவல் எழுவது கை கூடியுள்ளது. இந்த நாவலை வெளியீடு செய்தீர்கள் எனின் சாஹித்திய விருது கிடைப்பதற்குரிய வாய்ப்பு மிக மிக அதிகம்” என்கிறார். நானும் அதை நூலாக்குவது என்று முடிவெடுத்து தந்தையாரோடு பேசினேன். அவர் உடன்பட்டார். அப்போதிருந்த நாட்டுச் சூழலில் விடுதலைப் புலிச் சந்தேக நபர் ஒருவரின் படைப்பை அச்சிடுவதற்கு பலரும் முன்வராத சூழலில், பூ.நி.நுபன் (சக அரசியல் கைதி) என்பவர் என் சார்பாக “மதிகலர்ஸ்” சதீஸ் உடன் பேசினார். சதீஸ் உடன்பட்டார். எத்தனை

பிரதிகள் அச்சிடுவது என்ற குழப்பம் இருந்தது. எஸ்தோழர்கள் பலர் சிறைக்குள்ளும் வெளியேயும் இருந்து எனக்கு நம்பிக்கையளித்து, “அதிக பிரதிகள் போடுங்கள். நாங்கள் சந்தைப்படுத்தித் தருகிறோம்” என்கிறார்கள். 2000 பிரதிகள் அச்சிட்டேன். 2015 இல் வெளியீடு செய்தேன். சாஹிதிய ரத்னா தெணியான் அவர்கள் சிறப்பாக நயப்புரை செய்து கொடுத்திருந்தார். மாணிக்க வாசகர் ஐயா, வெற்றிச் செல்வி அக்கா, சிவராமகிருஷ்ணன் ஐயா போன்றோர் பெரிதும் பரப்புரை செய்து கொடுத்ததை இப்போது நினைத்துப் பார்க்கிறேன். பி.பி.சி தமிழ் சேவையில் யாழிசைக்கான நூலறிமுகம் ஒன்றைச் செய்தனர். பி.பி.சியில் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. ஒரே நாவல் யாழிசை மட்டுமே என சிவராமகிருஷ்ணன் ஐயா என்னிடம் அண்மையில் தெரிவித்திருந்தார். பின்னர் 2016 இல் யாழிசைக்கு அரச இலக்கிய விருது கிடைத்தது. ஜனாதிபதி செயலகம் 1822 புத்தகங்களை கொள்வனவு செய்வதாக அறிவித்தது. குமரன் புத்தக இலக்கம் யாழிசையை மறுபதிப்பு செய்து வெளியிட்ட தந்தையார் அனுமதி கொடுத்திருந்தார். தற்போது அனைத்துப் புத்தகங்களும் விற்பனையாகி விட்டன; என்னிடமிருக்கும் இரு புத்தகங்களைத் தவிர யாழிசை நூலைப் படித்த பலரும் தந்தையாரோடு தொடர்பு கொண்டு கருத்துக்களைக் கூறி என்னை ஊக்கமளித்திருந்தனர். இலக்கியத்துறையில் இயங்கி வரும் பல விற்பன்னர்களின் தொடர்புகளை யாழிசை நாவல் என்னிடம் கொண்டு வந்து சேர்த்திருந்தது.

பரணீ:

நாவல், சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை ஆகிய இலக்கியத் துறையில் இயங்கி வருகின்ற நீங்கள் எந்த விடயத்தை எழுதும் போது அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டியுள்ளது.

சிவ.ஆருரன்

எந்தவொரு படைப்பையும் உருவாக்கும் போது பொருட் பிழை, தகவற் பிழை இருக்கக் கூடாது என்று கருதுபவன் என்ற வகையில் சிறையிலிருக்கும் போது கட்டுரை எழுதுவதே சவாலாக இருக்கும். உசாத்துணை நூல்களைப் பெற்றுக் கொள்வது இயலாத காரியம். அங்கு இட நெருக்கடி இருப்பதனால் படித்த நூல்கள் களஞ்சியப்படுத்தி வைப்பதும் இல்லாத காரியம். புதிய நூல்களை உள்ளே எடுக்கும் போது படித்து முடிக்க நூல்களைத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுவேன். நாவல் எழுதுவது என்பது எனக்கு மகிழ்வளிக்கின்ற செயலாகவே இருக்கும். அதனைப் படைக்கும் போது நானும்

வெளியுலகில் சஞ்சரிப்பேன். நான் ஒரு புது வாழ்வை வாழ்கிறேன் என்பது போல் உணர்வேன். சிறுகதை என்பதை நான் வேறுவிதமாகவே சிந்திக்கிறேன். நாவலில் புகுத்திவிட முடியாத சிறிய விடயங்கள் என் மனதில் தோன்றி விட்டால் அவற்றை சிறுகதையாக எழுதிறேன். என் சிறுகதைகளை நோக்கினால் அவை பலப்படும். என் சிறுகதைகள் உதிரிச் சம்பவங்களின் தொகுப்பே அன்றி வேறில்லை. கவிதை ஒன்றை எழுதுவது சிரமமானது. நாவல் எழுதும்போது பக்க வரையறை கிடையாது. கவிதை அப்படியல்ல. பெரும் பொருள் ஒன்றை குறுக்கத்தறித்துக் கவிதையில் கூற வேண்டும். கவிதை எழுதுவதற்கே நான் அதிக நேரத்தை எடுத்துக் கொள்கிறேன். ஒரு படைப்பு இலக்கியத்தை எழுதும் போது அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டியது கவிதையில் மட்டுமே!

பரணீ:

உங்களுடைய சிறைச்சாலை அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வீர்களா

சிவ.ஆருரன்

சிறைச்சாலை என்பது வேறொர் உலகம். அங்கு மனித மாண்புகள் மதிக்கப்படுவதில்லை. யாரும் அங்கு தனித்துவமானவர் அல்லர். மனிதர்கள் அங்கு இலக்கமிடப்படுகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக வெளியில் நான் சிவ.ஆருரன்; சிறையில் நான் 3953. (திஸ்நமயாய் பன்ஸ்துன) ஒரு கைதியைத் தடுத்துவைப்பதற்கு நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்படும் ஆவணத்தை கொமிற்றல் (Committal) என்பார்கள். மனநோய் வைத்தியாலையில் ஒரு நோயாளியை தங்க வைப்பதற்கான ஆவணமும் கொமிற்றல் தான். இந்த இரண்டிற்கும் இடையில் தொடர்புள்ளதாகவே நான் சிறையிலிருக்கும் போது உணர்ந்திருக்கிறேன். கைதிகள் கூட்டமாவதை சிறை நிர்வாகம் விரும்புவதில்லை. கைதிகள் உதிரிகளாகவே இருக்க வேண்டும்; அதுவே அவர்களை அடக்குவதற்கு வசதியாக அமையும். கெட்ட வார்த்தைகள் அங்கு இயல்பாகவே புழங்கும். அடிப்பார்கள், உதைப்பார்கள் யாரும் கேட்க முடியாது. கைதிகளை அடிப்பதற்கு சட்டத்தில் இடமில்லை என்பது வேறுகதை. எனக்கும் ஓர் அனுபவம் இருக்கிறது. சிறைச் சாலையில் “வரவேற்பு அடி” என்ற ஒரு நடைமுறை இருக்கிறது. முதல் நாள் நிமாண்ட் செய்யப்பட்டவர்கள் ஒரு தனி விடுதியில் அடைக்கப்படுவார்கள். மறுநாள் காலையில் RC எனப்படும் கைதிகள் பதிவு அலுவலகத்தில் விவரப்பதிவு செய்து புதிய விடுதிகளுக்கு (Location Ward)

அனுப்பப்படுவார்கள். அப்போது கைதிகளின் வழக்கு என்ன என்று கேட்டு, வழக்கின் தன்மைக்கு ஏற்ப அடிக்கப்படுவார்கள். நான் 25 ஜூன் 2009 நிமாண்ட் செய்யப்பட்டேன்; மறுநாள் காலையில் பதிவு செய்யப்படும் போது என் பெயரை மட்டுமே கூறினேன். முடிந்தது கதை. RC பொறுப்பதிகாரியின் கையில் அன்றைய நாளேடு இருந்தது. அதில் முன்னைய நாள் நான் நிமாண்ட் செய்யப்பட்ட செய்தி முதல் பக்கத்தில் வந்திருந்தது. அந்த அதிகாரி, “அடே, ஆறக்ஷக லேக்கம் கோட்டாபய மாத்தயாட்ட போம்பே தால கேஸ் எக்க...” என்று கூற, அவ்வளவு தான். அடித்து நொருக்கிவிட்டார்கள். காலையில் மழை பெய்ந்து கொண்டிருந்தமையால் சிறைக்காவலர்களின் சப்பாத்துகளில் காணப்பட்ட சுகதி பூராகவும் என் உடலில் துடைக்கப்பட்டு விட்டன. என் கொமிற்றலில் LTTE எனசிவப்புப் பேனாவால் எழுதப்பட்டது. பின்னர், அரசியல் கைதிகளின் விடுதிக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டேன். சிறைச்சாலையின் கடமை என்பது ஒரு கைதியைப் பராமரித்து நீதிமன்றில் உரிய நாளில் முற்படுத்துவது மட்டுமே - இது தான் சட்டம். நடைமுறைவேறு. இருப்பினும் அரசியல் கைதிகள் சிறை நிர்வாகத்திற்கு சவால் விடும் சந்தர்ப்பங்கள் பல உண்டு. அரசியல் கைதிகளை உதிரியாக்க அவர்களால் முடிவதில்லை; நாம் இணைந்திருப்போம். வெளியே அரசியல் பலம் இருக்கிறது போன்ற காரணங்களால் சில உரிமைகளை சிறை நிர்வாகம் விரும்பியோ விரும்பாமலோ எமக்கு அளிக்க வேண்டியிருக்கும். வேறொரு தருணத்தில் என் அனுபவங்களை விரிவாக எழுத எண்ணியுள்ளேன்.

பரணீ:

உங்களுடைய அனைத்து நூல்களும் “சிறையில் பூத்தவை”யாக விளங்குகின்றன. சிறையில் இருந்து கொண்டு எவ்வாறு ஒன்பது நூல்களை உங்களால் படைக்க முடிந்தது? அதற்கான மனநிலை எவ்வாறு அமைந்திருந்தது?

சிவ.ஆரூரன்

பேரதெனிய பல்கலைக் கழகத்தில் முதுமாணிக் கற்கை நெறியை தொடர்ந்து கொண்டிருந்த வேளை நான் கைது செய்யப்பட்டேன். பட்ட மேற்படிப்பு இடையில் முறிவடைந்து விட்டது. இப்போதைக்கு கிடையாது என்றாகி விட்டது. வீணாகப் பொழுதைக் கழிப்பதில் எனக்கு உடன்பாடுகிடையாது. இலக்கிய வாசிப்பாளன் ஆகிவிட்டேன். என் எழுத்துகள் வரவேற்பைப் பெறத்தொடங்கியதும் தன்மன்பிக்கை வலுத்து

தொடர்ந்து இலக்கியத்துறையில் இயங்க ஆரம்பித்துவிட்டேன். எனது சிறைத் தோழர்களும் ஒத்துழைப்போடு இருந்தனர். அரசியற் கைதிகள் தனியிடத்தில் அடைக்கப்பட்டிருந்தமை எனக்கு வசதியாக அமைந்துவிட்டது. எது எப்படியோ சிறை என்பது சிறைதான். அவ்வப்போது மனக்குழப்பங்கள் வருவதுண்டு. அவ்வாறான தருணங்களில் ஒய்வெடுத்துக் கொள்வேன். ஒவ்வொரு நூலாக எழுதி வெளியே அனுப்பி வைக்க தந்தையார் ஆர்வத்தோடு அவற்றை வெளியீடு செய்தார்.

பரணீ:

உங்கள் இலக்கியப் பயணத்தில் உங்களின் தந்தையார் புரிந்த ஒத்துழைப்புப் பற்றிக் கூற முடியுமா?

சிவ.ஆரூரன்

அவர் செய்த பணி அளப்பரியது. சிறுவயது முதலே எனது தந்தையார் எனது நம்பிக்கையாக இருந்து வருகிறார். ஒரு புத்தகத்தை வெளியீடு செய்வது என்பது அத்தனை எளிய காரியமன்று என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். எனது ஏழு நூல்களை ஜீவநதி பதிப்பகமே வெளியீடு செய்துள்ளது. வெளியில் தந்தையார் பட்ட சிரமங்களை என்னைக் காட்டிலும் நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள் என நம்புகிறேன். ஒவ்வொரு வருடமும் நூல் வெளியிட வேண்டும் என்பது எனது விருப்பமாக இருந்தது. அதற்காக வதைப்பட்டது தந்தையாரே. முட்டையிட்டது மாத்திரமே இந்தக் குயில் அதை அடைகாத்து குஞ்சாக்கி குயிலாக்கிக்

கூவவிட்டது தந்தையாரே. அவர் இல்லாது என் இலக்கியப் பயணத்தை எண்ணிப் பார்க்க முடியவில்லை. வயோதிபக் காலத்திலும் எனக்கான நூல்களை சிறைச்சாலைக்கு சலிப்பின்றி கொண்டு வந்து தந்திருக்கிறார். அரச இலக்கிய விருதுகளில் “சிவலிங்கம் ஆரூர்” என்று பதிக்கப்பட்டிருக்கும். அதில் சிவலிங்கம் என்ற பெயரை நான் தொட்டுத் தடவிப் பார்த்திருக்கிறேன். வாழ்வில் நான் அனுபவித்த மகிழ்வான தருணங்களில் அவை முதன்மையானவை; சிறப்பானவை மகிழ்வானவை.

பரணீ:

உங்கள் இலக்கிய முயற்சியில் போதியளவு ஒத்துழைப்பு ஏனையோரிடமிருந்தும் கிடைத்ததா?

சிவ.ஆரூர்

நிச்சயமாக. தந்தையார் எனைப் பார்வையிட வரும்போதெல்லாம் தங்களிடமுள்ள சிறந்த புத்தகங்களை அவரிடம் கொடுத்தனுப்பிவைத்தவர்கள் பலர். ஜீவந்தி ஆசிரியர் தம்பி பரணீதரன் அதிகமான நூல்களை அனுப்பி வைத்திருந்தார். எங்கட புத்தகங்களுக்குலசிங்கம் வசீகரன் அண்ணா, சமரபாகு சி.உதயகுமார் அண்ணா போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம். என் நூல்களுக்கு அணிந்துரை எழுதிய சோ.பத்மநாதன் கவிஞர் ஐயா, இ.ச.முரளிதரன் கவிஞர் அவர்கள், நூல்வெளியீடுகளில் நயப்புரை வழங்கிய தெனியான் சேர்,

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavartanam.com

ரமேஷ் சேர், ஐ.சாந்தன் அங்கிள், கலாமணி சேர், ந.ரவிந்திரன் சேர், கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தன் ஐயா, (நண்பன் வேல்நந்தன், கவிஞர்.சி.கருணாகரன், இராஜேஸ்கண்ணன் சேர், த.அஜந்தகுமார், தோழர் நி.பிரதிபன் என பட்டியல் நீளும். மேலும் என்னுடன் சமகாலத்தில் சிறையிருந்த ஈழ நல்லூர் கண்ண தாசன், விவேகானந்தனார் சதீஸ் ஆகியோரும் இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வந்திருந்தனர். வேறு சில எழுத்தாளர்களும் இலவசமாக நூல்களை அஞ்சல் மூலம் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பியுள்ளனர். சாகித்யரத்னா ஞானசேகரன் ஐயா, வைத்தியர். உடுவில் அரவிந்தன், சீமான் பத்தினாதன் ஐயா, யோகேந்திரநாதன் ஐயா, மாணிக்கவாசகர் ஐயா, வெற்றிச் செல்வி அக்கா போன்றோரையும் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். மேலும் பலரின் ஒத்துழைப்பும் கிடைத்திருந்தது.

பரணீ:

உங்கள் படைப்புகளுக்குக் கிடைத்த விருதுகள் பற்றிக் கூறுங்கள்

சிவ.ஆரூர்

1. அரச இலக்கிய விருது இருமுறை நாவல் இலக்கியத்திற்காப் பெற்றிருக்கிறேன். யாழிசை (2016), ஆதுரசாலை (2022).
2. மாகாண இலக்கிய விருது இருமுறை நாவல் இலக்கியத்துக்காக பெற்றிருக்கிறேன். ஊமைமோகம் (2021), ஆதுரசாலை (2022)
3. இரா.உதயணன் விருது இருமுறை நாவல் இலக்கியத்துக்காகப் பெற்றிருக்கிறேன். யாழிசை (2016), யாவருங்கேளிர் (2018)

அனைத்து தமிழ் நாவல்களும் அரச இலக்கிய விருதில் இறுதிச் சுற்றுக்குத் தெரிவாகியிருந்தன.

பரணீ:

வெளிவர உள்ள உங்கள் நூல்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்?

சிவ.ஆரூர்

“துரியோதனன் துயரம்” என்றதலைப்பில் மகாபாரதம் மறுவாசிப்பு நாவல் என்று வெளிவர உள்ளது. மகாபாரதம் ஒரு போர் சார்ந்த இலக்கிய நாவலாகும். அதில் இருபத்தைந்து சதவீதம்போர்க்களக் கருவிகளே ஆகும். ஆனால் அதற்கு விளக்கம் கூறிய எவரும் போர்க்களம் பற்றி அறியாதவர் என சக்கரவர்த்தி ராஜ கோபாலச்சாரியார் ஒருமுறை கூறியிருக்கிறார். ஆகையால்

வாழ்க்கை நூல்கள்
யாழ்ப்பாணம்

போர்க்கள தர்மத்தின் அடிப்படையில் கதையை நான் அணுகியிருக்கிறேன். அது பற்றிய கருத்துக் கூற வேண்டிய உரிமை வாசகருக்கு உரியது. மேலும் நான் எழுதிய முதல் நாவலான “அன்பே ஆதார சரதி” இன்னும் வெளியிடப்படாது இருக்கின்றது. அதில் சில மாற்றங்கள் செய்யப்பட வேண்டியுள்ளது. அதனையும் செய்து வெளியிட எண்ணியுள்ளேன். மேலும் ஒரு நாவல் எழுதிய குறையில் உள்ளது.

பரணீ:

உங்கள் விடுதலை பற்றிக் கூறுங்கள்

சிவ.ஆருரன்

எனது 28வது வயதில் சிறை சென்று 43 வது வயதில் வெளிவந்தேன். சீமெந்துச் சுவர்களாலும் இரும்புக் கம்பிகளாலும் இளமை உறிஞ்சி எடுக்கப் பட்டு வெறுஞ் சக்கை உமிழ்ப்பட்டதாகவே உணர்கிறேன். பறவை ஒன்றின் சிறகை ஒடித்துவிட்டு கூண்டுக்கு வெளியே விட்டுவிட்டால் அதனை விடுதலை என்று கருத முடியுமா. எனது விடுதலையை வெற்றுச் சொல்லாகவே பார்க்கிறேன். கைது செய்யப்பட்டு ஐந்து ஆண்டுக்குள் விடுதலை செய்யப் பட்டிருந்தால் அதனை ஒரு பொருளுள்ள விடுதலை எனக் கொள்ளலாம். பதினைந்து ஆண்டுகள் என்பது தலைமுறை இடைவெளி அல்லவா. திக்குத் தெரியாக் காட்டில் திசையறி தருவியைத் தொலைத்துவிட்டவனின் நிலையே என் நிலை. பாதிக்கப்பட்ட தரப்பின் ஒரு பேராளராகவே இதனை நான்பதிவு செய்கிறேன். சமூகச் சிக்கல், அரசியல் சூழல் காரணமாகவே நாம் சிறைப் பட்டோம். தனிப்பட்ட காரணங்களுக்காக யாரும் அரசியல் கைதிகளாக இல்லை. அந்த சமூகப் பொறுப்பு சமூகத்தினிடையே சரியாக உணரப்பட்டிருக்கிறதா என்ற கேள்வி உள்ளது. இப்போதும் கைதிகளாக பலர் சிறையிலுள்ளனர். அவர்களில் 27 ஆண்டுகள் சிறை வாசிகளும் உள்ளனர். அவர்கள் வெளியே வந்து என்ன செய்யப் போகிறார்கள் என எண்ணும் போது அச்சமாகவும் வேதனையாகவும் உள்ளது. நான் விடுதலை அடையவில்லை; தண்டிக்கப்பட்டுள்ளேன் என்பதே உண்மை.

பரணீ:

தமிழ்த் தேசியத்திற்கும் தேசிய போராட்டத்திற்கும் எதிராக வெளிவரும் கருத்துகள். படைப்புகள் பற்றி

சிவ.ஆருரன்:

தமிழ்த் தேசியத்திற்கு எதிரான கருத்துகள் குறித்து கருத்துக் கூறக்கூடிய சூழ்நிலை தற்போது எனக்குக் கிடையாது. எதிரான படைப்புகள் பற்றிக் கூறுகிறேன். “தமிழ்த் தேசியத்திற்கு எதிரான” என்ற உங்கள் கேள்வியில் “விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிரான” என்ற பொருளே தொனிக்கிறது. தமிழ்த் தேசியத்தின் போராளர்களாக அவர்களே இருந்தார்கள் என்று பொருள் கொள்ளியலும் அல்லவா. சில படைப்பாளர்கள் அக நிலை வாதத்துடனும் தன்வயப்பட்ட எண்ணமும் கொண்டு முறையான சமூக, வரலாற்று ஆய்வின்றி, இன முரண்பாடுகளைப் பகுப்பாய்வு செய்யாது எழுகிறார்கள். ஒரு விடுதலை அமைப்பைக் கட்டமைக்கும் போது அமைப்பியல் தவறு நேர்வது தவிர்க்க முடியாதது. அந்த அமைப்பு தந்திரனாய்வு செய்து தன்னைத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்பது உண்மை. சமூக நிர்வாக அடிப்படை அலகான குடும்பத்தில் கூட சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. அவை குடும்பத்துக்குள்ளேயே பேசி சீர் செய்யப்படுகின்றன அல்லவா. அதே போல் அமைப்புக்குள்ளும் நேரும் குறைகளும் சீர்செய்யப்பட வேண்டும். ஒடுக்குபவன் மீதான குறைகளை முன்வைக்கும் போதும் ஒடுக்கப்படுபவன் மீதான குறைகளை முன்வைக்கும் போதும் அறத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். புலி இரையைக் கொள்வதற்கும் பூனை குட்டியைக் கொள்வதற்கும் இடையிலான வேறுபாடு அது என மாவோ கூறுகிறார். அகநிலை வாதத்தோடு புறநிலை யதார்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளாது எழுதப்படும் படைப்புகளில் மேற் கூறிய உவமை மாறி நிகழ்ந்து விடுகிறது. முதன்மை ஒடுக்குமறையாளன் மீதான வெள்ளையடிப்பாக மாறி விடுகின்றது. ஒடுக்குபவனையும் ஒடுக்கப்படுபவனையும் ஒரே தராசில் நிறுக்க முடியாது என்ற விளக்கம் படைப்பாளிக்கு அவசியமானது.

பரணீ:

போராட்ட காலத்தில் நடைபெறாத ஒன்றை நடைபெற்றதாக சித்திரித்து எழுதப்படும் படைப்புகள் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்

சிவ.ஆருரன்:

நடைபெறாத ஒன்றை நடந்ததாக எழுதுவது பொய்யுரைத்தல் ஆகும். அதை எழுதுபவர் பொய்யர். மதுபானசாலை ஒன்றில் போதை தலைக்கேறிய ஒருவன் பிதற்றும் போது, வன்மமாகவும் வக்கிரமாகவும் பேசுவான். அவனுக்கு படைப்பாற்றல் வாய்க்கப் பெற்றால் அவற்றை அவன் எழுதில் தருவான்.

அவனை ஒரு படைப்பாளியாகக் கருதமுடியுமா? அவ்வாறு தான் அகநிலை வாத விருப்பு வெறுப்போடு கயமை உணர்வு கொண்டு எழுதப்படும் படைப்புகளை வரலாறு குப்பைத் தொட்டில் வீசிவிடும் என்பதே உண்மை.

பரணீ:

போர்க்காலத்தில் நிகழ்ந்த பகுதியான முரண்களை முழுமையானதாக சித்திரிக்கும் படைப்புகள் பற்றி

சிவ.ஆரூரன்:

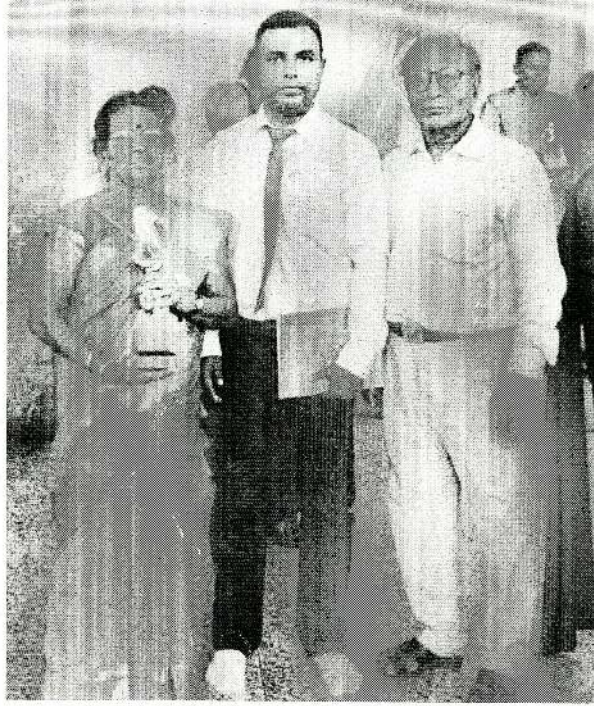
உங்கள் கேள்வியிலேயே பதில் உள்ளது. பகுதி என்பது ஒருபோதும் முழுமையாகாது. ஏதாவது ஒரு தரப்பை இழிவுபடுத்த வேண்டிய எண்ணம் மேலிடும் போது அத்தரப்பின் குறைகளை மாத்திரம் ஊதிப் பெருப்பித்துக் காட்டுவதும் அதன் சிறப்புகளை வெளிப்படுத்தாது மௌனமாகக் கடந்து போவதும் சமூகத்தில் இருப்பது தான். வன்மம் கக்குதல், சேறடித்தல், அவதூறு பரப்புதல் என்பதெல்லாம் இந்தவகையே. சமூகத்தில் இருந்து தம்மை மேம்பட்டவராக நிலை நிறுத்த விரும்பும் படைப்பாளியும் அதனை செய்தல் முறையானது அல்ல.

பரணீ:

சிறையில் இருந்து மீண்டபின் காண்கின்ற இன்றைய இளைய சமுதாயம் பற்றிய உங்கள் எண்ணம்? அவர்களிடம் தேசிய உணர்வு எவ்வாறு உள்ளது?

சிவ.ஆரூரன்:

புறச் சூழலே மனித நடத்தையை தீர்மானிக்கும். இன்றைய சமூகச் சூழலின் பிரதிபலிப்பாகவே இளைஞர்கள் இருக்கிறார்கள். தொழில்நுட்பப் பயன்பாடு அதிகரிப்பு, நுகர்வுப் பண்பாடு சமூகத்தில் அதிகரித்துக் காணப்படுவதால் இளைஞர்களும் அவற்றில் சிக்கியிருக்கிறார்கள். சமூகம் புறநடைகளான இளைஞர்களும் இருக்கவே செய்கிறார்கள். அது எக் காலத்திலும் இருப்பது தான். தற்போதைய தொழில் நுட்பக்கருவிகளின்

வளர்ச்சியினால் உடனுக்குடன் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. அதை விடுத்துப் பெரிதாகக் குறைகூற ஏதுமில்லை. தேசிய உணர்வைப் பொறுத்தவரை சமூகச் சூழலில் தேசிய உணர்வு வெளிப்பாடு எந்த அளவிற்கு இருக்கிறதோ அதற்கு விகிதசமனாக இளைஞர்களிடமும் இருக்கிறது என்று கூறலாம். உலகில் எப்போதும் புரட்சிகர சக்தியாக இளைஞர்களே இருந்துள்ளார்கள். சமூகச்சூழல் ஏதனைக் கொரி நிற்கிறதோ அதனை அவர்கள் நிறைவேற்றுவார்கள். தேசிய உணர்வு இப்போதும் இளைஞர்களிடம் உள்ளது என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஒரு சம்பவத்தை குறிப்பிடுகிறேன். அண்மையில் மொறட்டுவ பல்கலைக் கழகத்தின் "தமிழ்ருவி" கலை நிகழ்வு (06.08.2023) கொழும்பு இராமகிருஷ்ண மிஷன் மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. அந் நிகழ்வில் ஆடல் பாடல் நிகழ்வுகளோடு அரசியல் விவாத அரங்கு ஒன்றினையும் மாணவர்கள் ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள். பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களான சுமந்திரன் அவர்களையும் அங்கஜன் அவர்களையும் அழைத்து எதிரும் புதிருமாக அமர்த்தி விவாதம் புரிந்து கேள்வி

யும் எழுப்பினர். இளைஞர்களின் தமிழ் தேசியத்தின் மீதான அக்கறை தெரிந்தது. மேலும் அந்நிகழ்வில் கௌரவ விருந்தினராக என்னையும் அழைத்து தமிழ்ருவி விருதினையும், மூன்று லட்சம் ரூபாய் பொற்கிழியும் வழங்கினர். பழைய மாணவன் என்ற முறையிலும் சிறையிலிருந்து இலக்கியம் படைத்து அரசு இலக்கிய விருதுகள் பெற்றவர் என்ற முறையிலும் எனக்குக் கௌரவ மளிப்பதாகத் தெரிவித்திருந்தனர். அவை மட்டுமல்ல காரணம் என்பதை நான் உணர்வேன். பலரும் உணர்வார்கள். வாய்ப்பூட்டுச்சட்டமான ஆறாம் திருத்தச் சட்டம் அரசியல் அமைப்பில் இருக்கும் நாட்டில் அவர்களால் செல்லக் கூடிய உச்ச அளவிற்கு செல்கிறார்கள் அல்லவா. இளைஞர்களிடம் தேசிய உணர்வு உள்ளது.

பரணீ:

இன்றைய நிலையில் சாதியத்தின் தீவிரம் எவ்வாறு உள்ளது?

சிவ.ஆரூரன்:

தேசிய விடுதலைப் போரட்ட காலத்தில் முதன்மை முரண்பாடாக இருந்த இன முரண்பாடு தற்போது செயற்பாட்டில் இல்லை. இன முரண்பாடு தீர்க்கப்பட்டுவிட்டது என்ற பொருள் அல்ல. இன முரண்பாட்டை முதன்மை யாகக் கொண்டு அரசியல் முன்னெடுப்புகள் எதுவும் பெரிதாக முன்னெடுக்கப்படவில்லை. அதற்கான புறச் சூழல் தற்போது கிடையாது. இந் நிலையில் தமிழ் தேசிய இனத்தின் அகமுரண்பாடான சாதியம் தீவிரம் பெறுவது தவிர்க்க முடியாதது. தற்போது சாதியமானது உற்பத்தி உறவுமுறையில் கிடையாது ஆகையால் யாரையும் யாரும் அடிமைகொள்ளவோ உடமை கொள்ளவோ முடியாது. பண்பாட்டுத் தேசியத்தில் சாதியப் படி நிலைப் பெருமை இழிவு காணப்படுகின்றன. சாதிய ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராக அறுபதுகளில் இடதுசாரி அமைப்புகள் தீவிரமாகப் போராடின. எழுபதுகளின் பிற்பகுதியில் தமிழ் தேசிய விடுதலையை முன்னெடுத்த அனைத்து இயக்கங்களும் சாதியத்திற்கு எதிரான நிரைப்பாட்டையே கொண்டு இயங்கின. பின்னர் முதன்மைச் சக்தியாகத் திகழ்ந்த விடுதலைப் புலிகள் சாதியமுரண்பாட்டை முதன்மை முரண்பாடாகக் கொள்ள வில்லை. தேசிய விடுதலை வென்றெடுத்த பின் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று விட்டார்கள். ஆயினும் சில சீர்த்திருத்தங்களைச் செய்ய முனைந்திருக்கிறார்கள். சீனாவில் மாவோ தேச விடுதலையின் பின் பண்பாட்டுத் தளத்தில் அகமுரண்பாடுகளைகளையும் வேலைத்திட்டத்தை மேற்கொண்டிருந்தார். இங்கோ தேச நிர்மாணமே பூர்த்தியாக வில்லை. தற்போதைய சூழலில் இனமுரண்பாடு மேலெழா வகையில் புறச் சக்திகள் தமிழ் தேசிய அகமுரண்பாடான சாதியத்தை கூர்மைப்படுத்த முனைகின்றன. பண்பாட்டுத் தளத்தில் மேலடுக்கில் உள்ள வரையும் கீழடுக்கில் உள்ளவரையும் தூண்டிவிடுவது ஒரே புறச் சக்தியே என்பது முரண்கை. இத்தகைய சூழலில் சாதியம் குறித்து பேசாது இருப்பதே நல்லது என்று விட்டுவிடக்கூடாது. பேச வேண்டும்; புரிந்து கொள்ள வேண்டும்; புரிய வைக்க வேண்டும். இது சமூக முற்போக்கு சக்திகளின் கடமை. மக்கள்

26 - ஜீவநதி - 214 - புரட்டாதி - 2023 - சிவ. ஆரூரன் சிறப்பிதழ்

அப்படித்தான் என மக்கள் மீது பழியைப் போட்டு தப்பித்துவிட முடியாது. சாதிய மேலடுக்கில் உள்ளவர்கள் சாதிய நிலைப்பேற்றினால் சில நன்மைகளை அடைகின்றனர். அதை இழக்க அவர்கள் விரும்பவில்லை. அவ்வளவு தான்.

பரணீ:

எதிர்காலத்தில் எவ்வாறான செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ள உள்ளீர்கள்

சிவ.ஆரூரன்:

கலைத்துறையில் பயணிக்கலாம் என்று எண்ணுகிறேன். அது சமூக அக்கறை கொண்ட மக்களுக்கான கலையாகவே அமையும்.

பரணீ:

இன்றைய சமுதாயத்திற்கு நீங்கள் சொல்ல விரும்பும் கருத்து

சிவ.ஆரூரன்:

இந் நேர்காணலில் ஓரிடத்தில் சிறை பற்றி குறிப்பிடும் போது, கைதிகள் உதிரிகளாக இருப்பதையே சிறை நிர்வாகம் விரும்பும் என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன். தற்போது சிறைக்கு வெளியிலும் மக்கள் உதிரிகளாக இருப்பதையே சந்தைப் பொருளாதாரம் விரும்புகிறது. நுகர்வுப் பண்பாடு செழித்து வளரவேண்டுமாயின் மக்கள் உதிரிகளாகவே இருக்க வேண்டும். ஆள்பவர்கள் அவற்றைச் சிறப்பாகச் செய்கின்றனர். சமூகம் அதிலிருந்து விழிப்படைய வேண்டும். அடுத்து மொழி குறித்தது.

அனைவரும் தாய் மொழியில் சிறந்து விளங்க வேண்டும். அதுவே எம் சிந்தனை மொழி. அனைவரும் ஆங்கில மொழியைக் கற்றுத்தேற வேண்டும்.

உலகில் அனைத்து விடயங்களும் ஆங்கில மொழியில் காணப்படுகின்றன. அதனைத் தேவையின் நிமித்தம் கற்க வேண்டும். தாயோடு பேசுவதற்கல்ல.

எனது பார்வையில் ஆதுரசாலை

■ எஸ்.பஞ்சகல்யாணி

சிவ.ஆரூரன் என்ற பொறியியலாளர் சிறையிலிருந்து எழுதிய ஏழாவது நூல் ஆதுரசாலை என்ற நாவல். தனது பட்ட மேற்படிப்பைக் கற்றுக் கொண்டிருந்த போது 2008 ஆம் ஆண்டில் அரசியற் கைதியாகி 2023 ஆம் ஆண்டு விடுதலை செய்யப் பட்டிருக்கின்றார்.

இந்நூல் மார்ச்சு மாதம் 2021ம் ஆண்டு ஜீவநதி பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. 2021ஆம் ஆண்டிற்குரிய அரச சாகித்தியவிருதையும் பெற்றிருக்கின்றது. 211 பக்கங்களைக் கொண்ட இந்நூலின் அட்டைப்படம் க.பரணீதரனினால் வடிவமைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

இந்நூலின் கதாநாயகனாக வைத்தியர் குணசீலனைக் கூறமுடியும். கதைக்களங்களாக வைத்திய சாலையும் குணசீலனின் வீடும் இருக்கின்றன.

நூலாசிரியர் நாற்றிசை எல்லைகளையும் வீதிகளையும் கூறிப் பனை வைத்தியசாலையின் அமைவிடத்தை ஒரு வரைபடமாகவே எம் கண்முன்னே நிறுத்துகிறார். அத்துடன் Dr.குணசீலனின் வருகைக்கு முதல் சரியான மேற்பார்வையில்லாமற் சிதைந்து போயிருந்த வைத்தியசாலைச் சுற்றாடல், கட்டடங்களையும் உபகரணங்களையும் கொடுத்துப் போதுமான அளவு வைத்தியர்களைக் கொடுக்காமையினால் எதையுமே சரிவரப் பயன்படுத்த முடியாத நிலையிருந்த

வைத்தியசாலை வேலையைச் சரிவரச் செய்யாது தொலைபேசியில் மூழ்கிப் போயிருந்த மருந்து வழங்குனர் தம் விருப்பப்படி நோயாளருக்குச் சிகிச்சை வழங்கும் சாதாரண நிலை ஊழியர்கள், அம்புலன்ஸைத் தம் சொந்தத் தேவைக்காகப் பயன்படுத்தும் அம்புலன்ஸ் ஓட்டுனர் என்று சீரழிந்து போயிருந்த வைத்தியசாலையை பல தளங்களிலிருந்து பார்த்து எழுகின்றார்.

இப்படியிருந்த வைத்தியசாலையை Dr.குணசீலன் என்ற பொது நோக்குடைய மனிதன் எப்படி உயர்நிலைக்குக் கொண்டு வருகின்றார் என்பது தான்கதை. அத்துடன் அவருடைய குடும்ப நிகழ்வுகளும் தேவையான இடங்களில் பின்னப்பட்டிருக்கிறது.

வைத்தியராக இருந்தாலும் ஒரு நிர்வாகியாக வரும் போது எப்படி எல்லோரையும் அரவணைத்தும் அத்துடன் தேவையான இடங்களில் கண்டித்தும் தனது காரியங்களைச் சுமுகமாகக் கொண்டு போகின்றார் என்பது சிறந்த கற்பிதம். அத்துடன் Dr.குணசீலனைத் தட்டிக்கொடுக்கும் மேலதிகாரிகளும் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்களும்.

ஊழியர்களது உளநலனும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று என்பது இடங்களில் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. ஊழியர்களிற்குத் தரமான உணவு வழங்கல் வருட இறுதிக் கொண்டாட்டங்கள்

சுற்றுலாக்கள், அத்துடன் தகுந்த காரணங்களுடன் இடமாற்றம் கேட்போருக்கு இடமாற்றம் வழங்கல். வாழ்வின் இறுதிக்கட்டத்தில் நோயுடன் போராடும் தாதிக்குப் பிரதான பராமரிப்பு என்று நேர்த்தியான காரியங்கள் பல இடம் பெறுகின்றன.

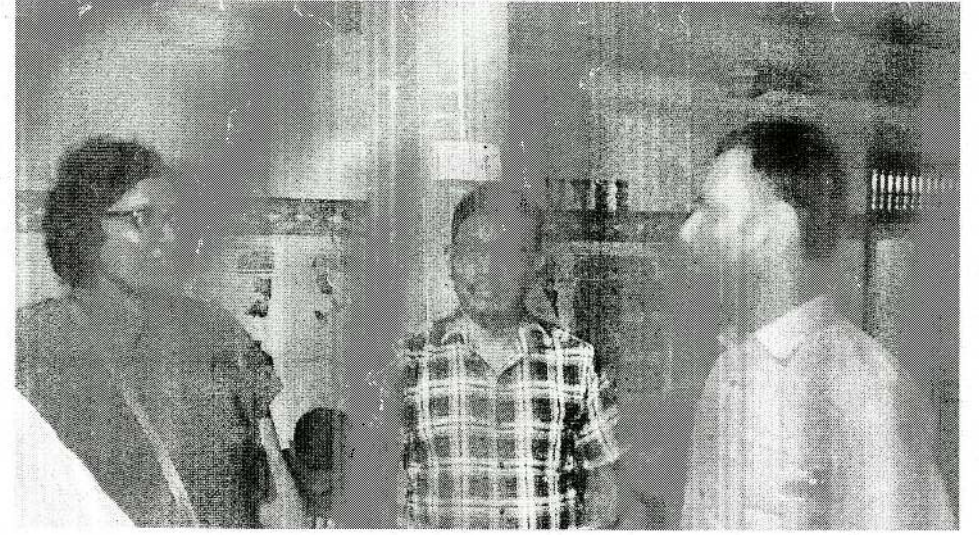
தண்டனைக்குரிய இடமாற்றம் (punishment transfer) என்பது தேவையில்லாமல் ஆக்கப்பட்டு தண்டனைக்குரியவர்கள் அந்த இடத்திலேயே வைத்துத்திருத்தப்பட வேண்டும் என்ற Dr.குணசீலனின் முடிவு வரவேற்கப்பட வேண்டியது. ஏனெனில் இன்னொரு இடம் பாதிக்கப்படுவதை அது தவிர்க்கிறது. இது அடுத்த கதைக்களமான குடும்பத்தைப் பார்ப்போமானால் அங்கு மிகச்சிறந்த கதாபாத்திரமென்று செல்வதியென்ற Dr.குணசீலனின் தாயாரைக் குறிப்பிடலாம். அன்பான மனைவியாகவும், நட்புப் பாராட்டும் ஒரு தாயாகவும், மாமியார் என்றால்

கொடூரமானவர் என்ற எண்ணத்தைச் சிதைத்துத் தனது சேமிப்புப் பணத்தையே தன் மருமகனின் தங்கைக்குச் சீதனமாகக் கொடுக்க முன்வரும் ஒரு அசாதாரண பெண்ணாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

குடும்பங்களில் எடுக்கப்படும் முடிவு ஒரு தனிநபருடையதாக இல்லாமற் குடும்ப உறுப்பினர்கள் அனைவரும் பேசி முடிவெடுப்பது மிகவும் அழகாகவும் ஆரோக்கியமாகவும் இருக்கிறது.

குடும்பப் பெண்கள் என்பவர்கள் சாந்தமாகவும் அமைதியாகவும் இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை உடைத்து மாதுமையாள் என்ற Dr.குணசீலனின் மனைவியின் தங்கை, துடுக்கானவராகவும், வாயாடியாகவும் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றார். நகுக்காகச் சொல்ல / செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்யக் கதாசிரியர் மாதுமையாளைப் பயன்படுத்துகின்றார். உமையாள் என்ற Dr.குணசீலனின் மனைவி ஒரு ஆசிரியர் பல இடங்களில் ஊமையாகவே இருப்பது போற்படுகின்றது. அவருடைய ஏக்கங்களும் மன உடைவுகளும் முழு அளவிற்கு இந்த நாவலிற்கு பேசப்படவில்லையென்றே கூறுவேன். Dr.குணசீலன் மிகவும் romantic ஆக மனைவியுடன் சம்பாசனை செய்தாலும் பெண் மனதை அறிய அவர் முழுமையாக முயற்சிக்கவில்லையென்று கூறலாம்.

முப்பது வயதிற் திருமணம் செய்த பெண்ணிற்குத் தாய்மை அடைவதுதான் பேரவாவாயிருக்கும் என்பது யாரும் சொல்லித்தெரியவேண்டியதில்லை. 2016இல் திருமணம் செய்தவர்களிற்கு 2019இல் தான் குழந்தை தங்குகிறது என்றால் Dr.குணசீலன் தனது வைத்தியசாலைக் கடமையையும் குடும்பக்கடமைகளையும் சமன் செய்து செய்தாரா என்பது இங்கு கேள்விக்குறியாகின்றது. திருமணம் செய்து ஒன்றாய் வாழும் தம்பதியர்களிற்கு ஒருவருடமாகியும் குழந்தை இல்லாவிட்டால் அடுத்த கட்டச் சிகிச்சைகள் சோதனைகள் தொடங்கப்பட வேண்டுமென்பது வைத்தியருக்குத் தெரியாததல்ல. அப்படி ஏதும் நடந்ததாக எழுதப்படவில்லை. அந்தக் காலகட்டத்தில் உமையாளின் மனநிலை சரியாகச் சித்தரிக்கப்பட்டிருப்பின் மிக நன்றாக இருந்திருக்கும். அத்துடன் வைத்தியரின் மனைவி வீட்டிலே செய்யக் கூடிய கற்பத்தை உறுதி செய்யும் பரிசோதனையைத் தானாகவே வைத்தியசாலை சென்று பரிசோதித்தது முரணாக உள்ளது. மேலும் இடர்காலத்திற் குடும்பத்தைப் பிரிந்து கல்டப்பிரதேசத்தில் சேவை வெய்து நேர்மையாளனென்று நாகலிங்கம் மாஸ்ரர் என்ற Dr.குணசீலனின் மாமனார் மாணவர்களாற் போற்றப்படுகிறார், கௌரவிக்கப்படுகிறார். மாணவர்கள் அவருக்கு நிதியுதவிகள் செய்ய முன் வந்த போதும் மறுத்த மாஸ்ரர் தன்னுடைய இரண்டாவது மகளின் திருமணத்திற்கு Dr.குணசீலனின் முழுச் சேமிப்பையும் வாங்கி donation கொடுத்தது முன்னுக்குப்பின் முரணாக இருக்கிறது.

எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் அதைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

இங்கு படித்துவிட்டு வெளிநாடுகளில் வேலை செய்யும் வைத்தியர்களிற்கும் அப்படி வெளிநாடு செல்வது பிழை என்ற கருத்துடனிருக்கும் குணசீலனுக்குமான சம்பாசனைகள் வாசகர்களிற்குப் பல உண்மையான விடயங்களைச் சொல்லி நிற்கிறது. அத்துடன் அது சம்பந்தமாக நாகலிங்கம் மாஸ்ரர் ஆற்றிய உரை இந்நாவலிற்கு அழகு சேர்க்கிறது.

ஆனாலும் அவுஸ்ரேலியா, ஐக்கிய இராச்சியம் என்று பல நாடுகளில் இங்கு படித்துவிட்டு வைத்தியர்களாக வேலை செய்வோரின் உண்மைப் பெயர்களை நூலிற் சேர்த்திருப்பது விசனத்திற்குரியதே, தொடர்ந்து வாசிக்கும் எண்ணத்தைத் தூண்டும்படி நூலாசிரியர் எழுதியிருந்தாலும் பல இடங்களில் வரும் வைத்தியம் சம்மபந்தமான ஆங்கில இலத்தீன் சொற்களும், வைத்தியர்களின் ஆங்கில உரையாடல்களும், மாரடைப்பு பிள்ளைப்பேறு முறைகள் , ஊசிபோடு முறைகள் என்று பல தேவையில்லாத விவரணங்கள் வாசிப்போரை விசனமடைய வைத்து அந்தப் பக்கங்களை வாசிக்காமலே அடுத்த பக்கத்திற்குச் செல்லத் தூண்டுமாறு உள்ளது. நாவல்கள் மக்களுக்காகத்தானே எழுதப்படுகின்றன.

மேலும், யாரும் risk எடுத்து வேலை செய்ய வேண்டிய அவசியம் மருத்துவத்தறையில் தேவையில்லை. ஏனென்றால் நாங்கள் கையாள்வது மனிதர்களை உபகரணங்களையல்ல E.Code படி ஊழியர்கள் சீருடை அணிய வேண்டும் என்று எதிர்ப்பார்க்கும் Dr.குணசீலன் தாதியரதும், மருத்துவமானுடையதுமான வேலை

சிவ. ஆரூரன் கவிதைகள்

களைச் சாதாரண சுகாதார உதவியாளர்களைப் பயிற்சியளித்துச் செய்விப்பதென்பது ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதது. அத்துடன் பென்சிலின் ஒவ்வாமையுடைய நோயாளிக்கு பென்சிலினை சுகாதார உதவியாளர் ஏற்றி ஒவ்வாமை ஏற்படுகின்ற ஒரு நிகழ்வு சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. இது சாதாரணவிடயமல்ல. உயிரைப்பறிக்கும் விடயம். அத்துடன் பென்சிலின் ஒவ்வாமை நோயாளருக்கு Augmentin (ஒக்மென்றின்) என்ற அதே பென்சிலின் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த மருந்தைக் கொடுக்கலாமென்ற மிகவும் பிழையான தகவல் இந்நாவலிற் பதிவாகியுள்ளது. வைத்தியராக என்னை மனவருத்தத்திற்கு உள்ளாக்குகின்றது. மேலும் பல மருந்துகளின் பெயர்கள் பிழையாகவே எழுதப்பட்டுள்ளன. சிகிச்சை முறைகளிலும் சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. நூலை இன்னொரு வைத்தியரைக் கொண்டு சரிபார்த்திருக்கலாம் என்று எண்ணுகின்றேன்.

தெருவோர விபத்து ஒன்று கையாளப்பட்ட முறை அழகாக எழுதப்பட்டுள்ளது. அது நடைமுறையில் மக்களுக்குத் தேவையான ஒன்று. பாராட்டப் படக்கூடியது. முதலுதவி சம்மந்தப்பட்டவற்றை மக்களிற்கு விளங்கும் மொழியில் எழுதுவது வரவேற்கத்தக்கது.

ஊழியர்களுடன் எவ்வளவு நன்றாகப் பழகினாலும் Dr. குணசீலன் கூட்டம் போடும் ஒவ்வொரு நடவையும் ஊழியர்கள் முகம்மாறிப் வாட்டமடைந்து எதைச் சொல்கின்றதென்று புரியவில்லை. அத்துடன் பிரியாவிடையின் வாழ்த்தோவியத்தில் நீங்கள் என்ற சொல் பாவிக்கப்பட்டது. நீர் என்று Dr. குணசீலனைக் குறிப்பிட்டிருப்பது எதைச் சொல்ல வருகின்றது என்று குழப்பமாகவுள்ளது.

மேலும் தனது சக வைத்தியர், ஊழியர்களை எப்படி அழைக்க வேண்டுமென்று Dr. குணசீலன் தீர்மானிப்பது மனித உரிமை மீறலென்றும் சொல்லலாம். மற்றும்படி Dr. குணசீலன் தன்னுடைய நண்பர்களுடன் சிறப்பான உறவு முறைகளைப் பேணி வருகிறார். இருந்தாலும் வெளிநாடுகளிலுள்ள நண்பர்கள் யாழ்குடாநாட்டில் Dr. குணசீலன் தான் சிறப்பான முறையில் நோய்களைக் கண்டுபிடிப்பதாகக் கூறுவதெல்லாம் தம் தாய் தந்தையரை அவரைக்கொண்டு பராமரிப்பதற்காகச் சொல்லப்படும் வெற்றுச் சொற்களாகவே படுகின்றன.

இறுதியாக சிறைக்குள்ளிருந்து கொண்டு இன்னொரு கைதியான வைத்தியரின் பெரும் பங்களிப்புடன், தனது எழுத்தாற்றலை வீணடிக்காமல், வித்தியாசமான ஒரு முயற்சியைச் செய்த சிவ. ஆரூரனைப் பாராட்டியே ஆக வேண்டும். விருதுகளை விட வாசகர்களின் அங்கீகாரமே ஒரு படைப்பாளனுக்கும் அவன் படைப்புகளுக்கும் கிடைக்கும் மாபெரும் வெற்றி. அந்த வகையில் ஆரூரன் ஒரு வெற்றியாளனே அவர் மேன்மேலும் எழுத எனது வாழ்த்துக்களும் பிரார்த்தனைகளும்.

நுகர்வுப் பண்பாடு

கதிரவன்தன்னை
அழிக்கப் போகிறான்
என உணராது
மகிழ்ந்து ஜொலிக்கிறது
பனித்துளி

கடமை

அவன் விரும்பியே
மதுபானம் அருந்துகிறான்
என உணராது
நஞ்சுசுற்றப் போராடுகிறது
அவனின் ஈரல்

காதல்

தன்னைச் செரித்துவிடும்
என அறிந்திருந்தும்
சமுத்திரம் நோக்கியே
ஓடிப்போகிறது கங்கை

பக்தி

மலையைத் தருமாறு
வேண்டும் பக்தன்
மயிரைத்தருவதாக
நேர்த்தி வைக்கிறான்

விமர்சனம்

கண்ணாடி
அணிபவன்
குருடனே
நான் கண்ணாடி
அணியும் வரை

சலுகை

தேனெடுக்கும் மனிதன்
தேனீக்களை தப்பவிடுகிறான்
இன்னொரு தேன்கூடு
கட்டவென

முயற்சி

முட்டையை முட்டித்
திறக்காத குஞ்சுக்கு
அந்த முட்டையே
சவப்பெட்டி

பலத்தின் பலவீனம்

பட்டமர
உச்சியில் குந்தும்
ஆயிரங்கண்
நீலமயில்
இறுதியில் ஏமாந்து போகும்
இருகண் தேவாங்கிடம்

சிவ.ஆனூரணின் வலசைப் பறவைகள்

■ கரவை மு.தயாளன்

நாவலின் தோற்றம் பற்றி ஹென்றி லாரன் என்ற ஆய்வாளர் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார்.

“நாடகத்தின் ஒளியானது மிக வேகமாக இலக்கிய வானில் குன்றிடவே, புதிய விண்மீன் வரவை எதிர் நோக்கினர். புதிய இலக்கிய வடிவம் ஒன்றைத் தருவதால் வேடிக்கை உணர்வைத் தருவதுடன் அறக் கருத்தைத் தந்து முன்னேற்றும் தன்மை உடையதாகவும் எனிமை உடையதாகவும், அந்தக் காலத்தின் தேவையை நிரப்பக் கூடியதாகவும் ரிச்சர்ட்சன் புதிய வெள்ளியைப் படைத்தார்.”

நாவலின் தோற்றம் என்பது இலக்கிய உலகில் புதிய விடிவெள்ளியாக அறிஞர்களால் கருதப்பட்டது. வாழ்க்கையை அதன் போக்கிலேயே எதார்த்தமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டும் ஓர் இலக்கிய வடிவமாக உரைநடையில் தோன்றியதுதான் நாவல்.

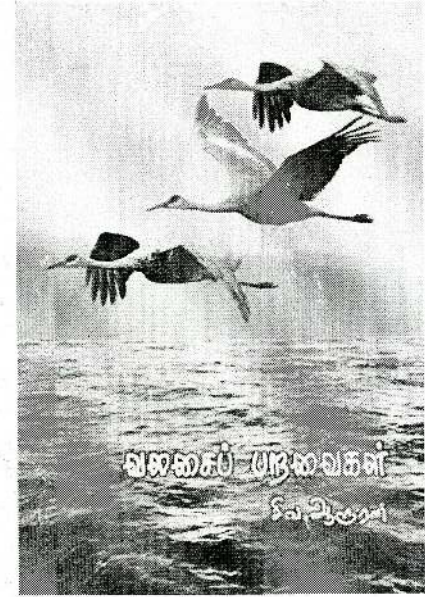
நாவல் என்ற இலக்கிய வடிவம் தோன்றவில்லை என்றால் அவ்வக்கால மக்களின் சமூக வாழ்க்கை, வர்க்க வேறுபாடு, காதல் நிகழ்வுகள், உரையாடல் மொழி ஆகியவை பதிவு செய்யப்படாமல் போயிருக்க வாய்ப்புண்டு. முப்பது வருடங்களாக நடைபெற்ற தமிழரின் போர்க்காலச் சூழல் வரலாற்றில் மறக்கடிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

நாவலில் இடம் பெறும் எந்த ஒரு பாத்திரமும் தனித்து இயங்கி வாழ்வதில்லை. ஒவ்வொருபாத்திரமும் சமூகத்தின் ஓர் அங்கமாகத் திகழ்வதால் சமூகத்தின்

வளர்ச்சியிலும், வீழ்ச்சியிலும் தன் பங்கினைச் செய்கின்றன. சமூகம் கதையின் பாத்திரங்களைப் பாதிப்பதால் சமூகம் நாவலில் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றது. எனவே, நாவல் இலக்கியம், தான் தோன்றிய காலத்துச் சமூக வாழ்வை முழுமையாகப் பதிவு செய்கிறது.

நாவலின் கதைப்பின்னணி நாவலை சமூக நாவலா அல்லது வரலாற்று நாவலா என்பதை தீர்மானிக்கப் பெரிதும் உதவியாகவுள்ளது.

சமூகவியல் ஆய்வாளர்கள் மனிதனைச் சமூக விலங்கு என்றே கூறுவர். அச்சமூக விலங்கு கூடி வாழும் பொழுது பல்வேறு பிரச்சனைகள் ஏற்படும். ஒரு குறிப்பிட்ட காலச் சூழலில் சமூகத்தில் மக்களுக்குள் உணர்வு அடிப்படையில், வாழ்வு அடிப்படையில் ஏற்படும் சிக்கல்களைச் சமூக நாவல்கள் பாத்திரங்கள் வாயிலாக வெளிப்படுத்துகின்றன. காதல், வறுமை, பொருளாதாரச் சிக்கல்கள், சாதியச் சிக்கல்கள், மத அடிப்படைச் சிக்கல்கள், இனமுரண்பாடுகள் முதலிய வற்றைச் சமூக நாவல்கள் புலப்படுத்தக் கூடும். ஒரு படைப்பாளி, தான் வாழும் சமூகத்தில் கண்ட, கேட்ட, அனுபவித்த இன்பமான அல்லது சோகமான முடிவுகளைக் கொண்ட செய்திகளைச் சற்றுக் கற்பனையை இணைத்துச் சமூக நாவல்களாகப் படைப்பர். சமூக நாவல்களில் வரும் கதைப் பாத்திரங்களின் பெயர் மட்டும் கற்பனையாக இருந்து கதை உண்மையாக நடந்த நிகழ்ச்சியாக இருக்கக் கூடும்.

வலசைப் பறவைகள்
சிவ.ஆனூரணி

இந்த நாவலில் ஒரு குடும்பம் லண்டனிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் பல வருடங்களுக்குப் பிறகு வருகிறார்கள். அவர்கள் நாட்டில் இருந்த காலத்தில் இந்திய அமைதிப்படை இலங்கையின் வடக்குக் சிழக்குப் பகுதிகளுக்கு வருகிறார்கள். இந்த குடும்ப அங்கத்தவளான பிரியதர்சினி இந்தியப்படையினரால் வன்முறைக்கு உட்படுத்தப்படுகிறாள். இந்த நிகழ்ச்சிகளை அனைத்து அவளின் உறவினர்களால் நண்பிகளால் எப்படிக் கையாளப்பட்டது என்பதை சிவ.ஆனூரன் தெளிவாக இலகு தமிழ்நடையில் கூறுகிறார். இதுதான் கதையின் சுருக்கம்.

நீரோடை போன்ற எழுத்து நடை, ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் எதிர்பார்ப்புகள் நிறைந்தவை. போர்க்காலச் சூழலில் போரைப்பற்றி எழுதாமல் மக்களிடையே ஏற்பட்ட பாதிப்பை வெகு லாவகமாக கூறியவிதம் பாராட்டுக்குரியதே. சிறைக்குள் இருந்து கொண்டே இத்தகு படைப்பைத் தந்த சிவ.ஆனூரனைப்

பாராட்டவே வேண்டும். சம்பவங்களின் கோர்வையாக இல்லாமல் இயல்பாகக் கதை நகர்ந்து செல்லல் மனதுக்கு இதமாக உள்ளது. கதை தன் பிரதான பாத்திரங்களாக அன்புமணி, பிரியதர்சினி, கனகம்மா, பொன்னம்மா ஆகியோரைக் கொண்டுள்ளது.

அன்புமணிக்கும் பிரியதர்சினிக்கும் இடையில் தோன்றுகின்ற ஈர்ப்பினை வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்கின்றவிதம் அற்புதமாக உள்ளது.

இதுவரை போர்க்கால இலக்கியங்கள் என்ற போர்வையில் வெறுமனே தங்கள் அனுபவங்களை கோர்வையாக்கி நாவல்களாக வெளியிட்டுக் கொண்டிருப்பவர்கள் மத்தியில் நிஜமான போர்க்கால இலக்கியமாகத் தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறது வலசைப்பறவைகள்.

அமைதிப்படையாக இலங்கைக்குள் புகுந்து வஞ்சகமாக தமிழர் மத்தியில் தம் ஆதிபத்தியத் தன்மையைக் காட்டிய இந்தியப் படையினரின் அட்டுழியத்தை அப்பட்டமாக வெளிக் கொணரும் ஒரு சிறந்தபடைப்பு இது.

சங்கீதம் தெரியாதவன் தாளம் போட்டுச் சங்கீதவித்துவானாக வேடம் போடுவதுபோல் உள்ள இன்றைய விமர்சக விற்பன்னர்கள் கண்களில் படாதது ஆச்சரியமாகவே இருக்கிறது.

இந்தியப் படையினரால் அப்பாவிப் பெண்ணான பிரியதர்சினி வண்புணர்வுக்கு உட்படுத்தப் பட்டபின் அதனை அந்தப் பெண் கையாண்டவிதமும் அவளின் கணவன் கையாண்டவிதமும் மெய்சிலிர்க்க வைக்கிறது.

யாரோ கற்பழித்தல் என்ற சொல்லைப் பிரயோகித்தபோது அருவருப்படைந்து அந்தச் சொல்லின் தவறினைச் சொன்னவிதம் பெண்மைக்குக் கிடைத்த ஒரு கௌரவமாகவே நான் பார்த்தேன். உண்மையான ஒரு வேடமற்ற பிரச்சாரத்தன்மையற்ற பெண்ணியக் கருத்து ஆழமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இந்தக் கௌரவத்தைக் கொடுத்த அந்த

ஆண்மகன் சிவ ஆரூரன் சிறையில் வாடும் நிலை எனக்கு மனக்கவலையை அழித்தது.

“எந்தவொரு யுத்தப் பிரதேசத்திலையும் இது நடக்கும். இஞ்சியும் நடந்து வருகிறது. வழமையா பேப்பர்களில் பாக்கிற விசயங்கள்தான். ஏன்ன அது என்கட வீட்டில நடந்ததால வருத்தம் கொஞ்சம் கூட வாக உள்ளது. பேப்பரில் கற்பழிப்பு எண்ட சொல்லைப் பயன்படுத்திறதும் மனதுக்குக் கொஞ்சம் கண்டமாயிருக்குது. சில ஆண்கள் கூட்டுச் சேர்ந்து என்ற மனைவிமீது செய்த வன்முறையால் அவளின்ரை கற்பு எப்படி அழிக்கப்படும். கற்பு எண்டது மனம் சார்ந்த விடயம்தானே. இது ஒரு விபத்து. அவ்வளவுதான்! சமூகம் அப்பிடிப்புரிஞ்சு கொள்ள வேண்டும்...”

எவ்வளவு தெளிவான வசனங்கள். இதைவிட பெண்ணியத்திற்கு ஒரு ஆணின் வாயால் வேறென்ன சொல்ல முடியும். இதுவரை வெளிவந்த போர்க்கால நாவல்கள் எதுவும் இந்த விடயத்தைப்பற்றி மூச்சே விடவில்லை. ஏன்?. வெறுமனே இயக்கங்களின் உள் போரினையும் துரோகங்களையும் மாத்திரமே அவையெல்லாம் பேசின. இந்த இடத்தில் சிவஆரூரனை மனதாரப் பாராட்டியேயாக வேண்டும்.

“நல்ல சிந்தனை. நீங்கள் என்ன கொம்பூனிஸ்டா?” இப்படிக்கேட்கும்போது கம்ப்யூனிஸ்டுகளால் தான் இப்படிக்கதைக்க முடியும் என்ற கருத்துத் தொக்கிநிற்பதையும் கவனிக்கவேண்டும்.

வலசைப் பறவைகள் தாம் வாழுமிடத்தில் முடியாத நிலை ஏற்படும் போது வேறு இடத்திற்குச் செல்லும் இயற்கை நகர்வினை தன் நாவலின் பெயராகக் கொண்டு அமைத்தமை சிறப்பாக உள்ளது.

இந்த நாவலைப் பற்றி எழுதுவதாக இருந்தால் புத்தகமே எழுதி விடுவாயே.

நீங்களும் இதனை வாங்கிப் படித்து இன்புற வேண்டுமென்று இத்தோடு நிறுத்திக் கொள்ளுகிறேன்.

The Innocent Victims

Innocent victims is unbelievably, Siva Ahrooran's first novel in English. The protagonist Suganya is a war-widow who has a ten year old daughter. Fortunately, she is a working woman. That gives her the stamina and fortitude to withstand the onslaught made by the Society at different stages of her life.

The Society is represented by the many characters who criss-cross her life. Satkunam, elderly, influential and respectable man whose sinister design is bared by and by dominates the first part of the novel. Sanjayan, the bold, idealist who stands by Suganya, gives her the strength to face a hostile conservative society. Selfless, simple and compassionate, he is the opposite of Satkunam.

Sanjayan's father Murugesu is a liberal, who is ahead of his times. Dananjayan elder brother is opposed to his bachelor-brother marry- ing a widow. It calls for a lot of cajoling on the part of his wife Rajini to make him come around.

The female characters of the novel are flexible and rounded. Even Suganya's mother in-law is very supportive. She persuades Suganya to re-marry and convinces Ahrani to accept it. Vasanthi, Suganya's officemate is a tower of strength for her.

The most important strand of the novel is the maturation of Ahrani. She has apprehensions about the man who is to marry her mother. She shies away from him at the start. But when her mother leaves her for two days in Sanjayan's charge- and she experiences first hand his love and concern for her- she becomes a transformed girl. Written in simple, lucid English, Innocent Victims is really an enjoy- able novel.

-S.Pathmanathan (Sopa)

சிவ ஆரூரனின் வெண்மேகத்தின் பாதை

■ இ.சு.முரளிதரன்

உலக இலக்கிய வடிவங்களில் பல தமிழில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. அந்தவகையில் பல்வேறு மொழிகளில் ஊடுருவிய கவிதை வடிவமாக “ஹைக்கூ” அமைந்துள்ளது. தமிழ் நாட்டில் பேரதிர்வினை ஏற்படுத்தியதால், பெருவாரிப் பிரதிகள் தோன்றி “ஹைக்கூ” தொகுப்புகளாக வெளிவந்துள்ளன. எனினும் ஈழத்திலே மிகக் குறைவான எண்ணிக்கையிலேயே தான் “ஹைக்கூ” தொகுப்புகள் வெளியாகியுள்ளன. ஈழத்தில் வெளியான “ஹைக்கூ” கவிதைகள் குறித்த புரிதலை ஓரளவுக்கு ஏற்படுத்தும் வகையிலே ஜீவநதியின் 110 ஆவது இதழான “ஈழம் ஹைக்கூ சிறப்பிதழ்” அமைகின்றது.

யப்பானிய மக்களின் வாழ்வியலோடு கலந்த வடிவமாக ஹைக்கூ அமைந்துள்ளது. வாகா, ரெங்கா, ஹைக்கை, ஹைக்கூ என மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகி வளர்ந்த கவிதை வடிவமாகும். பாஷோ, பூஷன், இஸ்ஸா, ஷிகி என்போர் ஹைக்கூ மேதாவளிகளாகப் போற்றப்படுகின்றனர். சுதேச மித்திரனில் (18 Oct 1916) பாரதியார் எழுதிய “யப்பானியக் கவிதை” என்ற கட்டுரையோடு தமிழிலே ஹைக்கூவின் பிரவேசம் நிகழ்வதாகக் கருதலாம். அமுதபாரதி எழுதிய “புள்ளிப்பூக்கள்” என்ற தொகுப்பே தமிழில் வெளிவந்த முதலாவது ஹைக்கூ தொகுதியாகும். அதேபோல “கூடைக்குள் தேசம்” என்ற ச.முரளிதரனின் (முலையகம்) தொகுப்பே ஈழத்தில் வெளியான முதலாவது ஹைக்கூ தொகுதியாகும். ஹைக்கூ கவிதையானது 5.7.5 என 17 அசைகளைக் கொண்டது. ஜென் தத்துவத்தின் தளத்திலே கட்டமைக்கப்பட்டது. எனினும் இவற்றை தமிழிலே அனுசரிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

மூன்றடிக்களால் எழுதப்படுவன அனைத்தும் ஹைக்கூ கவிதை களாகி விடா. ஹைக்கூவின் முதலிரு அடியினை ஒரு

பகுதியாகவும், ஈற்றடியினை வேறொரு பகுதியாகவும் அமைக்க வேண்டும். ஈற்றடி இணையும் போது புதிர்மை முடிச்ச அவிழ்ந்து மின்னதிர்வு நிகழும். வாசகன் கரந்தடிப்படடைத்தாக்குதலுக்கு உள்ளாக வேண்டும். ஹைக்கூ வின் கிளை வடிவங்களாக சென்றியு, ஹைபுன், விமரைக்கூ, லிங்கூ, மணிக்கூ, பழமொன்றியு, மோனைக்கூ எதுகைக்கூ என எண்ணற்றவை தோன்றியுள்ளன. எனினும் காத்திரமான ஹைக்கூ கவிதை ஒன்றினை எழுதி விடுதல் எளிதானதல்ல என்பது நம்பிக்கை!

சிவ. ஆரூரன் தொடர்ச்சியாக ஜீவநதி சிற்றிதழில் “மதுராந்தகன்” என்னும் புனைபெயரில் ஹைக்கூ கவிதைகளை எழுதி வருகின்றார். அண்மைக் காலத்தில் அதிக கவனக் குவிப்புக்குள்ளான படைப்பாளி என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. சிறைக்கம்பிகளுக்கு மறுபுறத்தி லிருந்து கனதியான ஆக்கங்களைத் தந்த வண்ணம் உள்ளார். நாவல், சிறுகதை என்பவற்றின் நீட்சியாக அவரது ஹைக்கூ கவிதைகள் தொகுப்பாக்கம் பெறுவது பெருமகிழ்வினைத் தருகின்றது. விடுகதை விடைப் பாங்கும், வெளிப்படைத்தன்மையும் சில கவிதைகளில் தலை தூக்கி நிற்பதைத் தவிர்ந்திருக்கலாம். ஈழத்தில் இது வரை வெளியான ஹைக்கூ கவிதைகளோடு ஒப்புநோக்கும் போது, எந்த வகையிலும் குறைவற்ற கவிதைகளாகவே அமைந்துள்ளன. மாறுபட்ட அதிர்வினை வாசகனிடத்தே ஏற்படுத்தும் வல்லமைமிக்கன. அலாதியான அனுபவத் தொற்றலை நிகழ்த்தும் கனதியோடு காணப்படுகின்றன. தொடர்ந்து எழுதுவார் எனில், ஈழத்தின் தலை சிறந்த ஹைக்கூ கவிதைத் தொகுப்பினை வெளியிட்ட பெருமையைத் தனதாக்கிக் கொள்வார்.

இத்தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகள் பன்முக அனுபவங்களை பதிவு செய்துள்ளன. யப்பானிய ஹைக்கூக் கவிதையைப் போலவே இயற்கை யினை நேசித்து, மழைப்பருவமொன்றினை இனங்காட்டி எளிமையின் வீச்சுரமாகப் பின்வரும் கவிதையினை வடிவமைத்துள்ளார்.

மழை ஓய்ந்தது
குடை பிடிக்கிறது
காளான

என்ற நிகழ்வுகளின் தரிசனங்களே ஹைக்கூ கவிதைக்கு அழகு சேர்க்கின்றன. உலகிலே மிகவும் பெறுமதி மிக்கதாக மதிக்கப்பட வேண்டியவற்றுள் வியர்வைத்துளிபட அடங்குகிறது. வியர்வைத் துளியை “ஆரூரன்” நோக்கும் அழகு நீ நயமாக அமைகின்றது.

“சூரியவொளி
ஜொலிக்கும் வைரம்
வியர்வைத்துளி”

சூரியோதய தருணத்திலே பூக்கள் பூப்பதே இயற்கையின் நிகழ்வாகும். சூரியன் உதிக்கிறான். பூக்களோ உதிர்கின்றன. இறுதி வார்த்தை ஹைக்கூவிற்கான அதிர்வுக்கனதியோடு அமைகின்றனது.

“உதிக்கும் சூரியன்
உதிரும் பூக்கள்
விண்மீன்கள்”

ஒளியின் வழிகாட்டுதலே விபத்தினை ஏற்படுத்தும் முரணை. அழகான கவிதையாக்கியுள்ளார். ஒளியைப் பிரித்தறியும் பக்குவ மின்மை உயிரழிவை நிகழ்த்திவிடுகின்றது. ஒவ்வொரு உயிரியும் மரணவாசலை தாமே தேர்வு செய்து விடாமற் தவிர்ப்பதே தலை சிறந்தது. ஆனால் இயற்கையின் விநோதம் எதிராக அல்லவா அமைந்து விடுகின்றது. வாழ்வின் தத்துவத்தை விடுகதை போல அமைந்துள்ளார்.

“வழிகாட்டும் விளக்கு
விபத்தில் விமானம்
ஈசல்”

திருமால் வாமனம் அவதாரம் கொண்ட தன்மை போலவே ஹைக்கூ கவிதைகள் அமைகின்றன. உள்ளிருக்கும் பேருருவம் பூமியையும் வானத்தையும், மாபலியின் தலையினையும் ஒருங்கே அளந்து, மூன்றடியால் தத்துவம் உரைக்கும் பண்போடு காணப்படும். நயாதீதான படைப்புக்களின் வழியே அறியப்பட்ட சிவ.ஆரூரன், மூன்றடிக் கவிதைகளோடு உங்களைச் சந்திக்கின்றார். அவரது கவிதைப் பயணம் நீட்சி பெற நானும் வாழ்த்துகின்றேன். அவரது சிறகுகள் தீரா வானத்தின் திசைகள் தோறும் பயணிக்கும் நாளை அவாவி, அணிந்துரையினை நிறைவு செய்கின்றேன்.

ஜீவநதி வெளியீடுகள்*

